

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1985-1986

Nr. 5

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

25 MAART 1986

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid	143
L. Walt Niel, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting	148
R. Steyaert, Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnszorg	149
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Huisvesting	150
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu	155
J. Pedé, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening	169
T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Vorming	178
P. Deprez, Gemeenschapsminister van Externe Betrekkingen	180
P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur	180
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)	
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu	188
J. Pedé, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening	193
II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid	193
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Huisvesting	193
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu	194
J. Pedé, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening	200
T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Vorming	202
P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur	203

**III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLE-
MENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)**

G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid	203
J. Pede, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening	204
P. Deprez, Gemeenschapsminister van Externe Betrekkingen	205
P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur	205

I VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)

G. GEENS
VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE
EN WERKGELEGENHEID

Vraag nr. 27
 van 7 februari 1986
 van de heer M. DESUTTER

Centrale Studiedienst voor Polders en Wateringen **Integratie in AROL**

Mijn aandacht wordt gevestigd op de geringe plaats die de Centrale Studiedienst voor Polders en Wateringen inneemt binnen de Vlaamse Administratie.

Meent u niet dat het aangewezen is dat betrokken dienst als duidelijk herkenbare en geïnstitutionaliseerde dienst binnen de AROL moet behouden blijven? Wordt er binnen AROL een dienst Landbouw uitgebouwd? Zo ja, hoe?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat de bevoegdheden van de vroegere Centrale Studiedienst voor Polders en Wateringen thans worden uitgeoefend door het Bestuur voor Landinrichting, dat deel uitmaakt van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu en waarvoor in depersoneel-formatie 240 betrekkingen zijn voorzien. Deze situatie spruit voort uit de met eenparigheid genomen beslissing van de Vlaamse Executieve van 30 mei 1984 inzake de vaststelling van de personeelsformatie van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Thans zijn er geen elementen voorhanden om op deze beslissing terug te komen.

Een kopie van de personeelsformatie van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu wordt rechtstreeks aan het geachte lid toegezonden.

Vraag nr. 29
 van 18 februari 1986
 van de heer N. DE BATSELIER

Impulsprogramma Geavanceerde Producten en Productietechnieken (IGPP) — Financiering en inbreng Vlaamse Executieve

Het Vlaams Economisch Verbond en Fabrimetal blijken met de Vlaamse Gemeenschapsregering een overeenkomst te hebben afgesloten voor de uitvoering van het IGPP.

Dit impulsprogramma zou de mogelijkheden van de ondernemingen voor technologische vernieuwing, zowel op het vlak van de produktieontwikkeling (wat men vervaardigt) als op het vlak van de produktiemiddelen (hoe men iets vervaardigt, bijvoorbeeld

computer integrated manufacturing (CIM) door CAD, CAPP en CAM).

Wie heeft dit impulsprogramma opgesteld? Heeft de Vlaamse Executieve zich uitgesproken over dit programma? Wanneer? Wat was de aanbreng van de Vlaamse Executieve?

Hoeveel bedragen de totale beschikbare middelen voor dit IGPP? Over welke periode?

Door welke instantie worden de financiële middelen bij elkaar gebracht?

Wat is de verhouding tussen de privé- en overheidsfinanciering?

Door wie wordt dit IGPP concreet uitgevoerd?

Klopt het dat deze concrete uitvoerders in een 2de fase het project zullen beoordelen en zullen beslissen of de onderneming voor deze investering een tussenkomst ontvangt.

Wie beslist concreet over de beoordeling van het project? Wie financiert?

Wie beslist over de technische en economische haalbaarheid van het dossier? Wie betaalt deze kosten?

Wat is bij dit alles de betrokkenheid van de werknemers? Is heel dit opzet niet strijdig met de CAO nr. 39?

Antwoord

De Vlaamse Executieve heeft in haar vergadering dd. 25 september 1985 haar goedkeuring gehecht aan het Impulsprogramma voor de Bevordering van de Geavanceerde technologie in Produktie en Produktontwikkeling, ingediend door de Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid.

Voor het IGPP dat gespreid is over vier jaar wordt in het totaal 174.050.000 frank beschikbaar gesteld: gefinancierd door enerzijds de Vlaamse Regering en door de Dienst voor Programmatie van het Wetenschapsbeleid elk voor 42.235.000 frank en anderzijds door de privé voor 89.580.000 frank. De privé-partners zijn: Fabrimetal — VEV — WTCM — de industrie.

De impulsgroep — bestaande uit een kern van ingenieurs en economen en onder directe leiding van de hoofdparters — neemt in principe de volledige uitvoering van de eerste drie fasen op. In fase 4, namelijk de engineering en realisatie, wordt de verantwoordelijkheid voor de uitvoering afgestaan aan de privé-bedrijven. De impulsgroep beperkt zich hier tot een adviserende, begeleidende en evaluerende rol.

Het programma omvat vier fasen gaande van een sensibiliseringscampagne over een eerste audit-analyse en over een analyse van de technische en economische haalbaarheid tot de realisatie van voorgestelde vernieuwing.

De concrete uitvoerders van het impulsprogramma zijn niet bevoegd om beslissingen te nemen inzake tussenkomst aan de investeringen.

De concrete uitwerking van de voorstellen in het raam van dit impulsprogramma gebeurt onder ver-

antwoordelijkheid van de betrokken firma zelf, weliswaar op basis van een goed afgebakend project, maar het is de betrokken firma die verantwoordelijk is voor de uitvoering en voor de sociale verplichtingen die hiermee kunnen samenhangen.

Vraag nr. 32
van 21 februari 1986
van de heer C. MARCHAND

Landschap „ De Moeren ” – Afgifte ontginningsvergunning

Op het bij KB van 6 december 1976 goedgekeurde gewestplan „ Veurne-Westkust ” komen twee ontginningsgebieden voor, beide binnen het landschap „ De Moeren “.

Bij KB van 6 oktober 1980, werd, om reden van historische waarde, het landschap „ De Moeren ” gerangschikt overeenkomstig art. 6 van de wet van 7 augustus 1931.

Gaarne vernam ik van de geachte Voorzitter een antwoord op de volgende vragen.

1. Vormt de bescherming als landschap een beletsel voor het uitreiken van een ontginningsvergunning ?
2. Voor zover het verkrijgen van een ontginningsvergunning mogelijk blijft, welke eventuele bijkomende voorwaarden worden daarin opgenomen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat strikt juridisch gezien de bescherming als landschap geen beletsel vormt voor het uitreiken van een ontginningsvergunning.

De af te geven ontginningsvergunning zal evenwel moeten rekening houden met de voorwaarden die door het koninklijk besluit, houdende bescherming van het landschap, zijn opgelegd, zoniet kunnen de ontginningswerken afwijkend op gestelde voorwaarden worden stilgelegd.

Gezien de beschermingsprocedure en het uitreiken van een ontginningsvergunning door een verschillende instantie ambtelijk worden uitgevoerd, wordt in de Vlaamse Regering een zekere coördinatie desbetreffend nagestreefd.

Vraag nr. 34
van 26 februari 1986
van de heer N. DE BATSELIER

Vlaamse contactbureaus onder bedrijven – Werking, financiering en doelstellingen

De Vlaamse Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappijen blijven voortbouwen aan de internationale ontwikkeling van de Vlaamse bedrijven.

Graag vernam ik van de geachte Voorzitter een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke export-promotiegroepen zijn reeds opgericht? Door wie?
2. Sinds wanneer zijn deze contactbureaus operationeel?
3. Wat is het doel van deze bureaus?
4. Wat is de taak van GOM's?
5. Welke bedrijven zijn hierbij betrokken per contactbureau?
6. Hoe gebeurt de financiering van deze initiatieven?
7. Tot welke bedrijven (aard en grootte) richten deze initiatieven zich?
8. Klopt het dat het Centrum van de Vlaamse Gemeenschap onderdak verleent aan het nieuw contactbureau in Osaka (Japan)?
9. Heeft dit alles de Vlaamse Gemeenschap iets gekost, zowel in het recente initiatief als in het vorige?

Antwoord

Met betrekking tot de Vlaamse contactbureaus onder bedrijven – Werking, financiering en doelstellingen, kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. De hierna vernoemde exportpromotiegroepen werden reeds opgericht :
  - VZW Grebma (Algerije)
  - VZW Bexir (Iran)
  - VZW Bexasea (Z.O.-Azië)
  - VZW Becochin (Volksrepubliek China).
 Deze vier krachtenbundelingen voor export werden opgericht onder coördinatie van de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij van Vlaams-Brabant voor rekening van Vlaamse bedrijven.
2. Het contactbureau van de VZW Grebma te Algerije is nu reeds sedert twee jaar operationeel. De VZW Bexir heeft zopas haar contactbureau in Teheran geopend. De VZW Bexasea en de VZW Becochin zijn nog in een opstartfase en zullen in de nabije toekomst operationeel worden.
3. De contactbureaus van deze samenwerkingsverbanden werken als een permanent „ Representatieve Office ” in hun respectievelijke vestigingslanden en staan de bij hun aangesloten leden bij in hun exportactiviteiten op deze markten. Het doel van deze krachtenbundeling is om de export van de deelnemende partners naar deze landen te bevorderen.
4. De Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappijen staan in voor het concept, het samenbrengen van de partners, het opzetten van het contactbureau, het leveren van een zaakvoerder in België en het verstrekken van logistieke steun.
5. De ledenlijst van elke exportpromotiegroep zal rechtstreeks aan het geachte lid worden overgemaakt.
6. Zoals elk ander exportinitiatief dat aan bepaalde voorwaarden voldoet, kunnen deze initiatieven genieten van een renteloze lening van het Fonds voor Buitenlandse Handel. Samen met het jaar-

lijks lidgeld, betaald door de deelnemende bedrijven maakt dit de werking van de vertegenwoordigingskantoren in het buitenland mogelijk.

7. Deze initiatieven richten zich in principe tot alle in Vlaanderen gevestigde bedrijven, maar in het bijzonder tot kleine en middelgrote bedrijven die middels hun eigen organisatie niet in staat zijn om deze grote en verafgelegen markten volledig op eigen krachten te prospecteren en te bewerken.
8. Het contactbureau van de, onder coördinatie van de GOM-Antwerpen, in oprichting zijnde export-promotiegroep voor Japan zal inderdaad onderzoek vinden in het Centrum van de Vlaamse Gemeenschap in Osaka.
9. Alleen voor de VZW Becochin werd, gezien de primaire hoge kosten voor prospectie en promotie op de Chinese markt, een degressieve renteloze lening van 15.000.000 frank door de Executieve toegekend.

Vraag nr. 35
van 27 februari 1986
van de heer M. DESUTTER

Toerisme — Vlaamse bijdrage aan VCGT en evolutie in 1989

Het Ministerie van Economische Zaken in Nederland geeft aan het Nationaal Bureau voor Toerisme 22 miljoen gulden. De Rijksbijdrage zal naar 36 miljoen gulden opgetrokken worden in 1989.

Wat is 'de bijdrage van de Vlaamse Staat aan het Commissariaat-Generaal voor Toerisme in Vlaanderen en welke stijging mag de toeristische sector in de komende jaren verwachten?

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vraag kan ik hem het volgende mededelen.

In 1986 zal het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme voor het eerst als dusdanig een dotatie van de Vlaamse Gemeenschap ontvangen. Het bedrag hiervan zal moeten worden vastgesteld in de begroting van de Vlaamse Gemeenschap, waarvan het ontwerp momenteel wordt voorbereid door de heer Walt Niel, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve en Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting.

De dotaties aan openbare instellingen worden jaarlijks vastgesteld. Het is dus niet mogelijk een projectie voor de toekomst te geven.

Vraag nr. 36
van 27 februari 1986
van de heer M. DESUTTER

Toerisme — Tewerkstelling en evolutie in de periode 1980-1985

Het inkomend toerisme heeft Nederland 5 miljard gulden opgeleverd. Het aantal hotelovernachtingen

bedroeg voor 1985 meer dan 7 miljoen. Op drie jaar tijd hebben 8.000 mensen méér een baan gevonden in de toeristische sector. De totale toeristische omzet in Nederland is gestegen tot bijna 30 miljard gulden.

Kan de geachte Minister mij de desbetreffende gegevens bezorgen voor 1980 en 1985 in het Vlaamse land?

Antwoord

Het Nationaal Instituut voor de Statistiek beschikt nog niet over de volledige gegevens voor 1985. De onderstaande cijfers hebben dan ook betrekking op de jaren 1980 en 1984.

1. De ontvangsten op de betalingsbalans van het reisverkeer bedroegen :
  - in 1980: 52,9 miljard frank
  - in 1984 : 96,1 miljard frank.
2. Aantal officieel geregistreerde hotelovernachtingen :
  - in 1980 : 6.472.000
  - in 1984 : 7.608.000.
3. Over de tewerkstelling in de toeristische sector kunnen geen exacte cijfers worden gegeven omdat deze sector niet precies kan worden omschreven. Voor wat de Horeca betreft, bedroeg het aantal zelfstandigen en werknemers :
  - in 1980: 81.585.
  - in 1984: 91.846.

Het is echter duidelijk dat de Horeca niet met de toeristische sector kan worden vereenzelvigd. Vele Horeca-bedrijven hebben met het toerisme weinig te maken, anderzijds zijn er duizenden andere bedrijven en middenstandszaken die geheel of gedeeltelijk van het toerisme leven. Het Westvlaams Economisch Studiebureau schat de tewerkstelling in de Belgische toerismesector op 59.000. Een raming van de evolutie van deze tewerkstelling is niet voorhanden.

4. Over de omzet in de toeristische sector bestaan in België geen statistische gegevens. Een raming kan worden gemaakt door de gegevens te combineren, enerzijds van de Nationale Bank over de betalingsbalans van het reisverkeer, anderzijds van de studie „Toeristische gedragingen en attitudes van de Belgische bevolking in 1982“, een onderzoek dat is uitgevoerd door het Westvlaams Economisch Studiebureau.

Voor wat betreft het toerisme in België komt men dan tot een besteding van 72,1 miljard BF door buitenlandse toeristen en 17,3 miljard door Belgische toeristen (exclusief daguitstappen). Dit laatste cijfer werd verkregen door ondervraging van een representatief staal van vakantiegangers.

Het totaal bedraagt dan 89,4 miljard frank. Het omvat niet de in België gemaakte uitgaven voor reizen naar het buitenland (in reisbureaus b.v.).

Om een idee te krijgen van de evolutie van deze bestedingen zal de uitslag moeten worden afge wacht van een nieuwe enquête die gehouden werd in 1985.

Al deze cijfers hebben betrekking op België als geheel. Alleen de toeristische overnachtingen (alle accommodatievormen) kunnen regionaal worden uitgesplitst. Het aandeel van Vlaanderen in de toeristische overnachtingen bedroeg in 1984 72%, dat van Brussel 8%. Indien men zich beperkt tot de overnachtingen van buitenlandse toeristen, bedraagt het aandeel van Vlaanderen 50%, dat van Brussel 25 %.

Vraag nr. 37
van 27 februari 1986
van de heer M. DIDDEN

Impulsprogramma Geavanceerde Producten en Produktietechnieken – Participatie Vlaamse Gemeenschap

Wij vernemen dat met behulp van de Vlaamse Regering de Diens? Programmatie van het Wetenschapsbeleid en het Instituut tot Aanmoediging van Wetenschappelijk Onderzoek in Nijverheid en Landbouw, een programma opgezet wordt onder de benaming Impulsprogramma Geavanceerde Producten en Produktietechnieken.

Dit wordt georganiseerd door het VEV, T-Groep Flora, Fabrimctal en de WTCM, afdeling machinebouw te Heverlee.

Gaarne ontvang ik van de geachte Voorzitter een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke bijdrage werd er tot hertoe via de Vlaamse Regering aan dit impulsprogramma betaald?
2. Tot welke bijdrage heeft de Vlaamse Regering zich in de toekomst verbonden?
3. Welke is de respectievelijke inbreng van de Dienst PWB en het TWONL?
4. Op welke andere dan financiële wijze is de Vlaamse Gemeenschap betrokken in dit impulsprogramma ?

Antwoord

Met betrekking tot het Impulsprogramma Geavanceerde Producten en Produktietechnieken werd door de Vlaamse Executieve op 25 september 1985 beslist een toelage toe te kennen van maximaal 42.235.000 frank. De uitbetaling van deze toelage wordt gespreid over de periode 1986 tot en met 1989 en is in functie van de effectieve realisatie van het programma.

De diensten voor Programmatie van het Wetenschapsbeleid doen aan mede-financiering ten belope van 50% van het overheidsaandeel dat 84.470.000 frank bedraagt.

Het programma wordt permanent begeleid door een afgevaardigde van de Vlaamse overheid, die vertrouwd is met de betrokken problematiek en die tevens toezicht houdt op de besteding van de overheidsmiddelen en op de samenwerking tussen alle betrokken partners.

Vraag nr. 40
van 7 maart 1986
van de heer M. DESUTTER

Toerisme – Verhoging bijdrage private sector

De bijdrage van het Bedrijfsleven in 1985 aan het Nationaal Bureau voor Toerisme in Nederland bedroeg 14 miljoen gulden. Naar ik meen te weten . oorziet het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme voor het jaar 1986 een bijdrage uit de private sector van 9 miljoen BF.

Voorzien wordt dat de inbreng van derden in Nederland met 3 miljoen gulden zal toenemen in 1986.

In Vlaanderen wordt voor 1986 gestreefd naar een Bijdrage uit de private sector van 9 miljoen BF. Ziet u de mogelijkheid om net zoals in Nederland, de bijdrage uit de private sector te verhogen met ongeveer 60 miljoen BF per jaar?

N. B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer M Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur.

antwoord

Mag ik het geachte lid verzoeken deze vraag voor te leggen aan de ter zake bevoegde Gemeenschapsminister, de heer P. Dewael, die de voogdij uitoefent over het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme?

Vraag nr. 41
van 10 maart 1986
aan de heer A. DIEGENANT

VCGT – Personeelsbezetting

Het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme, Opggericht bij decreet van 29 mei 1984 als parastatale, kent in zijn werking grote moeilijkheden.

Niet zozeer is er de gerechtelijke procedure tegen een ambtenaar, maar vooral hindert het ontbreken van een personeelskader en het blijvend opvullen van de functies met steeds wisselend tijdelijk personeel.

Enkel de commissaris-generaal en de adjunct-commissaris-generaal zijn benoemd.

Mag ik de geachte Voorzitter verzoeken me te willen medelen wie – functie en kwalificatie van de ambtenaar – in de huidige situatie belast is met de diensten

- kampeerwezen ;
- hotelwezen ;
- reisbureaus ;
- toeristische uitrusting;
- directe investering;
- promotie?

antwoord

Mag ik het geachte lid verzoeken zijn vraag te willen voorleggen aan de Heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, die de voogdij uitoefent over het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme.

De functionele taakverdeling binnen het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme waarop de vraag betrekking heeft, behoort niet tot mijn bevoegdheden.

Vraag nr. 43
van 12 maart 1986
van de heer M. DESUTTER

Gebouwen bezet door kabinetten — Kostprijs huur-overeenkomst en personeelsbezetting

Met uw kabinet bezet u ruimten ter Jozef II-straat 30.

Graag vernam ik wie eigenaar is van dit pand, met wie de huurovereenkomst werd afgesloten en hoeveel de jaarlijkse huurprijs ervan bedraagt.

Welke oppervlakte in m² wordt er voor uw kabinets-diensten bezet? Hoeveel is dan de huurprijs per m²? Wanneer werd deze huur aangegaan?

Wanneer werd deze huur eventueel verlengd? Wanneer kan deze huur ten vroegste beëindigd worden?

Hoeveel personen zijn er werkzaam op uw kabinet?

N.B.: Deze vraag werd gesteld aan alle Gemeenschapsministers.

Antwoord

Mijn twee kabinetten bezetten in het gebouw gelegen Jozef II-straat 30 te 1040 Brussel de verdiepingen 1/deel, 2, 9 en 10, voor 2,306 m² kantoorruimte, als ook 23 parkingplaatsen en 65 m² bergruimte.

De Regie der Gebouwen hernieuwde het bestaande huurcontract per 1 januari 1984 tegenover de NV Britannia House Property aan 3.480 F per m² kantoorruimte, 1.740 F per m² bergruimte en 28.800 F per parkingplaats, met als basisindex 119,64 punten voor december 1983.

Dit huurcontract werd aangegaan voor 9 jaar, zodat de wettelijke opzegtermijnen gelden.

Heden tellen mijn 2 kabinetten 73 personeelsleden, met inbegrip van de telefonisten, hulp- en onderhoudspersoneelsleden.

Vraag nr. 44
van 12 maart 1986
van de heer J. VALKENIERS

TGV-Snelspoorverbinding — Deelname Vlaamse Regering

De SERV heeft zich uitgebreid beziggehouden met de TGV-snelspoorverbinding.

De Raad stelt een paar prioriteiten die de deelname van ons land en dus zeker van Vlaanderen aan dit project moet verzekeren.

Als we zien welke inspanningen men zich in Wallonië, o.a. in Luik getroost om een deel van de TGV-

contracten binnen te halen, dringt zich de vraag op of Vlaanderen weer niet achteruit zal gesteld worden.

Graag vernam ik dan ook welke stappen de Vlaamse Regering reeds heeft ondernomen inzake het TGV-dossier.

Antwoord

In antwoord op de vraag van het geachte lid betreffende de TGV-snelspoorverbinding kan ik mededelen dat ik reeds begin februari de heer Eerste Minister gewezen heb op het feit dat de Vlaamse Executieve bij de problematiek van de eventuele aanleg van een snelspoorverbinding in ons land dient betrokken te worden.

Recentelijk heb ik opnieuw bij de Eerste Minister in dezelfde zin aangedrongen, daarbij verwijzend naar het standpunt dat de Sociaal Economische Raad van Vlaanderen over deze materie heeft ingenomen.

Vraag nr. 45
van 17 maart 1986
van de heer M. DIDDEN

Concessies voor bodemonderzoek in Vlaanderen — Beleidsvisie en stand van zaken

Het verlenen van concessies voor bodemonderzoek behoort tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen.

Het is bekend dat meerdere firma's al sedert jaren concessies trachten te bekomen tot het exploreren naar gas en olie in de Kempense ondergrond. Naar ik meen te weten werd er tot op heden nog geen enkele concessie toegestaan.

Het is nuttig dat ter zake klaarheid wordt geschapen. Vandaar dat ik gaarne antwoord bekam op volgende vragen.

1. Welke concessieaanvragen werden er tot op heden gedaan en door welke firma's?
2. Is het mogelijk de data van de aanvragen en de namen van de kandidaat-concessionarissen te kennen?
3. Waarom werd er tot op heden nog geen enkele concessie toegestaan aan de private firma's?
4. Zal de Vlaamse Regering in de eerstvolgende maanden een meer libertijnse houding aannemen met betrekking tot deze aanvragen?

Antwoord

Betreffende de concessieaanvragen voor koolwaterstoffen, kan ik het geachte lid mededelen dat, sinds september 1977, in toepassing van het koninklijk besluit nr. 83 van 28 november 1939 en het koninklijk besluit van 7 april 1953, zeven aanvragen tot het bekomen van een vergunning voor opsporing en ontginning van petroleum en aardgas in de Kempen en Limburg, zijn ingediend.

Tot nog toe is aan geen enkele van deze aanvragen een positief gevolg gegeven, voornamelijk wegens on-

duidelijkheden in de bevoegdheidsverdeling tussen de Gewesten en de nationale overheid inzake de ontginningsvoorwaarden van natuurlijke rijkdommen en de concessies die hierop betrekking hebben. Het advies van de Raad van State van 9 februari 1984 heeft hierin ondertussen meer klaarheid gebracht.

Door het besluit van de Vlaamse Executieve van 30 mei 1984, verschenen in het Belgisch Staatsblad op 21 augustus 1984, heeft het Vlaamse Gewest het recht om petroleum en brandbare gassen op te sporen en te ontginnen, op het geheel van zijn grondgebied, aan zichzelf voorbehouden.

Ingevolge dit besluit dient, aan de ingediende aanvragen geen verder gevolg gegeven te worden en dienen in principe ook alle nieuwe vergunningsaanvragen zonder voorwerp te worden verklaard. Het gevoerde beleid terzake heeft echter geenszins tot bedoeling dat het Vlaamse Gewest zelf zou overgaan tot **exploratie**-onderzoek, noch tot eventueel latere exploitatie. Het Vlaamse Gewest heeft echter wel de mogelijkheid om het recht tot opsporen en ontginnen geheel of gedeeltelijk over te dragen aan derden.

Een dergelijke overdracht is onderworpen aan het koninklijk besluit nr. 83 op basis van een vereenvoudigde procedure van vergunningsaanvraag zoals voorzien in het koninklijk besluit van 7 april 1953. Geïnteresseerde maatschappijen zullen in principe dan ook een nieuwe aanvraag moeten indienen.

Tenslotte kan ik het geachte lid nog meedelen dat met het oog op de vermelde overdracht aan derden van het recht tot opsporen en ontginnen van koolwaterstoffen in het Vlaamse Gewest, momenteel voorbereidend werk verricht wordt.

Vraag nr. 46
van 19 maart 1986
van de heer J. VALKENIERS

Ministeriële kabinetten — Personeelsbezetting

Graag kreeg ik van de Minister volgende inlichtingen :

Hoeveel personen zijn er, per niveau, tewerkgesteld op het kabinet van de Minister?

Hoeveel personen onder hen zijn afkomstig uit een openbare dienst en genieten dus reeds een salaris van de staat?

Hoeveel personen zijn afkomstig uit de privé-sector en worden dus volledig op kosten van het kabinet betaald?

N.B.: Deze vraag werd aan alle Gemeenschapsministers gesteld.

Antwoord

Mijn twee kabinetten tellen heden 73 personeelsleden, met inbegrip van de telefonisten, hulppersoneel en onderhoudspersoneel, te onderscheiden naar de niveaus kabinetsleden en leden van het uitvoerend personeel als volgt :

Personeelsleden	Kabinetsleden	Uitvoerend personeel
Totalen	12	61
Uit een openbare dienst, en genieten dus een salaris in een openbare dienst	7	35
Privé-sector	5	26

L. WALTNIEL
VICE-VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN FINANCIËN
EN BEGROTING

Vraag nr. S
van 19 maart 1986
van de heer J. VALKENIERS

Ministeriële kabinetten — Personeelsbezetting

Graag kreeg ik van de Minister volgende inlichtingen :

Hoeveel personen zijn er, per niveau, tewerkgesteld op het kabinet van de Minister?

Hoeveel personen onder hen zijn afkomstig uit een openbare dienst en genieten dus reeds een salaris van de staat?

Hoeveel personen zijn afkomstig uit de privé-sector en worden dus volledig op kosten van het kabinet betaald?

N.B.: Deze vraag werd aan alle Gemeenschapsministers gesteld.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens mede te delen.

Ingevolge het besluit van de Vlaamse Executieve van 11 december 1985 tot bepaling van de samenstelling en de werking van de kabinetten van de Gemeenschapsministers is de samenstelling van mijn kabinetten als volgt bepaald.

1. Kabinet van de Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting: 7 kabinetsleden (niveau 1) en 30 personeelsleden voor uitvoeringswerk (lagere niveaus).
2. Kabinet van de Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve: 4 kabinetsleden (niveau 1) en 18 personeelsleden voor uitvoeringswerk (lagere niveaus).

Buiten voornoemd kader mogen nog een beperkt aantal telefonisten en hulppersoneelsleden (werklieden, koffiedames, ...) aangesteld worden.

Ik heb mij gehouden aan voornoemde richtlijnen. Er werden geen aanstellingen gedaan ten behoeve van bovengenoemde kabinetten boven de vastgestelde normen.

Voor wat betreft de kabinetsleden (niveau 1) heb ik beroep gedaan op 9 ambtenaren van overheidsdien-

sten, 1 personeelslid van de Nationale Maatschappij voor de Herstructurering van de Nationale Sectoren en 1 contractueel kabinetlid. De 2 laatstgenoemden komen ten laste van begrotingskredieten voorzien voor mijn kabinetten.

Voor wat betreft het uitvoeringspersoneel heb ik de detachering bekomen van 35 personeelsleden van overheidsdiensten. De overige 13 personeelsleden zijn contractuelen en komen ten laste van de begrotingskredieten voorzien voor mijn kabinetten.

Bovengenoemd uitvoeringspersoneel kan per niveau als volgt ingedeeld worden:

Niveaus	Eenheden
Niveau 1	1
Niveau 2	26 ½
Niveau 3	12 (waarvan 1 deeltijds)
Niveau 4	8
Totaal	47 ½

Buiten kader werden 7 personeelsleden (waarvan 2 halftijds) aangesteld als telefonisten, werkliden en koffiedames. Hiervan werden 2 personeelsleden gedetacheerd van een overheidsdienst; de overige 5 personeelsleden (waarvan 2 halftijds) zijn contractuelen en komen ten laste van begrotingskredieten voor mijn kabinetten.

R. STEYAERT
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN GEZIN EN WELZIJNSZORG

Vraag nr. 11
van 12 februari 1986
van de heer J. VALKENIERS

Verhoging bestaansminima — Inspraak gemeenten

In 1975 gaf de Staat voor het bestaansminimum 210 miljoen frank uit voor 8.538 rechthebbenden, in 1983 reeds 3,5 miljard voor 38.949 rechthebbenden. Nu weer werden de bestaansminima verhoogd zonder enige inspraak van de gemeenten.

Dit betekent voor de gemeenten een extra-uitgave van 1,645 miljard terwijl de middelen van de gemeenten langs het Gemeentefonds om meer en meer beknot worden.

Is het wel eerlijk t.o.v. de lokale overheden dat men steeds meer nieuwe beloften doet die door anderen voor 50% moeten worden gedragen zonder dat de betrokken besturen maar enige inspraak hebben?

Antwoord

Hierbij heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de reglementering betreffende het bestaansminimum ingevolge de bepalingen van artikel 5 § 1, II, 2°, b van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en van artikel 1 van het Koninklijk besluit van 16 december 1985, tot de be-

voegdheid behoort van de Staatssecretaris voor Leefmilieu en Maatschappelijke Emancipatie, aan wie de vraag werd overgelegd.

Ik wil de aandacht van het geachte lid evenwel vestigen op het Besluit van de Vlaamse Executieve dd. 5 september 1984 tot vaststelling voor de jaren 1984 tot 1988 van de objectieve normen van het Fonds voor Maatschappelijk Welzijn van de Vlaamse Gemeenschap. Hierin wordt mede bepaald dat de uitgaven voor het bestaansminimum in aanmerking genomen worden voor terugbetaling vanuit het Bijzonder Fonds voor Maatschappelijk Welzijn.

Het komt de Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnszorg echter niet toe zich uit te spreken over het beleid van de nationale instanties.

Vraag nr. 13
van 28 februari 1986
van de heer L. VANHORENBEEK

Opvang van kinderen in psychiatrische instellingen — Procedure, aantal kinderen en gronden

Blijkens bekendmaking nr. 66604 van de Rijksdienst voor Arbeidsbemiddeling te Leuven, wordt een verple(e)g(st)er psychiatrie gevraagd voor de opvang van kinderen in psychiatrische instellingen.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Op welke gronden worden kinderen in psychiatrische instellingen opgenomen?
2. Volgens welke richtlijnen zijn deze instellingen erkend en mogelijk subsidieerbaar?
3. Hoeveel erkende psychiatrische instellingen voor kinderen waren er in 1985 en wat is de normale bezetting daarvan (het aantal opgenomen kinderen, ingedeeld per leeftijdsgroep)?
4. Wie kan kinderen in een psychiatrische instelling plaatsen en hoe wordt daarop toegezien?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat de inhoud van de vraag niet tot mijn bevoegdheid behoort.

Vraag nr. 19
van 12 maart 1986
van de heer M. DESUTTER

Gebouwen bezet door kabinetten — Kostprijs huur-overeenkomsten personeelsbezetting

Met uw kabinet bezet u ruimten ter Galileilaan 5.

Graag vernam ik wie eigenaar is van dit pand, met wie de huurovereenkomst werd afgesloten en hoeveel de jaarlijkse huurprijs ervan bedraagt.

Welke oppervlakte in m² wordt er voor uw kabinetdiensten bezet? Hoeveel is dan de huurprijs per m²? Wanneer werd deze huur aangegaan?

Wanneer werd deze huur eventueel verlengd? Wanneer kan deze huur ten vroegste beëindigd worden?

Hoeveel personen zijn er werkzaam op uw kabinet?

N.B.: Deze vraag werd gesteld aan alle Gemeenschapsministers.

Antwoord

Tk heb de eer het geachte lid mede te delen dat het gebouw Galileilaan 5 — 1030 Brussel, waarin mijn kabinet sedert 11 december 1985 is gevestigd, eigendom is van en wordt verhuurd door de Samenwerkende Verzekeringsmaatschappij „De Sociale Voorzorg“.

Het huurcontract werd afgesloten door het vroegere kabinet van de Gemeenschapsminister van Gezondheidsbeleid en had uitwerking met ingang van 1 juli 1982, dit voor de duur van negen jaren, hetzij tot 30 juni 1991. Mits een vooropzeg van zes maanden voorziet dat contract in de mogelijke verbreking (op 30 juni 1985 en) op 30 juni 1988.

Met uitwerking op deze laatste datum kan het contract bijgevolg ten vroegste worden beëindigd.

De ingehuurde en thans door het kabinet overgenomen en bezette oppervlakte bedraagt:

- op de 7e verd. (gedeelte) : 1 725,40 m²
- aan kelders: 200 m²
- 15 parkeerplaatsen.

De in het hoger aangehaalde contract bepaalde huurprijs, gebaseerd op de index der kleinhandelsprijzen van de maand maart 1982, zijnde 161,25 punten, werd als volgt vastgesteld:

- voor de verdieping: 3 200 fr/m²
- voor de kelders: 1 500 fr/m²
- voor de parkeerplaatsen : 26 620 fr/parkeerplaats.

De personeelsformatie van mijn kabinet behelst thans 48 personen.

Vraag nr. 23
van 19 maart 1986
van de heer J. VALKENIERS

Ministeriële kabinetten — Personeelsbezetting

Graag kreeg ik van de Minister volgende inlichtingen :

Hoeveel personen zijn er, per niveau, tewerkgesteld op het kabinet van de Minister?

Hoeveel personen onder hen zijn afkomstig uit een openbare dienst en genieten dus reeds een salaris van de staat?

Hoeveel personen zijn afkomstig uit de privé-sector en worden dus volledig op kosten van het kabinet betaald?

N.B.: Deze vraag werd aan alle Gemeenschapsministers gesteld.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de gevraagde samenstelling van mijn kabinet mede te delen.

	Gedetacheerd uit een overheidsdienst	Rechtstreeks verbonden a.h. kabinet
Stafleden	6	1
Uitvoerende personeelsleden (inbegrepen telefonisten, hulppersoneel en schoonmaaksters)	31	9 (*)

(*) 2 halftijdse schoonmaaksters werden hierin opgenomen als 1 betrekking bezettend.

P. AKKERMANS **GEMEENSCHAPSMINISTER VAN** **HUISVESTING**

Vraag nr. 5
van 21 januari 1986
van de heer L. KELCHTERMANS

Afhandeling aanvragen saneringspremies — Stand van zaken

Diegenen die begaan zijn met dienstbetoon aan de burgers stellen vast dat de termijn waarbinnen een aanvraag tot saneringspremies afgehandeld wordt ernstig oploopt.

De laatste maanden is het niet ongebruikelijk dat een aanvrager nog geen enkele reactie heeft binnen de zes maanden na de aanvraag. Voorafgaandelijk ke onderzoeken ter plaatse zijn zeldzaam geworden. Ontvangstmeldingen en dossienummers worden niet aan de belanghebbenden bezorgd.

Deze toestand heeft tot gevolg dat men voorbijschiet aan het doel van de reglementering op de saneringspremies, nl. een stimulans te zijn bij de verbetering en de sanering van een woning. Mensen die lang moeten wachten vooraleer zij weten of zij principieel in aanmerking komen zijn niet geneigd aan een sanering te beginnen.

Kan de Gemeenschapsminister mij een antwoord geven op de volgende vragen?

1. Hoelang is nu de gemiddelde afwerkingstermijn tussen datum van aanvraag en de principiële toekenning van een saneringspremie. Hoelang was dit op 31 december 1983 en 31 december 1984?
2. Welke zijn de redenen waarom de aanvragen tot saneringspremies zo langzaam afgewerkt worden?
3. Hoeveel aanvragen van saneringspremies werden er afgewerkt in 1983, 1984 en 1985?
4. Bij hoeveel gevallen werd in 1985 geen voorafgaandelijk onderzoek ter plaatse verricht binnen de 30 dagen na de aanvraag? Graag onderscheid per Vlaamse provincie.

5. Welke maatregelen zijn reeds genomen of werden gepland om de achterstand in de afhandeling van de aanvragen tot saneringspremies, weg te werken?

Antwoord

In aansluiting op mijn voorlopig antwoord kan ik het geachte lid de volgende inlichtingen verschaffen.

1. Het is praktisch onmogelijk een gemiddelde termijn vast te stellen waarbinnen de saneringspremies voorlopig worden berekend vermits dit van uiteenlopende factoren afhangt zoals het al dan niet volledig zijn van dossiers, eventuele onduidelijkheid over geplande of noodzakelijke werken, aanwezigheid van ongeldige of onvolledige attesten, de beschikbaarheid van personeel voor de administratieve behandeling of voor de onderzoeken ter plaatse, m.i.v. de problemen inzake toegestane kilometercontingenten, dienstwagens enz.

Het is wel zo dat de behandelingstermijn van de dossiers vanaf einde 1984 abnormaal lang werd, inzonderheid ten gevolge van de explosie van het aantal saneringspremieaanvragen en de gelijktijdige stagnering en zelfs inkrimping van het personeelsbestand van de betrokken dienst.

Inmiddels heeft een reorganisatie van deze dienst in provinciale cellen, doorgevoerd in november 1985, gepaard gaande met een lichte verhoging van het personeelsbestand, het mogelijk gemaakt dat de recente dossiers (vanaf dossiernummer 75 000), voor zover ze volledig zijn bij de aanvraag, of vervolledigd worden op eerste verzoek, opnieuw binnen een redelijke termijn kunnen worden afgehandeld (2 tot 3 maanden voor de kennisgeving van het voorlopig berekende premiebedrag), met uitzondering evenwel van een aantal dossiers in de provincies Antwerpen (vooral Antwerpen stad) en Limburg, waar het niet mogelijk blijft tijdig het reglementair voorgescreven onderzoek ter plaatse, waaruit moet blijken welke werken de woning gezond kunnen maken, uit te voeren (zie verder).

2. Het aantal saneringspremieaanvragen is sedert 1980 meer dan verdrievoudigd. 4 769 aanvragen in 1980 over 8 624 aanvragen in 1983 tot 14 058 aanvragen in 1985, terwijl het personeelsbestand quasi ongewijzigd bleef. Ter illustratie hiervan kan ik volgende cijfers citeren.

In 1983 werd, op basis van het aantal aanvragen van 1982 (7 280) en rekening houdend met een toen verwachte aangroei van dit aantal met ongeveer 500 dossiers per jaar een kader vastgesteld voor de betrokken dienst van 38 administratieve en 17 technische graden.

Op 1 september 1985, toen het aantal aanvragen voor 1985 reeds 9 562 bedroeg en de dienst al behoorlijk ontregeld was door de toevloed van dossiers van 1984 (12 823), bedroeg het personeelseffectief van de betrokken dienst slechts 21 administratieve en 14 technische graden, met andere woorden een tekort van respectievelijk 44,7 % en 18 % t.o.v. een op dat ogenblik reeds totaal ontoereikend kader. Ik hoop dat het geachte

lid begrijpt dat achterstand in een dergelijke situatie onvermijdelijk is. Omwille van deze achterstand werd de dienst bovendien vrij spoedig overstelt met telefonische of schriftelijke oproepen zodat de chaos compleet en de achterstand groter werd. Op hun beurt zorgden de steeds veelvuldiger en, laat ik duidelijk zijn, begrijpelijke tussenkomsten van parlementsleden en provinciale of gemeentelijke mandatarissen ervoor dat de administratie geconfronteerd werd met een vicieuze cirkel en dat elke normale werking uitgesloten was.

Om die reden werden een aantal drastische maatregelen getroffen die, eveneens begrijpelijk, niet door alle betrokkenen even gunstig werden onthaald, zoals het beperken van de telefonische oproepen en van de antwoorden op tussenkomsten. Ook de dienst werd gereorganiseerd ten einde het vinden van dossiers te vergemakkelijken en de behandeling te bespoedigen. Zoals in punt 1 reeds aangestipt hebben deze maatregelen inmiddels tot een verbetering van de toestand bijgedragen, ook al omdat ze gepaard gingen met een, al was het druppelsgewijze, verhoging van het personeelsbestand. Het tekort t.o.v. het (ontoereikende) kader van 1983 bedraagt op dit ogenblik nog 31,5 % voor het administratief en 6% voor het technisch personeel, waarbij toch nog moet opgemerkt worden dat ongeveer 1/3 van het effectief personeel in een precair statuut werkt en dat er de laatste jaren zeer veel wisselingen van personeelsleden zijn opgetreden met gebrek aan continuïteit en steeds opnieuw de noodzaak tot opleiding tot gevolg.

Voor de sedert de reorganisatie van de dienst ingediende dossiers zijn er, zoals reeds vermeld, slechts problemen in de provincies Antwerpen en Limburg, en dit vooral omdat de administratie niet beschikt over voldoende technisch personeel in die gebieden (omwille van de beperking van het kilometercontingent en van het gebrek aan dienstwagens is het praktisch onmogelijk onderzoekers uit West- en Oost-Vlaanderen in te zetten in Limburg). Het gevolg hiervan is dan weer dat het onderzoek ter plaatse niet tijdig kan gebeuren en dat een aantal betwistingen ontstaan over de noodzakelijkheid van de door de aanvrager geplande werken. Het valt daarbij op dat vooral uit Limburg zeer veel aanvragen worden ingediend voor loutere herstelling+ of aanpassingswerken aan vrij recente woningen en voor werken in het kader van energiebesparing allemaal werken waarvoor de saneringspremiereglementering niet bedoeld is.

Ten slotte wil ik de aandacht van het geachte lid nog vestigen op de invoering in 1984 van het stelsel van de gedeeltelijke premiebetalingen (2 x 1/3) op basis van voorgelegde facturen.

Vanaf 1985 heeft dit stelsel tot gevolg dat vele dossiers die vroeger geklasseerd bleven tot na de voltooiing van de werken en dus nog slechts eenmaal moesten worden ter hand genomen nu tot drie maal toe zowel een administratieve als een technische manipulatie ondergaan.

3. Aantal aanvragen dat werd afgewerkt in:

	1983	1984	1985
— Voorlopig berekende premies	7.100	7.124	6.888
— Definitief berekende premies	4.023	4.892	5.624
— Geweigerd	1.824	1.452	905
Totaal	12.947	13.468	13.417

4. Het is niet mogelijk het aantal dossiers op te geven waarvoor het onderzoek ter plaatse in 1985 laattijdig werd verricht. Ter zake werden geen statistieken bijgehouden. Wel kan ik het geachte lid mededelen dat, ook in het kader van het wegwerken van de achterstand, ongeveer 3 200 dossiers (mei-juli 1985) werden afgehandeld zonder onderzoek ter plaatse, op basis van het door de aanvrager ingediende bestek. Een oplossing die trouwens nu reeds tot problemen geleid heeft omdat het de administratie in vele gevallen niet mogelijk is zich een echt oordeel te vormen over de staat van de betrokken woningen en over het feit of de aangehaalde werken al dan niet noodzakelijk of nuttig zijn en of ze voldoende zijn om de woning gezond of leefbaar te houden.

Op dit ogenblik bedraagt de achterstand m.b.t. de onderzoeken ter plaatse 900 dossiers, hoofdzakelijk geconcentreerd in de provincies Antwerpen en Limburg.

5. Een aantal maatregelen werden hierboven reeds aangehaald. Wat de beperking der telefonische vragen om inlichtingen betreft heb ik overigens onlangs een versoepeling doorgevoerd die in de pers aan bod kwam. Ik tracht ook een oplossing te geven aan het chronische personeelsgebrek van de betrokken dienst doch moet hierbij ook rekening houden met de budgettaire problemen van de Vlaamse Gemeenschap. Ten einde evenwel de achterstand volledig te kunnen wegwerken kunnen maatregelen van organisatorische aard niet meer volstaan. Het is dan ook mijn bedoeling om de reglementering inzake saneringspremies grondig te herwerken en heb ter zake met mijn administratie reeds een aantal besprekingen gehad. Be-doeling is de administratieve verwerking van de dossiers te vereenvoudigen en tegelijk de klemtoon te leggen op de oorspronkelijke bedoeling van de saneringspremie, namelijk het verkrotten van oude huizen tegen te gaan en het woningbestand stelselmatig te revaloriseren zonder onmiddellijk een volledige sanering van de woning in al zijn aspecten te eisen, zoals vastgesteld in de huidige reglementering. Door een logische opbouw

van de in het kader van deze herwaardering noodzakelijke of nuttige werken en door een betere begeleiding van de premieaanvragers bij het plannen van hun werken kan ook de afhandeling van de dossiers, vooral dank zij een vermindering van het aantal betwistingen, bespoedigd worden.

Vraag nr. 13
van 28 februari 1986
van de heer L. KELCHTERMANS

Vlaams Woningfonds — Leningen

Ten behoeve van gezinnen met minstens 3 kinderen staat het Vlaams Woningfonds leningen toe, voor de bouw van woningen.

Het is de laatste tijd schering en inslag dat zelfs toegestane leningen door het Woningfonds, niet tijdig kunnen uitbetaald worden, door het feit dat de kredieten niet aanwezig zijn.

Anderzijds, is het geweten dat heel wat gezinnen wachten op de toekenning van een lening door dit fonds. Er heerst heel wat verwarring over de „hogegroothed” van de bestede middelen en over de vraag naar kredieten.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

- Hoeveel leningen zijn er door het Vlaamse Woningfonds toegekend in 1983, 1984 en 1985?
 Voor welke bedragen? Graag uitgesplitst over de diverse provinciën.
- Hoeveel leningsaanvragen zijn er nog hangende, bij dit Woningfonds op datum van 31 december 1985, uitgesplitst per provincie? Voor welke bedragen?
- Welke datum is de gemiddelde wachtermijn, bij toekenning van een lening, tussen datum van aanvraag en de definitieve toekenning in 1983, 1984 en 1985, bij deze instelling?
- Welke maatregelen zijn er eventueel genomen om deze wachtermijn terug te dringen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid volgende gegevens mede te delen.

- Het aantal toegekende leningen, per provincie over de vorige 3 dienstjaren, gelieve u te vinden in de hierbijgevoegde tabel.

	1983		1984		1985	
	Aantal	Bedragen	Aantal	Bedragen	Aantal	Bedragen
Antwerpen	617	1.065.284.419	569	1.055.279.149	640	1.170.235.106
Vlaams Brabant	301	53 1.792.863	284	540.522.639	287	562.967.9 12
Limburg	331	498.53 1.356	322	536.832.880	252	453.936.579
Oost-Vlaanderen	501	843.864.433	463	83 1.755.503	433	777.076.904
West-Vlaanderen	409	693.250.396	391	695.077.984	453	8 14.837.408
Vlaams Gewest	2.159	3.632.723.467	2.029	3.659.468.155	2.065	3.779.053.909

2. Situatie op 31.12.1985.

Op 31 december 1985 werden 1.428 leningsaanvragen voor een totaal bedrag van 2.539.608.041 F overgedragen naar het dienstjaar 1986. Hiervan waren 661 leningsdossiers volledig afgewerkt doch waarvan de leningsakte bij gebrek aan kredieten niet kon verleden worden. Ze vertegenwoordigen een bedrag van 1.221.906.685 F.

3. Gemiddelde wachtermijn.

Een gemiddelde wachtermijn is niet te bepalen daar dit zeer verschillend is per gezin (afhankelijk van de reactietijd, dit is de periode vooraleer de ingevulde formulieren en gevraagde documenten worden bezorgd) en per verrichting (nieuwbouw, aankoop, werken).

Het grote tekort aan kredieten heeft voor gevolg dat timing en wachtermijnen moeilijk bepaalbaar zijn.

Er is bovendien de prioriteit voor gezinnen met 4 en meer kinderen ten laste.

4. — De opvoering van de basisrentevoeten in 1985 van 5,25% en 6,25% naar 6,25% — 7,25% — 8,25%.

Hierdoor kon het Investeringsvermogen met 883 miljoen frank verhoogd worden in 1985.

Hierdoor konden zowat 490 gezinnen méér geholpen worden.

- De beperking van de leningsaanvragen „Overname van bezwarende schulden” tot de sociale reddingsoperaties. In 1985 werden nog slechts 39 leningen „Overname van bezwarende schuld” toegekend.

- In functie van de voorbereiding van de begroting 1986 wordt de mogelijkheid onderzocht om aan het Vlaams Woningfonds een groter investeringsvermogen toe te kennen.

Sinds vele jaren verleent de Nationale Landmaatschappij kredieten voor het bouwen van nieuwe landelijke woningen. In de loop van vele jaren heeft deze maatschappij aldus, bijgedragen, om de problemen rond de woonbehoeften te helpen oplossen.

Thans stelt men vast dat een lening bekomen bij deze maatschappij een ondoenbare opgave blijkt te zijn. (Wachtermijnen die soms 4 jaar overtreffen).

Teneinde een evaluatie te kunnen maken over deze toestand, is het nodig over een aantal basisgegevens te beschikken.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoeveel leningen heeft de Nationale Landmaatschappij toegekend, voor de bouw van een eigen woning, in 1983, 1984 en 1985, in het Vlaamse land, uitgesplitst volgens provincie? Voor welke bedragen?
2. Hoeveel aanvragen, voor toekenning van een lening, waren er nog hangende bij deze instelling op 31 december 1985? Voor welke bedragen, uitgesplitst per provincie?
3. Welke is de wachtermijn, voor de toekenning van een lening bij de NLM in de verschillende Vlaamse Gewestelijke Maatschappijen?
4. Welke zijn de normen die de NLM hanteert bij de verdeling van de kredieten, over de verschillende provinciën?

Is het aantal aanvragen belangrijk bij de bepaling van het kredietbedrag?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid volgende gegevens mede te delen.

1. NLM — Aantal en bedrag van de leningen „Nieuwbouw” (*) (verbintenissen goedgekeurd door de R.v.B. van de NLM)

Vraag nr. 14
van 28 februari 1986
van de heer L. KELCHTERMANS

Leningsaanvragen NLM — Stand van zaken

Provincie/Gewest	1983		1984		1985	
	Aantal	Bedragen	Aantal	Bedragen	Aantal	Bedragen
Antwerpen	399	680.932.333	174	295.799.583	196	323.599.898
Vlaams Brabant	260	465.580.720	135	243.596.908	162	286.151.505
Limburg	326	555.052.591	154	252.794.623	200	327.606.567
Oost-Vlaanderen	354	624.283.587	161	281.331.351	183	329.751.570
West-Vlaanderen	278	494.323.578	126	221.221.516	193	333.487.464
Totaal	1.617	2.820.172.809	750	1.294.743.981	934	1.600.597.004

(*) Het betreft leningen voor de oprichting van nieuwe woningen. In de opgegeven cijfers zijn dus niet begrepen de leningen voor verrichtingen in het kader van de strijd tegen de ongezonde woningen (verbeteringen, gezondmakingen, aankopen met verbeteringen/gezondmakingen, nieuwbouw na afbraak).

2.3. NLM — Aantal en bedrag van de leningsaanvragen „Nieuwbouw” — Wachtijd (Toestand van magazijn op 31 december 1985) (*).

Maatschappij Provincie/Gewest	Aantal	Bedrag (**)	Wachtijd voor de laatst ingediende leningsaanvraag (***)
Antwerpen	36 voor	63.000.000 F	minstens 1 jaar
Hingene	25 voor	43.750.000 F	1 à 2 jaar
Kalmthout	19 voor	33.250.000 F	1 jaar
Mechelen	40 voor	70.000.000 F	minstens 1 jaar
Turnhout	73 voor	127.750.000 F	2 jaar
Westerlo	91 voor	159.250.000 F	2 jaar
ANTWERPEN	284 voor	497.000.000 F	
Brabantse	32 voor	56.000.000 F	1 jaar
Eigen Doening	35 voor	6 1.250.000 F	1 jaar
Leuven	123 voor	2 15.250.000 F	1 à 2 jaar
VLAAMS BRABANT	190 voor	332.500.000 F	
Beringen	82 voor	143.500.000 F	minstens 2 jaar
Diepenbeek	28 voor	49.000.000 F	1 jaar
Genk	32 voor	56.000.000 F	1 jaar
Hasselt	59 voor	103.250.000 F	2 jaar
Houthalen	39 voor	68.250.000 F	minstens 2 jaar
Neerpelt	79 voor	138.250.000 F	minstens 2 jaar
Rekem	29 voor	50.750.000 F	1 à 2 jaar
Tongeren	62 voor	108.500.000 F	minstens 2 jaar
LIMBURG	410 voor	7 17.500.000 F	—
Aalst	32 voor	56.000.000 F	1 jaar
Dendermonde	54 voor	94.500.000 F	minstens 2 jaar
Gent	40 voor	70.000.000 F	1 jaar
Oudenaarde	51 voor	89.250.000 F	1 à 2 jaar
Sint-Niklaas	30 voor	52.500.000 F	1 jaar
Zelzate	45 voor	78.750.000 F	2 jaar
OOST-VLAANDEREN	252 voor	44 1.000.000 F	—
Brugge	49 voor	85.750.000 F	minstens 1 jaar
Kortrijk	56 voor	98.000.000 F	1 à 2 jaar
Oostende	21 voor	36.750.000 F	1 jaar
Roeselare	67 voor	117.250.000 F	minstens 2 jaar
Veurne	16 voor	28.000.000 F	1 jaar
Ieper	21 voor	36.750.000 F	1 jaar
WEST-VLAANDEREN	230 voor	402.500.000 F	—
VLAAMS GEWEST	1.366 voor	2.390.500.000 F	

(*) in de opgegeven aantallen en cijfers zijn niet begrepen de leningen voor verrichtingen in het kader van de strijd tegen de ongezonde woningen (verbeteringen, gezondmakingen, aankopen met verbeteringen/gezondmakingen, nieuwbouw na afbraak).

(**) gemiddeld leningsbedrag : 1.750.000 F.

(***) uitgaande van de veronderstelling dat het bedrag van de kredieten „nieuwbouw” gelijk is aan dat toegekend voor 1985.

4. NLM — Verdeling kredieten — Normen

De vastleggingskredieten die jaarlijks ter beschikking van de NLM worden gesteld worden verdeeld over de provincies en over de erkende maatschappijen op basis van verdelingscoëfficiënten die door de Raad van Beheer werden vastgelegd en die door de voogdijoverheid zijn goedgekeurd. Deze criteria werden bepaald enerzijds in

functie van objectieve behoeften (behoeften van demografische oorsprong en de vervangingsbehoeften van het onroerend patrimonium), en anderzijds in functie van geformuleerde behoeften aangedragen door de erkende maatschappijen en geëvalueerd door de NLM.

Voor de verdeling van de kredieten 1984 en 1985 werden deze criteria voor 50% ingeschakeld, ter-

wijl de resterende 50% rekening houdt met de belangrijkheid van de wachtlijsten van de erkende maatschappijen (leningsaanvragen voor nieuwbouw).

Vraag nr. 15
van 12 maart 1986
van de heer M. DESUTTER

**Gebouwen bezet door kabinetten — Kostprijs huur-
overeenkomst en personeelsbezetting**

Met uw kabinet bezet u ruimten ter de Meeûsquare 35.

Graag vernam ik wie eigenaar is van dit pand, met wie de huurovereenkomst werd afgesloten en hoeveel de jaarlijkse huurprijs ervan bedraagt.

Welke oppervlakte in m² wordt er voor uw kabinet-diensten bezet? Hoeveel is dan de huurprijs per m²? Wanneer werd deze huur aangegaan?

Wanneer werd deze huur eventueel verlengd? Wanneer kan deze huur ten vroegste beëindigd worden?

Hoeveel personen zijn er werkzaam op uw kabinet?

N.B.: Deze vraag werd gesteld aan alle Gemeenschapsministers.

Antwoord

Het kabinet van de Gemeenschapsminister van Huisvesting bezet de ruimte van de 5e en 6e verdieping op de Meeûsquare 35, 1040 Brussel.

Het pand is eigendom van en de huurovereenkomst werd afgesloten met Torrington Onroerend Goed B.V., maatschappelijke zetel gevestigd te 1817 Alkmaar-Nederland.

De gehuurde oppervlakte bedraagt (5e en 6e verdieping) 1.800 m² en 25 parkeerplaatsen in totaal.

De jaarlijkse huurprijs belooft 6.600.000 F (basisindex mei 1985) of ± 3.700 F/m². De parkeerplaatsen worden ingehuurd tegen een jaarlijks bedrag van 625.000 F of 25.000 F jaarlijks per garage.

Deze huurovereenkomst werd aangegaan met ingang van 1 juni 1985. De duur van de huurovereenkomst bedraagt 9 opeenvolgende jaren, van rechtswege eindigend op 31 mei 1994 met de mogelijkheid voor beide partijen de huur op te zeggen na het derde en zesde jaar (31 mei 1988 of 31 mei 1991).

De huidige effectieve personeelsbezetting van het kabinet (stafleden, medewerkers en onderhoudspersoneel) bedraagt 50 eenheden, waarvan een aantal slechts deeltijds zijn tewerkgesteld.

J. LENSSENS
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN VOLKS-
GEZONDHEID EN LEEFMILIEU

Vraag nr. 20
van 6 januari 1986
van de heer O. MEYNTJENS

**Oprichting -foto-atelier — Onrechtmatige wijziging
van bestemming**

Een bedrijf doet een aanvraag voor de oprichting van een foto-atelier en krijgt hiervoor de toelating.

Zonder aanvraag aan het gemeentebestuur, wijzigt dit bedrijf zijn bestemming in een opslagplaats voor schroot.

Deze overtreding wordt officieel vastgesteld, maar het bedrijf blijft in werking.

De gemeente heft belastingen op stapelplaatsen voor schroot.

Gaarne vernam ik een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke instantie heeft de bevoegdheid om de activiteiten van dit bedrijf stop te zetten?
2. Kan de gemeente, op een regelmatige manier, belastingen innen van een bedrijf dat geen toelating heeft verkregen voor de uitoefening van zijn activiteiten?
3. Kan de betaling van deze belasting, door het bedrijf ingeroepen worden om zichzelf als bedrijf te handhaven?

Antwoord

1. Overeenkomstig artikel 25 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen is het verboden zonder vergunning een inrichting waarin afvalstoffen worden verwijderd, in te richten, op te richten, uit te breiden, in werking te hebben, te verplaatsen, te wijzigen, te verbouwen, dan wel een in de inrichting gebruikte werkwijze te veranderen.

De bevoegdheid inzake het eventueel stopzetten van niet vergunde ondernemingen wordt als volgt bepaald in artikel 5 van het Besluit van de Vlaamse Executieve houdende aanduiding van de ambtenaren belast met het toezicht op de uitvoering van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen en de uitvoeringsbesluiten ervan.

De Gouverneur van de provincie of de Burgemeester van de gemeente waar de vergunningsplichtige inrichting gelegen is, beveelt de stillegging der werken, verzegelt de toestellen en sluit voorlopig de inrichting na voorlegging van een proces-verbaal opgesteld door de toezichthoudende ambtenaar van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest, waaruit blijkt dat:

1. ofwel de inrichting zonder vergunning wordt geëxploiteerd;
2. ofwel de inrichting niet in overeenstemming is met de technische bescheiden en gegevens van de vergunningsaanvraag;
3. ofwel de uitbating van de inrichting niet in overeenstemming gebeurt met de bepalingen en voorwaarden vervat in het vergunningsbesluit;
4. ofwel de inrichting een ontoelaatbare verontreiniging of gevaar voor het leefmilieu veroorzaakt.

Indien de Gouverneur van de provincie of de Burgemeester van de gemeente waar de vergunningsplichtige inrichting gelegen is, de hierboven genoemde maatregelen niet neemt na voorlegging van een proces-verbaal opgesteld door de toezichthoudende ambtenaar, of bij een onmiddellijk en dreigend gevaar voor de gezondheid van de mens en voor het milieu, kan de toezichthoudende ambtenaar deze maatregelen nemen.

2. Het antwoord op de vraag of de gemeente op een rechtmatige manier belasting kan innen van een bedrijf dat geëxploiteerd wordt zonder vergunning, is een aangelegenheid die moet gesitueerd worden in het administratief toezicht van de gemeente. Deze materie behoort tot de bevoegdheid van de heer J. Pede, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening.
3. De directe belasting op stapelplaatsen voor schroot is een heffing, een betaling eenzijdig opgelegd door de gemeentelijke overheid ten einde haar middelen te verschaffen om in haar uitgaven van alle aard te voorzien.

Deze algemene definitie maakt duidelijk dat het betalen van een belasting geen bijzondere rechten schept in hoofde van de belastingplichtige.

De betaling van een belasting kan aldus door een bedrijf niet worden ingeroepen om te exploiteren zonder vergunning.

Vraag nr. 30
van 13 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Gemeentelijke RWZI's — Exploitatie gemengde zuiveringsstations door VWZ

Voor zover ons bekend wordt de exploitatie van de betrokken RWZI's Laarne en Aalter volledig verricht door personeel van de betrokken ondernemingen i.p.v. door gemeentepersoneel.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is het de bedoeling om dit privé-personeel te doen overnemen door de VWZ? Zo ja, op welke wettelijke basis kan dat? Zo neen, is het de bedoeling dit personeel te vervangen door statutair VWZ-personeel?
2. Voor zover ons bekend gebeurt de exploitatie van de RWZI's momenteel op basis van overeenkomsten tussen de VWZ en de betrokken ondernemingen.

Mag ik vernemen welke concrete afspraken werden gemaakt inzake

- voor welke periode werden deze overeenkomsten gesloten?
- Verdeling der exploitatiekosten tussen de onderneming en de VWZ?
- Wie verricht de bepalingen nodig voor de verdeelsleutel?

Wie neemt de monsters en wie analyseert de monsters?

- Wat is de frequentie van bemonstering en welke parameters worden bepaald?
- Hoeveel bedragen de kosten voor deze analyse noodzakelijk voor de berekening der kostenverdeling? Ten laste van wie zijn deze analysekosten? Hoeveel bedroegen die in 1983 en 1984?
- Hoeveel personeelskosten worden er in rekening gebracht door de private ondernemingen? Welke concrete taken vervullen deze personeelsleden voor het gemeentelijk deel van het RWZI? Welke bedragen werden hiervoor uitgegeven in 1983 en 1984? Wat is de verdeelsleutel tussen VWZ en onderneming?
- Welke concrete taken worden inmiddels reeds door VWZ-personeel verricht op deze RWZI's?
- Wie staat in voor het onderhoud van de installaties? Door wie werden deze onderhoudswerken uitgevoerd en welke bedragen werden hiervoor in 1983 en 1984 uitgegeven? Wat is de verdeelsleutel 'tussen VWZ en de onderneming?
- Wie controleert de kwaliteit van het effluent? Welk is de bemonsteringsfrequentie, wie analyseert de monsters op welke parameters en wat is de kostprijs der analyses in 1983 en 1984?

3. Zijn de waterzuiveringsmaatschappijen nog van plan gelijkaardige gemengde installaties op te richten? Zo ja, welke en op welke wettelijke basis van welke concrete kostenverdeelsleutels en exploitatievoorwaarden?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, kan ik het geachte lid volgende gegevens mededelen.

Het decreet van 5 april 1984, heeft geen betrekking op het personeel van privé-bedrijven, die de exploitatie van gemeenschappelijke RWZI's verzekeren.

Overeenkomsten, door de gemeenten afgesloten met privé-bedrijven voor de exploitatie van gemeenschappelijke RWZI's kunnen door de VWZ overgenomen worden.

Ook kunnen nieuwe overeenkomsten door de VWZ afgesloten worden.

De verdeling van de exploitatiekosten in dergelijke gevallen werd reeds toegelicht in het antwoord op de parlementaire vraag nr. 284 van 5 juni 1985. In dergelijk geval wordt de vuilvracht afkomstig van de industrie berekend overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Executieve van 21 december 1983 tot vaststelling van de waarde van de omzettingcoëfficiënten in eenheden verontreinigende belasting voor afvalwater van nijverheids- of andere ondernemingen.

Op basis van overeengekomen verdeelsleutels werd voor de gemeenschappelijke RWZI's te Aalter en Laarne volgende bedragen betaald door de VWZ.

- a. Personeelskosten

	1983	1984
Aalter	nog niet overgenomen	979.051 (sedert 1 mei 1984)
Laarne	184.806 (sedert 1 oktober 1983)	497.238

In deze stations is er geen personeel van de VWZ tewerkgesteld.

b. Onderhoudskosten

	1983	1984
Aalter	nog niet overgenomen	525.496 (sedert 1 mei 1984)
Laarne	94.081 (sedert 1 oktober 1983)	171.685

Grote herstellingen kunnen slechts gebeuren mits uitdrukkelijke toestemming van de VWZ (b.v. herschilderen RWZI) en mits medezeggenschap van de VWZ in de te volgen procedure (b.v. prijsvraag via beperkte offerte).

Vraag nr. 37
van 13 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Oppervlaktewaterkwaliteit — Bescherming en financiële middelen

1. Welke instanties zijn voor het Vlaamse Gewest belast met het toezicht op de kwaliteit van het oppervlaktewater?
2. Wat behelst dit toezicht m.a.w. welke parameters worden met welke frequentie op welke plaatsen bepaald?
3. Welk budget is er jaarlijks de vijf jaren vóór 1 januari 1985 aan dit toezicht besteed?
4. Welke budgettaire evolutie wordt er de volgende 5 jaar verwacht?
5. Hoe gebeurde de financiering van deze uitgaven vóór 1 januari 1985 en hoe zullen ze de volgende 5 jaar gefinancierd worden?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Artikel 10, § 1, 3 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging bepaalt dat de waterzuiveringsmaatschappijen, elk voor hun gebied, belast zijn met de opsporing van elke eventuele oorzaak van waterverontreiniging.

Deze opdracht houdt in dat de maatschappijen toezicht moeten houden op de kwaliteit van het oppervlaktewater.

De Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij heeft een standaardprogramma opgesteld dat moet toelaten

voor de belangrijkste waterlopen de zuurstof-, stikstof- en fosfaathuishouding te controleren alsmede de biologische karakterisatie te bepalen. Vooraleer de VWZ operationeel was, werd de controle van de waterkwaliteit verzekerd door nationale of provinciale instellingen.

De Waterzuiveringsmaatschappij van het Kustbekken voert reeds sinds enkele jaren binnen haar ambtsgebied dergelijk controleprogramma uit.

De kosten voor deze controles worden gedragen door de watermaatschappijen, overeenkomstig artikel 14 van de wet van 26 maart 1971.

Voor 1986 heeft de VWZ de kosten voor controle van de waterkwaliteit geraamd op 15 miljoen frank.

Vraag nr. 39
van 13 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Afspraken Nederland-België aangaande de kwaliteit van het Scheldewater — Controle cadmium- en radiumgehalte

Op 15 december 1984 maakte De Tijd gewag van de Zeelandse eis, de verdieping van de Westerschelde, een project van uiterst groot belang voor de Antwerpse haven, te verbinden met de bevredigende regeling voor de kwaliteit van het Scheldewater.

Het is algemeen bekend dat Nederland zich uitermate ongerust maakt over uitzonderlijk hoge cadmium- en radiumgehalten.

In dit verband vernam ik graag een antwoord op de volgende vragen.

1. In welke mate de toekomstige lozingen van het afvalwater, aangevoerd door de collector van het Albertkanaal, een verhogend effect zullen hebben op de gehalten aan cadmium en radium?
2. Welke binnen het Vlaamse Gewest de belangrijkste vervuilingbronnen aan cadmium en radium zijn van de Schelde?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De lozing van afvalwater via de collector van het Albertkanaal is geen nieuwe lozing in het Scheldebekken. De totale aanvoer van cadmium en radium in het Scheldebekken zal niet toenemen.

Tevens zal het afvalwater dat in de collector zal geloosd worden, moeten voldoen aan de normen opgelegd door de VWZ.

Hierdoor zal de huidige belasting van radium en cadmium in het Scheldebekken dalen.

Cadmium is afkomstig van de fosfaatverwerkende bedrijven, de metallurgische bedrijven evenals de bedrijven die oppervlaktebehandeling van metalen toepassen. In deze sectoren zijn er een groot aantal bedrijven van eerder beperkte omvang aanwezig.

Radium is afkomstig van de fosfaatverwerkende bedrijven.

Vraag nr. 42
van 14 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Titaandioxide-lozingen — Lozingsvoorwaarden en controle

Ter zake bekam ik graag een antwoord op de volgende vragen.

1. Aan welke lozingsvoorwaarden, in de hen uitge-reikte lozingsvergunningen, dienen de bedrijven die titaandioxide produceren te voldoen wat hun afvalwaterlozingen op oppervlaktewater betref-fen?
2. Over welke bedrijven gaat het?
3. Over welke hoeveelheden afvalwater gaat het?
4. Is er reeds controle uitgevoerd op de lozingen? Voldoen de bedrijven aan de hen opgelegde voor-waarden?

Antwoord

Naar aanleiding van zijn vraag, kan ik het geachte lid volgende gegevens mededelen.

Zolang de sectoriële voorwaarden voor de titaan-dioxide-producerende bedrijven niet verschenen zijn in het Belgisch Staatsblad gelden de algemene voor-waarden zoals bepaald bij koninklijk besluit van 12 juni 1985, houdende algemeen reglement voor het lozen van afvalwater in de gewone oppervlaktewate-ren, in de openbare riolen en in de kunstmatige afvoerwegen voor regenwater.

In Vlaanderen betreft het hier twee bedrijven geves-tigd, respectievelijk te Gent en te Antwerpen, die een totaal afvalwaterdebiet lozen van respectievelijk 13.000 m³ en 16.000 m³.

Het betreft hier echter niet uitsluitend afvalwater van de titaandioxideafdeling.

Door de VWZ werden recent verschillende monsters genomen. Vermits sommige normen werden overschreden, is proces-verbaal opgesteld en toegezonden aan de gerechtelijke diensten.

Vraag nr. 58
van 15 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Verwerking en verwijdering van giftige en gevaarlijke industriële afvalstoffen — Initiatieven

Naar verluidt wordt in Vlaanderen jaarlijks circa 300.000 ton industriële probleemafval geproduceerd.

Graag vernam ik of de overheid, rekening houdend met het niet algemeen naleven van de meldingsplicht door de industriëlen, er kennis van heeft:

1. welke probleemafval wordt geproduceerd, in wel-ke hoeveelheden en door welke ondernemingen?
2. Op welke wijze, door welke ondernemingen en waar elke producent het door hem geproduceerde probleemafval laat verwerken of verwijderen.

Mocht de overheid over deze kennis niet beschikken, dan vernam ik graag welke initiatieven zij zal nemen om deze kennis te verwerven.

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Onder probleemafvalstoffen kunnen verschillende groepen industriële afvalstoffen verstaan worden, nl. giftige afval volgens het koninklijk besluit van 9 fe-bruari 1976, metaalhoudend slib, slib van minerale zouten, sommige organische synthetische afvalstof-fen, enz..

De hoeveelheden variëren naar gelang de betekenis welke aan het begrip probleemafval gegeven wordt.

De gegevens zijn zowel afkomstig uit de melding van de bedrijven als uit de aangifte van giftige afval.

Globale cijfergegevens over de produktie en de ver-werking zijn terug te vinden in het Ontwerpplan In-dustriële Afvalstoffen.

Er wordt uitdrukkelijk een veralgemeende melding nagestreefd.

De huidige verdere uitwerking en intensifiëring van de controle op de aangifte zowel van de vergunde verwerfers als van de producenten laat ons toe een steeds vollediger beeld van de afvalstoffenstromen te verkrijgen.

Vraag nr. 61
van 16 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Meldingsplicht voor industriële afvalstoffen — Naleving

De respons op de meldingsplicht voor industriële af-valstoffen was in 1983 niet algemeen.

Voor de chemische nijverheid was dit 68% en voor de metaal- en machinebouw 26%.

In dit verband wens ik graag een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke de respons op de meldingsplicht voor industriële afvalstoffen in 1984 was?
2. Is de Minister niet van oordeel dat een stipte nale-ving werkelijk onontbeerlijk is om alle giftige en gevaarlijke stoffen te kunnen verwerken en ver-wijderen?
3. Is de Minister derhalve niet van oordeel dat de niet-naleving van de meldingsplicht dient gesancti-oneerd?
4. Waarom de niet-naleving tot op heden niet werd gesanctioneerd?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mee-delen wat volgt.

De respons op de meldingsplicht voor industriële af-valstoffen in 1984 ligt hoger dan in 1982 en 1983.

Voor de chemische sector bedroeg de respons 86% en voor de metaal- en machinebouw 36%.

De naleving van de meldingsplicht is inderdaad onontbeerlijk bij het bepalen van een doelmatig beleid aangaande de verwijdering en verwerking van industriële afvalstoffen. De meldingsplicht zal door de diensten van de OVAM nauwlettend opgevolgd worden.

Voor de giftige afvalstoffen geldt de maandelijks aangifteplicht. Gelet op de gewestvorming ressorteren alle controletaken bij de OVAM. Sedert 1 januari 1985 werd de administratieve opvolging overgedragen van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid naar de OVAM. Deze aangifteplicht zal eveneens aan een streng onderzoek onderworpen worden.

De niet-naleving van de meldingsplicht en de aangifteplicht zal gesanctioneerd worden. In dit verband werden reeds een aantal dossiers aan het Parket toegezonden.

Vraag nr. 62
van 16 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Industriële stortplaats te Overpelt — Maatregelen tegen bodemverontreiniging

Voor bovenvermeld gebied vernam ik graag van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke is de graad van bodemverontreiniging?
2. Werden ter zake reeds maatregelen getroffen? Welke maatregelen werden voorzien?
3. Welke zijn de kosten aan deze maatregelen verbonden?
4. In welke mate zal het principe „ de vervuiler betaalt ” worden toegepast?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

Binnen de gemeente Overpelt bevinden zich drie industriële stortplaatsen die bij ministeriële besluiten van 26 januari 1984 vergund werden aan de NV Métallurgie Hoboken-Overpelt :

1. stortplaats voor met CaO geneutraliseerde zinkhoudende residuen ;
2. stortplaats voor goethiet (oud bekken);
3. stortplaats voor goethiet (nieuw bekken).

De maatregelen die getroffen werden voor het onder controle houden van deze afvalstoffen zijn beschreven in de uitbatingvoorwaarden die werden opgelegd bij het verlenen van de vergunning. Deze maatregelen houden onder andere in dat de twee laatstgenoemde stortplaatsen voorzien zijn van een kunstmatige afichting van de onderkant en de zijwanden.

Voor de eerste stortplaats is met begeleiding van het Limburgs Universitair Centrum een systeem van continue puntbemaling met automatische registratie

van de schommelingen van het grondwaterpeil op punt gezet als middel tot bescherming van de grondwaterkwaliteit.

De kosten van de maatregelen ter beveiliging van het leefmilieu worden integraal gedragen door het bedrijf.

Vraag nr. 87
van 21 januari 1986
van de heer O. VAN OOTEGHEM

Vervuiling van de Leie te Gent — Maatregelen

Elke woensdag na het slachten van het vee, stroomt het bloed en vet, afkomstig uit het stedelijk slachthuis in het Leiewater ter hoogte van de Slachthuisbrug.

Aangezien het slachthuis over een eigen zuiveringsinstallatie beschikt, is die stelselmatige waterverontreiniging niet aanvaardbaar.

Mag ik de geachte Minister verzoeken de aangeklaagde toestand te laten onderzoeken en mij de uitslag van het onderzoek te willen mededelen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Het stedelijk slachthuis wordt door de inspectiedienst van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij, buitendienst Gent gevolgd.

Regelmatig werd de werking van de zuiveringsinstallatie gecontroleerd.

Sinds begin 1985 werden 6 monsters genomen van het afvalwater, terwijl einde februari een permanente bemonstering van één week werd georganiseerd.

Aan het stadsbestuur in Gent werden in toepassing van art. 40 § 1 van de wet van 26 maart 1971, op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, een aantal dringende maatregelen opgelegd teneinde de noodzakelijke sanering van de lozing te bekomen.

Voor einde maart 1986 moet deze sanering gerealiseerd zijn.

Vraag nr. 89
van 21 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Canivet-stort te Haasrode — Ierlenging exploitatievergunning

Het fel omstreden Canivet-stort te Haasrode wordt door de Gewestelijke Directie der Waterleidingen nauwlettend in het oog gehouden.

Voor de soms drukke nachtelijke activiteiten en het storten van vloeibaar afval zijn redenen tot ongerustheid. Verschillende protesten bij de hogere overheid bleven tot op heden zonder gevolg. Integendeel, na een beroep bij de Vlaamse Executieve, werd de eerste vergunning die de uitbater alleen toelaat inerte mate-

rialen te storten en hem verplichtte het reeds bestaande stort af te dekken met een laag grond van 1 meter dik, erg versoepeld.

De nieuwe vergunning ontsloeg hem van deze verplichtingen.

Wel moest hij 4 peilputten boren. Monsters werden onderzocht maar de resultaten waren zeer eigenaardig, verwarrend en tegenstrijdig.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is hij op de hoogte van de problemen bij het Canivet-stort te Haasrode en in hoeverre is de bezorgdheid van de Leuvense mensen voor de kwaliteit van hun grondwater volgens de Minister terecht?
2. Op welke studies, argumenten, feiten baseerden men zich om een eerste stortvergunning voor het Canivet-stort, ondanks meerdere protesten, toch te vernieuwen en zelfs te versoepelen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

De klasse II-stortplaats van de firma Canivet is regelmatig aan kritiek onderworpen.

De analyseresultaten van de watermonsters genomen uit de peilputten rond de stortplaats geven echter tot op heden geen reden tot ongerustheid; van verspreiding van verontreiniging uit de stortplaats naar het grondwater, kan men niet gewagen.

De NMDW wordt na elke monsternamen op de hoogte gebracht van de analyseresultaten en volgt samen met de OVAM nauwgezet de verspreiding van eventuele verontreiniging naar het grondwater.

Wat u bedoelt met vernieuwen van vroegere stortvergunning is niet duidelijk.

Bij de overgang van de vroegere ARAB-vergunning naar de vergunning in het kader van het afvalstoffen-decreet (Deputatie-beslissing dd. 22 september 1983) kan men niet van een versoepeling spreken.

De uitbatingvoorwaarden voor de vergunning in het kader van het afvalstoffen-decreet zijn veel strenger dan die in het kader van de ARAB-vergunning.

Bij de vergunning verleend bij ministerieel besluit dd. 2 februari 1984 is er evenmin van een versoepeling sprake.

Het afvalstoffenpakket dat op de stortplaats kan worden toegestaan is ingekrompen.

Bij het opleggen van het systeem van de afsluitlaag wordt er rekening gehouden met de bestaande toestand, maar er wordt bijzondere aandacht besteed aan de afdichtlaag.

Vraag nr. 90
van 21 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

PCB's — Reglementering invoer, verkoop en dumping en bescherming consument

„ Het is niet uitgesloten dat sommige streken in België met dioxine vervuild worden en de bewoners aan ernstig gevaar worden blootgesteld. Dioxines zijn immers al giftig bij minieme dosissen „, aldus een enquête welke in het januarinumnummer van Test-aankoop verscheen.

Deze dioxines ontstaan door een onoordeelkundige verbranding van 209 chemische producten. Die PCB's werden in de jaren dertig ontwikkeld als chemisch wondermiddel en in de jaren 60-70 vooral gebruikt als koelstof in Askarel-transformatoren, die zorgden voor stroomvoorziening van hoogbouw en bedrijven.

Momenteel zijn er zo'n 13.000 à 18.000 askareltransfo's in België in gebruik. Het gevaar aan die transformatoren is tweeledig. Enerzijds kan de eigenaar die van zijn transfo verlost wil zijn illegaal het goedje in de riool laten vloeien of PCB's doorverkopen aan verwerkers. Anderzijds kan brand of een ontploffing een giftige dioxine-wolk doen ontstaan met noodlottige gevolgen.

Graag vernam ik van de Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. In hoeverre stemt de studie van Test-aankoop overeen met de realiteit en hoe problematisch is deze situatie volgens de Minister?
2. Bestaat er een reglementering en controle op de invoer, de verkoop en de dumping van PCB's en in hoeverre wordt deze toegepast? Dringt zich hier, volgens de Minister, niet een strengere reglementering en controle op?
3. Is er een inventaris opgemaakt van alle askarel-transformatoren in België? Zo neen, is dit volgens de Minister niet dringend en zinvol teneinde de illegale dumping van PCB's tegen te gaan?
4. Is een verbod op de verkoop van herwonnen olie mogelijk, gezien zijn variërende kwaliteit en hoe staat de Minister hier tegenover?
5. Hoe is de voorlichting van de consument in verband met het gebruik, de aankoop, de gevaren, de dumping, ... van PCB's momenteel geregeld en hoe kan dit in de toekomst gebeuren?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen heb ik de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

De steekproef gehouden door Test-Aankoop illustreert goed de situatie en de problematiek inzake afvaloliën belast met PCB's.

De reglementering inzake grensoverschrijdend transport en verwijdering van PCB-afvalstoffen, met PCB belaste afvalstoffen en afvaloliën situeert zich op drie vlakken.

a. Europese reglementering.

Zeven richtlijnen en twee voorstellen tot richtlijn hebben impact op de door het geachte lid aangehaalde materie.

b. Nationale reglementering.

Twee wetten en een koninklijk besluit behandelen deze materie.

c. Regionale reglementering.

Het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen en het uitvoeringsbesluit inzake afvalolie behandelen aspecten van deze materie reeds op dit ogenblik.

De controle inzake deze materie is cruciaal maar eveneens de beschikbaarheid inzake verwerkingsinfrastructuur.

Op dit ogenblik bestaat er nog geen inventarisatie van askareelgevulde transformatoren. Deze inventaris is wenselijk.

Inzake afvalolie zijn de regeneratievoorwaarden vastgelegd via het uitvoeringsbesluit betreffende afvalolie. Askarelvloeistoffen vallen onder de wet op de giftige afval en dienen conform deze wetgeving verwijderd te worden.

Het is uiteraard onmogelijk elk individu systematisch dienaangaande te benaderen. Niettemin dient er aangemerkt te worden dat via publikaties en informatievergaderingen herhaaldelijk gewezen wordt op de gevaren van deze producten. Ook in de media en consumentenbladen wordt dit gedaan.

Vraag nr. 91
van 21 januari 1986.
van de heer L. VANVELTHOVEN

Gifstort van „La Floridienne” — Sanering stortplaats

Volgens het Schepencollege van Gent is het industrieel afvalgif op het stort van de voormalige fabriek „La Floridienne”, vlak naast het executie-oord van Rieme, „gestabiliseerd” en levert het geen onmiddellijk en alarmerend gevaar op voor de volksgezondheid.

Nochtans wijst een onderzoek van de Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij OVAM uit dat de grond hier is verontreinigd door arsenicum en door lood.

Kan de Minister mij een antwoord geven op de volgende vragen?

1. Welke de voornaamste conclusies zijn van de OVAM-studie en hoe de Minister hierop meent te moeten reageren?
2. Of er, zo ja, stappen dienen ondernomen te worden om dit stort te saneren?
3. Of de mogelijkheid bestaat om een eventuele sanering te laten gebeuren via het principe „de verbruiker betaalt”.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

In het kader van een beperkte studie uitgevoerd door de OVAM op de terreinen van „La Floridienne” te Gent werden een aantal monsters genomen van de industriële afvalstoffen die op het terrein liggen opgeslagen. Tevens werden meerdere bodemstalen en oppervlaktewater- en grondwaterstalen ter analyse genomen. De analyses werden uitgevoerd door het Studie-

centrum voor Kernenergie te Mol. De resultaten geven hoge tot zeer hoge waarden voor diverse metalen, vooral As en in mindere mate voor Cd en Zn.

Uit de analyses van de grond- en waterstalen blijkt evenwel dat de ecologische impact van de afvalstoffen tot op heden vrij beperkt is gebleven. Slechts in enkele waterstalen werden metaalgehalten gedetecteerd die de richtwaarden vastgelegd in het koninklijk besluit van 27 april 1984 inzake de maximum toegelaten waarden in drinkwater, overschrijden. Wel werd een meer algemene verhoging van het sulfaatgehalte vastgesteld. In de bodem werden op enkele plaatsen verhoogde concentraties aan PB, Ni en Cu waargenomen. Een nader onderzoek naar de verspreiding van verontreinigingen in de bodem en/of het grondwater zal worden uitgevoerd.

Een uitgebreid onderzoek naar de saneringsmogelijkheden voor de terreinen waarop de afvalstoffen zich bevinden is noodzakelijk.

In samenwerking met de Stad Gent wordt momenteel onderzoek verricht naar de mogelijkheden tot een milieuvriendelijke en veilige recycling van de afvalstoffen.

Principieel wordt het beginsel „de vervuiler betaalt” gehanteerd en kunnen de kosten worden verhaald op de producent van de afvalstoffen, de exploitant van de stort- of opslagplaats, de eigenaar van de grond en/of de bezitter van de afvalstoffen. Het vaststellen van de voor de vervuiling aansprakelijke perso(n)en is evenwel een juridische kwestie.

Vraag nr. 95
van 28 januari 1986
van de heer O. MEYNTJENS

Waterzuiveringsinstallaties — Overname door Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij en personeelsbezetting

De Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij nam reeds verschillende rioolwaterzuiveringsinstallaties van gemeenten en intercommunales over. De personeelsleden van deze waterzuiveringsinstallaties kunnen een aanvraag doen om overgenomen te worden door de Vlaamse Gemeenschap.

Mag ik van de Gemeenschapsminister een antwoord vernemen op volgende vragen?

1. Welke waterzuiveringsinstallaties werden reeds definitief overgenomen door de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij?
2. Over hoeveel personeelsleden beschikten deze waterzuiveringsinstallaties voor de overname?
3. Hoeveel personeelsleden deden een aanvraag om overgenomen te worden door de Vlaamse Gemeenschap?
Hoeveel aanvragen werden er reeds goedgekeurd?
4. Over hoeveel personeelsleden moet de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij kunnen beschikken om de exploitatie van deze waterzuiveringsinstallaties te garanderen?

Antwoord

In antwoord op zijn verschillende vragen, kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Op 1 december 1985 waren reeds 54 waterzuiveringsinstallaties definitief overgenomen door de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij. Meer bepaald betreft het de rioolwaterzuiveringsinstallaties te Laame, Hamme, Zele, Lokeren, Sint-Niklaas, Aalter, Lede, Ninove, Berlare, Dendermonde, Zelzate, Lanaken, Genk, Lommel, Leuven, Overpelt, Bocholt, Bree, Maasmechelen, (Mechelen-aan-de-Maas en Eisdenvucht), Heusden-Zolder, Borgloon (Kemiel), Borgloon (Centrum), Beringen, Zonhoven, Tienen, Sint-Truiden, Mortsel (Koude Beek), Kontich (Edegemse Beek), Kontich (Boutersembeek), Mechelen, Kalmt-hout, Schoten, Wilrijk (Struisbeek), Bornem, Sint-Amands, Hoogstraten (Minderhout), Brasschaat, Zemst, Essen, Zwijndrecht, Heist-op-den-Berg (Wiekevorst), Westerlo, Nijlen, Tessenderlo, Geel, Mol, Poppel, Ravels, Turnhout, Heist-op-den-Berg (Itegem), Malle, Balen en Grobbendonk.

Vóór de overname beschikten deze waterzuiveringsinstallaties over 128 personeelsleden.

In totaal hebben 78 personeelsleden een aanvraag gedaan om overgenomen te worden door de VWZ. De aanvragen van 44 vastbenoemde en 3 contractueel aangeworven personeelsleden zijn reeds goedgekeurd.

Op het huidig kader zijn in totaal 146 betrekkingen voorzien om de exploitatie van deze waterzuiveringsinstallaties te verzekeren.

Vraag nr. 99
van 31 januari 1986
van de heer N. DE BATSELIER

Afsterven van bossen — Maatregelen tegen zure regen

Kan de Minister een nauwkeurig beeld geven in welke streken van Vlaanderen, de bomen kenmerken vertonen van ziekten, te wijten aan zure regens, en of deze schade reeds onherstelbaar is?

Beschikt Vlaanderen over systematische voorzieningen voor waarneming en controle van de evolutie van de gezondheidstoestand van de bossen?

Antwoord

Voor het antwoord op zijn vragen verwijs ik het geachte lid naar het antwoord op vraag nr. 102 van de heer M. Olivier, dd. 3 februari 1986.

Vraag nr. 102
van 3 februari 1986
van de heer M. OLIVIER

Aantasting bosareaal door zure regen — Waarnemingsnetwerk

Kan de geachte Minister een overzicht geven van de regio's in België waar bomen reeds kenmerken vertonen te wijten aan zure regen?

Is het juist dat het Waalse Gewest een beheersinstan-tie in het leven heeft geroepen en een waarnemings-netwerk heeft opgericht gebaseerd op de infrastructuur van het regionale bosareaal?

Is hierover bij het Vlaamse Gewest een initiatief genomen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te laten weten dat in Vlaanderen nog geen gevallen werden aangeduid van zure regen — schade aan bomen.

Uit inlichtingen die mij werden verstrekt door het Bestuur dat verantwoordelijk is voor het beheer van het openbaar bos in Wallonië blijkt dat met wetenschappelijke instellingen overeenkomsten werden afgesloten voor de teledetectie en de inventarisatie van de schade in Wallonië.

In samenwerking met het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie heeft de Vlaamse Gemeenschap een meetnet uitgewerkt dat precieze kwantitatieve en kwalitatieve gegevens in verband met de zure neerslag verschaft.

Het zal de gegevens van de regionale Vlaamse meetnetten, het zwavelrookmeetnet en het automatisch meetnet aanvullen.

Anderzijds werd met het Centrum voor Bosbouwonderzoek van de Rijksuniversiteit te Gent een overeenkomst afgesloten om basisonderzoek te verrichten, in afwachting dat de centra voor toegepast wetenschappelijk onderzoek inzake bosbouw worden ge-regionaliseerd.

Een lopend programma van inventarisatie van de bossen bij middel van luchtfotografie voorziet eveneens de aflevering van kaarten waarop bomen met ziekteverschijnselen worden aangeduid.

Vraag nr. 103
van 5 februari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Overbos Caestert — Vrijwaring

Het Plateau van Caestert is gelegen in de zuidoosthoek van de provincie Limburg. Dit onvervangbare natuurgebied maakt deel uit van een terrein van 150 hectaren, zich uitstrekkend over de grenzen met de provincie Luik en met Nederlands Limburg.

Het Plateau van Caestert, gevat tussen het laag gelegen Maasvlak, het Albertkanaal en de grens met Nederland, geniet bescherming als wetenschappelijk natuurreservaat en werd beschermd als zeer waardevol landschap. Uit een selectie van 21 gebieden werd door het Limburgs Studiecentrum voor Toegepaste Ecologie alleen het Plateau van Caestert met het Overbos weerhouden om in aanmerking te komen voor aankoop door provincie of gewest.

De Gewestplannen en beschermingsbesluiten ten spijt heeft de Brusselse eigenares nu een schrijven gericht aan de bevoegde instanties, waarin zij plannen zou mededelen om 684 volwassen bomen, dus het gehele Overbos, te kappen.

Indien zij voldoening krijgt, ziet de toekomst van het onvervangbare Plateau van Caestert er somber uit, vermits de CBR cementfabrieken van Lixhe staan te trappelen om het gebied met de rijke mergelondergrond af te graven.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is hij op de hoogte van deze problemen omtrent het Plateau van Caestert?
2. In hoeverre stemt de hierboven gegeven informatie overeen met de werkelijkheid?
3. Moet het behoud van het Plateau van Caestert en van het onvervangbare Overbos niet onmiddellijk verzekerd worden?
4. Welke stappen zal de Minister ondernemen om dit te realiseren?

Antwoord

Ik kan het geachte lid mededelen dat de natuurwetenschappelijke waarde van het mergelplateau van Caestert mij bekend is.

Dit terrein werd als het meest waardevolle gebied van de Limburgse natuurgebieden beschermd door een werkgroep belast met het opmaken van een inventaris ten behoeve van de eventuele verwerving van natuurgebieden in het Vlaamse Gewest. Daarbij speelde de aanwezigheid van kalkgraslanden een belangrijk rol.

Op het Plateau komt ook een bebost gedeelte voor, het zgn. Overbos, waarvan de opstand eigendom is van een andere eigenaar dan de bodem en de ondergrond die in handen zijn van de firma CBR.

Sedert verscheidene jaren poogt de eigenaar van de opstand een kapvergunning te bekomen voor een aantal kaprijke bomen. Dergelijke vergunning werd tot nu toe steeds geweigerd.

Een recente aanvraag wordt thans onderzocht door de bevoegde ambtenaar van mijn diensten samen met zijn collega van Monumenten en Landschappen.

Door mijn voorganger werd aan het Comité tot Aankoop van Onroerende Goederen gevraagd een schatting te maken van de waarde van het mergelplateau. De voorwaarden, gesteld door de firma CBR, die het grootste gedeelte van het Plateau bezit, waren echter onaanvaardbaar.

Vraag nr. 105
van 10 februari 1986
van de heer J. GABRIELS

Polychloorbifenylyl's in askareltransformatoren — Maatregelen, controle en aanpassing wetgeving aan EEG- Richtlijn

Door een bekende consumentenorganisatie werd onlangs een studie vrijgegeven over het voorkomen van PCB (polychloorbifenylyl's) in het leefmilieu. Daarbij werd onderzoek gedaan in drie terreinen nl. in verse

motorolie, in afvalmotorolie en in de zogenaamde transformatoren.

Met name bij inzamelaars van afvalolie komen er in bepaalde gevallen zeer hoge concentraties van PCB voor. Het is duidelijk dat zich hier problemen stellen van toezicht en controle die door de overheid blijkbaar niet nagekomen worden.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Hoe is het te verklaren dat in het KB van 9 februari 1976 geen uitdrukkelijke melding wordt gemaakt van PCB? Is het niet noodzakelijk om hierin duidelijk verandering te brengen?
2. In hoeverre is de Belgische wetgeving of de wetgeving van de Vlaamse Gemeenschap (decreet bevoegdheid) aangepast aan de Europese richtlijn ter zake? Op welke wijze is dit geschied of zal dit geschieden?
3. Op welke wijze en hoe vaak wordt er door de betrokken diensten regelmatig (en met welke regelmaat) onderzoek gedaan naar de aanwezigheid van PCB in motorolie?
4. Op welke wijze wordt er controle uitgeoefend op de lozing van koelstof aanwezig in de zogenaamde askareltransformatoren? Op welke wijze wordt deze koelstof verwijderd bij het niet meer in functie zijn van de transformator? Is er een duidelijke reglementering op welke wijze deze transformatoren moeten opgesteld worden opdat er geen gevaar bestaat voor het leefmilieu?
5. Op welke wijze en hoe vaak wordt er door de betrokken en aangestelde diensten regelmatig controle gedaan op de aanwezigheid van PCB in afvalolie? Met welk resultaat?
6. Op welke wijze wordt er controle uitgeoefend op de invoering van PCB?
7. Acht de Minister het niet noodzakelijk een volledige inventaris te laten opstellen van de bestaande askareltransformatoren?
8. Is het nog toegelaten om deze transformatoren te produceren in ons land?
9. Welke voorzieningen zijn er in ons land om deze op een verantwoorde wijze te vernietigen?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen heb ik de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

Zoals het geachte lid terecht aanstipt staat PCB niet uitdrukkelijk vermeld in het koninklijk besluit van 9 februari 1976. Dit wil echter niet zeggen dat PCB in dit koninklijk besluit werd over het hoofd gezien, integendeel. PCB's komen in transformatoren niet in zuivere vorm voor maar zijn vermengd met gechlorreerde koolwaterstoffen teneinde een optimale werking van de transformator te garanderen. In het koninklijk besluit werd in art. 2, 2°, i. derhalve een norm gesteld voor organo-halogenverbindingen waartoe zowel PCB's als de gechlorreerde koolwaterstoffen behoren die men in transformatoren aantreft.

In het licht van de Richtlijn van de Raad van 1 oktober 1985 houdende zesde wijziging van de Richtlijn 76/769/EEG betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake de beperkingen van het op de markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten 5 (85/467/EEG) dienen uiteraard de nodige juridische maatregelen genomen teneinde aan deze richtlijn te voldoen. De wijze waarop dit zal gebeuren wordt vastgesteld in overleg met de bevoegde ministeries en dit zowel op nationaal als op regionaal vlak. Deze materie betreft niet alleen het milieu maar ook o.a. een aspect van veiligheid van arbeiders, de bevolking en ook interventieploegen, in het bijzonder de brandweer.

Teneinde motorolie op de markt te brengen, dienen de producenten ervan tegemoet te komen aan de hiervoor van kracht zijnde wetgeving. In het licht van deze wetgeving wordt door de bevoegde instanties controle uitgeoefend. Eens motorolie in het afvalstadium terecht komt wordt in functie van de afvalwetgeving bijzondere aandacht verleend aan de aanwezigheid van PCB's in de afvaloliën.

Controle op dat vlak gebeurt hetzij systematisch hetzij steekproefgewijze afhankelijk van de noodzaak m.a.w. van de gevaren die bepaalde afvalstromen vertegenwoordigen voor het milieu.

Inzake de opstelling van askareltransformatoren bestaat er een duidelijke reglementering ter zake vervat in het algemeen reglement op de arbeidsbescherming (ARAB) en het algemeen reglement op de elektrische installaties (AREI). Wat betreft de verwijdering van deze toestellen, is de reglementering eveneens eenduidig (Wet van 22 juli 1974 op de giftige afval en het koninklijk besluit van 9 februari 1976 houdend algemeen reglement op de giftige afval). Het toezicht hierop gebeurt zowel door inspectie ter plaatse of gedurende het transport, als door nazicht van de afgifteformulieren van de erkende verwerwers.

De controle of PCB's in afvalolie zelf, gebeurt ook hier afhankelijk van de potentiële gevaren voor het milieu en de volksgezondheid, hetzij steekproefgewijze, hetzij systematisch. Naast controle door de OVAM is er ook controle door het parket waarbij het complementaire karakter dient benadrukt te worden.

Inzake invoer van PCB als afvalstoffen gebeurt toezicht door de douane via vrachtbrieven. Hiervan wordt maandelijks een overzicht aan de OVAM overgemaakt.

Op dit ogenblik bestaat er nog geen inventarisatie van askarel gevulde transformatoren. Deze inventaris is wenselijk.

Momenteel is er geen verbod op de produktie van askareltransformatoren. De hierbij betrokken bedrijven produceren echter geen askareltransformatoren meer voor de Belgische markt.

In België is er heden ten dage geen adequate verwerkingsinfrastructuur aanwezig. Derhalve is men genoodzaakt door toedoen van erkende verwerwers deze toestellen in het buitenland te laten vernietigen in een daartoe erkend verwerkingscentrum.

Vraag nr. 106
van 10 februari 1986
van de heer J. GABRIELS

Cadmiumvervuiling in Limburg en Antwerpen — Maatregelen, onderzoek en resultaten

Door VELT Antwerpen werd onlangs het bericht verspreid dat in het Antwerpse en met name in de gemeenten Kruikebeke, Bazel, Rupelmonde, Hemiksem, Schelle, Zwijndrecht en Burcht de vervuiling van de grond zeker zo groot is als in Limburg.

Men baseert zich daarvoor op een rapport dat reeds in 1983 in opdracht van de Vlaamse Gemeenschap werd opgesteld en waaruit blijkt dat in een aantal gevallen inderdaad sprake is van het overschrijden van de EEG-norm.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. In Limburg werd ter zake het nodige onderzoek verricht inzake de vervuiling van de bodem met name in het Noorden van de provincie.
  - a. Is er nog regelmatig onderzoek naar de evolutie van de bodemverontreiniging in de Noorderkempen?
  - b. Wordt er ter zake nog steeds door de provincie, door uw ministerie of welke organisatie dan ook verder onderzoek verricht?
  - c. In hoeverre en op welke wijze en met welke regelmaat wordt de bevolking in het betrokken gebied verder voorgelicht over de gevaren van zware metalen in de grond en groenten? Door wie gebeurt dit?
  - d. Welke maatregelen zijn er verder genomen door uw ministerie t.a.v. de bedrijven die verantwoordelijk zijn voor deze bodemverontreiniging in Limburg en Antwerpen?
2. Is het juist dat VELT beweert dat in de provincie Antwerpen en met name in de 'bovengenoemde gemeenten sprake is van zware metaalvervuiling ondermeer door cadmium? Welk onderzoek is tot op heden verricht inzake de vervuiling van de bodem in de Antwerpse Kempen? Welke resultaten zijn tot op heden bekend over deze bodemvervuiling?
3. Welke onderzoeken werden tot op heden in opdracht van uw departement en dit sinds 1984 verricht door welke instituten op het vlak van onderzoek naar bodemvervuiling?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid mededelen dat de problematiek van de cadmiumverontreiniging in de Limburgse gemeenten Lommel, Overpelt, Neerpelt en Hamont-Achel en de gemeenten Mol en Balen in de provincie Antwerpen vanaf januari 1983 in mijn opdracht en in samenwerking met de heer Gouverneur van Limburg op een gecoördineerde wijze werd aangepakt.

Een coördinerende werkgroep werd opgericht met subgroepen inzake „lucht”, „bodem”, „vegetatie”, „water” en „gezondheidszorg”.

De werkgroepen en de subgroepen blijven de toestand op de voet volgen. De bevolking werd door de gemeentebesturen ingelicht.

In 1985 heeft op mijn initiatief een onderzoek van particuliere groentetuinen in het betrokken gebied plaatsgehad. Hierbij konden alle eigenaars van hovingen in het meest verontreinigd gebied hun grond gratis laten ontleden op zuurtegraad, humus en cadmiumgehalte. De eigenaars werden over de resultaten individueel ingelicht waarbij een nauwkeurig bekalingsadvies gegeven werd alsmede een advies in verband met het groentenassortiment dat zonder risico's kan geteeld worden.

Op voorstel van de bevoegde dienst van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, werden door de Bestendige Deputaties van Antwerpen en Limburg aan de betrokken bedrijven bijkomende exploitatievoorwaarden opgelegd.

De naleving van die voorwaarden wordt regelmatig gecontroleerd.

In een aantal gemeenten op de linker- en rechter Scheldeoever in de omgeving van Hoboken is er eveneens bodemverontreiniging door zware metalen, waaronder cadmium vastgesteld. Over deze verontreiniging zijn diverse onderzoeken uitgevoerd. Naar analogie met wat gebeurd is in Noord-Limburg en de gemeenten Balen en Mol, is thans in mijn opdracht ook een programma van adviesverlening georganiseerd.

Vraag nr. 114
van 14 februari 1986
van de heer E. GRYP

Dumping van Nederlands drijfmest op akkers in Noorderkempen — Maatregelen

De laatste tijd ontvingen wij klachten over herhaalde dumpingen van drijfmest op akkers in de Noorderkempen, die voornamelijk van Nederlandse oorsprong blijken te zijn.

De gevolgen van overbemesting zijn wel gekend: via de bodem wordt het grondwater verontreinigd, en zo eventueel ook het drinkwater.

Zijn de hierboven genoemde problemen aan de geachte Minister bekend? Werd er reeds een onderzoek ter zake ingesteld?

Is de invoer van drijfmest uit Nederland in ons land toegelaten, en zo ja, onder welke voorwaarden? Kan de Vlaamse deelregering deze invoer laten stopzetten zo er gevaar voor verontreiniging dreigt?

Indien het om legale invoer van drijfmest gaat, wordt dan informatie doorgegeven vanuit de douanediens- ten aan de bevoegde instanties op gemeentelijk en gewestelijk niveau zodat eventuele maatregelen kunnen worden getroffen?

Indien er zich een vervuiling van het grondwater voordoet, op welke wijze kan men dan achterhalen waardoor deze verontreiniging werd veroorzaakt, en wie verantwoordelijk is voor deze verontreiniging? Wie kan er optreden tegen de eventuele vervuiler, en welke zijn de bevoegdheden van de Vlaamse Regering daarin?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Artikel 4 van het decreet van 24 januari 1984, houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer, verbiedt direct of indirect lozen, het deponeren en het opslaan op of in de bodem van dierlijke fecaliën in vloeibare vorm afkomstig van buiten het Belgisch grondgebied.

Na advies van de maatschappij voor drinkwatervoorziening in het betrokken gebied kunnen afwijkingen worden toegestaan door de bestuursorganen, hiertoe aangewezen door de Vlaamse Executieve.

Bij besluit van de Vlaamse Executieve van 22 maart 1984 werd het college van burgemeester en schepenen aangewezen als bestuursorgaan om afwijkingen toe te staan. De modaliteiten ter zake worden toegelicht in een omzendbrief van 1 augustus 1985 (Belgisch Staatsblad van 5 november 1985).

Overeenkomstig artikel 11 van het decreet van 24 januari 1984, heeft de Executieve de ambtenaren van AROL aangewezen om overtredingen op te sporen en vast te stellen. Ook de officieren van de gerechtelijke politie zijn hiertoe bevoegd.

Vraag nr. 115
van 17 februari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Verbreidingswerken van het Albertkanaal — Opspuiting van terreinen

Van de VZW Orchis vernam ik dat een ecologisch zeer waardevol terrein dreigt verloren te gaan door opspuiting.

Het betreft een moerassige plek aan de rand van het opgespoten gebied ten zuiden van het Albertkanaal in de gemeente Zutendaal.

Het is een waterrijk heterogeen milieu, waarlangs de hele ontwatering van het omliggend terrein gebeurt.

Het geheel is ongeveer 7 ha groot en omvat een plagengebied en een vijvergedeelte.

De aanwezigheid van plantengroepen, die in Limburg zeldzaam zijn en buiten de Kempen in België haast niet voorkomen en de aanwezigheid van zeldzame broedvogels tonen de grote natuurwaarde van dit waterrijke gebied aan.

De afdeling „Biologisch milieu” van het Lisec komt tot eenzelfde conclusie.

Sinds 1981 beheert de VZW Orchis dit gebied en over de periode 1981 t.e.m. 1985 werd reeds voor

509.830 F aan werk- en materiële onkosten in het behoud van deze moerassige plek geïnvesteerd.

Dit terrein, oorspronkelijk bestemd voor industriële doeleinden, dreigt in de nabije toekomst te worden opgespoten met materiaal afkomstig van de verbredingswerken van het Albertkanaal.

In dit verband vernam ik graag van de Gemeenschapsminister welke stappen hij zal ondernemen om de bestaande plannen tot opspuiting van dit moerasgebied alsnog te wijzigen.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat het bedoelde terrein van ongeveer 7 ha, ten zuiden van het Albertkanaal in de gemeente Zutendaal — hoewel kunstmatig gecreëerd — ecologisch waardevol is.

De bestemming op het gewestplan is echter industriegebied.

Ik heb bij de Minister van Openbare Werken wel aangedrongen om het gebied te vrijwaren bij de eventuele uitvoering van infrastructuurwerken door zijn departement.

Vraag nr. 127
van 25 februari 1986
van de heer F. VERMEIREN

Brusselse centra voor geestelijke gezondheidszorg — Erkennung door de Vlaamse Gemeenschap

De centra voor geestelijke gezondheidszorg behoren tot de persoonsgebonden materies.

Zowat 35 van deze centra zijn gevestigd in de Brusselse Agglomeratie. Hiervan zijn er 6 Nederlandstalige, 27 Franstalige en 2 taalgemengde diensten. Al de Brusselse centra worden tot op heden betaald door de nationale Regering.

De Nederlandstalige Brusselse diensten hebben evenwel éénparig hun wens te kennen gegeven, erkend te worden in het raam van de Vlaamse Gemeenschap. Hoewel in de voorbije jaren binnen de Vlaamse deelregering ook een akkoord scheen te bestaan voor deze voogdij-overheveling, bleef een beslissing ter zake achterwege.

Ik zou het op prijs stellen, van de geachte Voorzitter van de Vlaamse Executieve, te mogen vernemen via het Bulletin van Vragen en Antwoorden, welke de redenen zijn van dit uitstel en welke de maatregelen zijn die de Vlaamse Regering overweegt om aan de huidige toestand te verhelpen.

Antwoord

In antwoord op zijn bovengemelde vraag kan ik het geachte lid mededelen dat bij gebrek aan criteria om te beslissen tot welke gemeenschap de in Brussel gevestigde diensten voor Geestelijke Gezondheidszorg behoren, bij de uitvoering van de wet van 8 augustus 1980 ervan werd uitgegaan dat al deze diensten als bi-communautair dienen te worden beschouwd en derhalve tot het bevoegdheidsdomein van de nationale regering blijven behoren. Door de vorige Vlaam-

se Executieve werd een ontwerp-besluit houdende vastlegging van deze criteria voor advies aan de Raad van State voorgelegd.

In zijn advies stelt de Raad van State dat het niet tot de bevoegdheid van de gemeenschappen behoort dergelijke criteria die een interpretatie zouden inhouden van de Grondwet vast te leggen maar dat enkel de grondwetgever, het nationale parlement zelf, bevoegd is dergelijke interpretaties te geven.

De Vlaamse Executieve zal in het licht van dit advies van de Raad van State het toekomstig beleid in deze materie definiëren en besprekingen aanvatten met de bevoegde nationale overheid.

Vraag nr. 128
van 3 maart 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Verontreiniging regio Klein- Willebroek — Maatregelen en beleidsvisie

De Rijksuniversiteit van Gent (RUG) en de Vrije Universiteit van Brussel (VUB) hebben studies verricht naar de verontreiniging in Willebroek. De resultaten van deze onderzoeken zijn alarmerend. Heel de Willebroekse regio zou zeer ernstig verontreinigd zijn en daardoor misschien wel onbewoonbaar.

Wat de luchtverontreiniging betreft worden voornamelijk asbestdeeltjes, zwaveldioxide, ammoniak, stikstofdioxiden en koolwaterstoffen in zeer hoge concentraties aangetroffen.

Ook wat de bodemverontreiniging betreft stellen zich zware problemen door de aanwezigheid van zware metalen, afvloeistoffen zoals oliën en asbest. Aangaande de waterverontreiniging bedraagt de industriële vervuiling 96 %, volgens de milieugroepen, terwijl de inwoners 97% van de belastingen betalen.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. In hoeverre kan de verontreiniging te Willebroek alarmerend worden genoemd?
2. Welke stappen heeft hij ondernomen en zal hij nog ondernemen om deze vervuiling stop te zetten?
3. Wat met het principe „de vervuiler betaalt“?
4. Hoe worden de bewoners van de sterk vervuilde regio door de Gemeenschapsminister geïnformeerd, beschermd en/of geholpen?
5. Welke beleidsmaatregelen worden genomen om dergelijke concentraties van verontreiniging definitief te voorkomen?

Antwoord

Voor het antwoord op zijn vragen verwijs ik het geachte lid naar het antwoord op vraag nr. 131 van 3 maart 1986 van de heer E. De Groot.

Ik wil er verder op wijzen dat „de vervuiler“ op eigen kosten de nodige saneringsmaatregelen moet uitvoeren.

Via de exploitatie van het lokale meetnet, het bestuderen van de meetresultaten, het uitgeoefende toezicht en de controle door de bevoegde administraties, wordt de leefmilieu-situatie ten behoeve van de lokale bevolking in de hand gehouden.

Vraag nr. 131
van 3 maart 1986
van de heer E. DE GROOT

Regio Boom- Willebroek — Maatregelen tegen luchtverontreiniging

Onlangs vernamen we ondermeer in de pers dat vooraanstaande geleerden tot het besluit waren gekomen dat wat de luchtbezoedeling betreft, er een onaanvaardbare situatie was ontstaan in de regio Boom-Willebroek.

De pers meende zelfs te moeten stellen aan de hand van de besluiten van de betrokken hoogleraren dat de streek onleefbaar was geworden ten gevolge van de pollutie.

Mag ik de geachte Minister dan ook verzoeken mij op de volgende vragen te antwoorden?

1. Zijn de gegevens zoals ze in de pers worden meegedeeld juist, en hoe is de situatie enerzijds in Boom en anderzijds in Willebroek?
2. Indien de persberichten inderdaad juist zijn, vragen wij ons af welke maatregelen de Minister ter zake onmiddellijk heeft genomen, en welke hij gepland heeft in de nabije toekomst om aan het nijpend probleem een oplossing te geven ?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid mededelen dat de luchtkwaliteit in de regio Boom-Willebroek gemeten wordt door één meetstation van het vol-automatische meetnet en drie meetstations van het lokaal meetnet, dat door de Vlaamse Gemeenschap werd opgericht en dat sinds oktober 1983 functioneert. Deze meetstations zijn respectievelijk gelegen te Willebroek, Steenweg naar Ruisbroek (R 832), de Appeldonkstraat (WIL 03) en de wijk Klein-Willebroek (WIL 04) en te Boom (WIL 05).

Een vergelijking van de meetresultaten van dit meetnet met bestaande normen toont aan dat voor zwaveldioxide deze normen op geen enkel station overschreden werden maar dat voor de stikstofoxiden een aantal overschrijdingen vastgesteld werden :

1. de Benelux-streefwaarde van $450 \mu\text{g}/\text{m}^3$ als daggemiddelde NOX-concentratie werd overschreden op de meetpost WIL 03;
2. de Benelux-streefwaarde van $150 \mu\text{g}/\text{m}^3$ als daggemiddelde NO₂ concentratie werd ook overschreden op de meetpost WIL 03 evenals, alhoewel in veel geringere mate, op de meetpost WIL 04;
3. de EG-grenswaarde van $200 \mu\text{g}/\text{m}^3$ als 98e percentiel der NO₂-halfuurswaarden over een jaar, werd op de post WIL 03 overschreden.

Deze overschrijdingen wijzen erop dat er een probleem van luchtverontreiniging door NO₂ bestaat

in het vermelde gebied dat zich het meest acuut stelt in de omgeving van de Appeldonkstraat te Willebroek.

Een kritische studie van de bestaande wetenschappelijke literatuur ter zake en de bevindingen van de Wereldgezondheidsorganisatie wijzen erop dat de risico's voor gezonde bewoners van het vermelde gebied gering zijn, terwijl er evenwel voor asthmapatiënten een groter risico kan verwacht worden.

Afgezien van de reeds vermelde polluenten waarvoor duidelijke grenswaarden bestaan, dient evenwel ook het probleem van ammoniak en stofneerslag vermeld te worden dat zich ook hoofdzakelijk stelt in de onmiddellijke omgeving van de bedrijven ASED en ECASED. Deze laatste polluenten waarvoor geen normen beschikbaar zijn en die geen direct risico voor de volksgezondheid inhouden vormen niettemin een belangrijke bron van hinder zodat naast een beperking van de uitwerp van NO₂, ook voor ammoniak en stof emissieverlagende maatregelen zullen genomen worden.

Op 13 december 1985, heb ik aan de N.V. ASED bijkomende exploitatievoorwaarden opgelegd die o.m. voorzien in:

1. De inventarisatie, kennisgeving en controle van de emissies. Op grond hiervan is het bedrijf verplicht om in de vorm van een jaarrapport haar emissies mede te delen aan de Administratie. Tevens zijn controleprocedures ingebouwd om de juistheid van de verstrekte emissie-gegevens na te gaan.
2. De meldingsplicht van incidenten met gevolgen voor de buurt, zowel aan de gemeentelijke overheid als aan de toezichthoudende ambtenaar.
3. Een saneringsplan, omvattende een luik van technische maatregelen en anderzijds een beoordeling van de weerslag van deze door het bedrijf voorgestelde maatregelen op de immissie-niveaus in de omgeving.

Hierbij is duidelijk geformuleerd dat het saneringsplan wordt uitgewerkt op kosten van het bedrijf, en dat wat betreft de beoordeling van de resultaten van de voorgestelde emissiebeperking het bedrijf moet beroep doen op een instelling, erkend in toepassing van de wet van 28 december 1964 betreffende de bestrijding van de luchtverontreiniging.

Daarnaast heeft de Bestendige Deputatie van de provinciale Raad Antwerpen bij haar besluit van 20 februari 1986, analoge bijkomende exploitatievoorwaarden opgelegd aan de NV ECASED.

Op korte termijn zelf heeft de onderneming een reeks verbeteringen meegedeeld en in het vooruitzicht gesteld :

- op 1 februari 1986 werd in het bedrijf ASED de nitraatafdeling stilgelegd;
- op 17 maart 1986 werd de ammoniakproductieafdeling stilgelegd;
- een nieuwe stoomketel, gestookt met aardgas, zal de oude installatie vervangen;
- diverse filterinstallaties zullen in gebruik genomen worden.

Vraag nr. 134
van 5 maart 1986
van de heer W. VAN DURME

Verbrandingsinstallatie voor risico-industrie-afval, verbonden aan het geplande complex „Indaver” — Milieubescherpende maatregelen

Graag zou ik van de geachte Minister een antwoord krijgen op de volgende vragen.

1. Welke emissienormen voor polygechloreerde dibenzofuranen en dito dioxines worden voorzien in het milieu-effect-rapport?
2. Welke voorzieningen worden er getroffen om te vermijden dat vliegasse, afkomstig van de vernietiging van gechloreerde koolwaterstoffen, resten van bovenvermelde gifstoffen, naar het milieu worden doorgegeven?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen heb ik de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

De maatregelen die genomen worden inzake de verbrandingsinstallatie van INDAVER met het oog op het vrijwaren van het milieu inzake polygechloreerde dibenzofuranen (PCDFs) en polygechloreerde dibenzodioxines (PCDD's) worden bepaald door de omstandigheden waaronder deze produkten ontstaan. Zoals het geachte lid weet, ontstaan deze beide groepen van chemische verbindingen bij een verbrandingstemperatuur tussen 600 en 800°C en bij een ongunstige bedrijfsvoering van de verbrandingsinstallatie. Tevens is het wetenschappelijk aangetoond dat bij een verbranding bij temperaturen hoger dan 800°C, een verblijftijd van meer dan 0,5 seconden en een normale luchttoevoer deze verbindingen niet ontstaat daar alle organische verbindingen onder die omstandigheden afgebroken worden tot CO₂, H₂O en HCl.

De verbrandingsinstallatie van INDAVER wordt voorzien voor een verbranding van afvalstoffen bij een temperatuur boven 1.000°C en verblijftijden langer dan één seconde dit wil zeggen ver boven de bovenste risicogrens voor de produktie van PCDFs en PCDD's.

Tevens zal de installatie uitgerust zijn met een naverbrandingskamer, waarin eveneens zal gewerkt worden boven 1.000°C, en een dubbele rookgasbehandeling.

Vraag nr. 138
van 6 maart 1986
van de heer G. CARDOEN

Verontreiniging Dender — Maatregelen en beleidsvisie

De zorg om een gezond leefmilieu is algemeen.

De verontreiniging van onze openbare rivieren en waterlopen is op vele plaatsen duidelijk merkbaar. Dat is onder meer het geval voor de Dender. De tijd dat de Dender nog een aantrekking was voor honderden sportvissers is jammer genoeg lang achter de rug.

Ik zou de geachte Minister dank weten op volgende vragen een antwoord te mogen vernemen.

1. Welk is de beleidsvisie ten overstaan van de verontreiniging van de Dender en meer bepaald ter hoogte van het grondgebied Geraardsbergen en Ninove.
2. Welke zijn de oorzaken van de vervuiling? Wordt hiertegen ingegrepen? Zo ja, hoe?
3. Wordt er geregeld gepeild naar de vervuilinggraad? Zo ja, door wie en gebeurt dit op verschillende tijdstippen van het jaar?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

Ik kan u verzekeren dat dit probleem mijn volle aandacht heeft gekregen.

Ik heb de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij opdracht gegeven het saneringsprogramma voor de Dender bij voorrang op te stellen en uit te voeren.

Gedurende de periode 1982-1985 werd door de Vlaamse Regering voor de zuivering van het Denderbekken meer dan 1,150 miljard frank geïnvesteerd. Bovendien zijn nog voor 650 miljoen frank werken in uitvoering in de sectoren Geraardsbergen, Ninove, Aalst en Dendermonde (d.w.z. voor het aanleggen van riolen, collectoren, pompstations, zuiveringsinstallaties). voor 1986 zijn nog werken gepland ten bedrage van ongeveer 450 miljoen frank.

In de loop van 1986 zullen de zuiveringsstations van Ninove en Aalst operationeel worden.

Samen met een drastische vermindering van de verontreiniging afkomstig van de industrie — ingevolge strenge lozingsvoorwaarden — zullen deze maatregelen op middellange termijn leiden tot een kwaliteitsverbetering van de Dender.

Een controle op de waterkwaliteit wordt op regelmatige tijdstippen uitgevoerd door het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie en door de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij.

Vraag nr. 139
van 7 maart 1986
van de heer L. KELCHTERMANS

Gratis vaccins tegen kinderverlamming, kinkhoest, mazelen, dikoor en rode hond — Administratieve formaliteiten

Uit de informatie die wij van een aantal geneesheren kregen, blijkt dat de administratie voor het verkrijgen van de diverse vaccins ernstig verzwaard werd.

Het ene vaccin moet besteld worden bij de nationale overheid, terwijl het andere vaccin moet besteld worden bij uw diensten.

Daar waar vroeger één besteldocument nodig was, moet men thans 4 documenten invullen. Voor polio mag men slechts twee dosissen bestellen de eerste maal en na één jaar nog één enz.

In deze ongunstige omstandigheden besluiten heel wat geneesheren niet meer beroep te doen op de gratis aflevering van deze vaccins. Ze laten ze aankopen bij de apotheker tegen betaling. Dit gaat veel vlugger en zonder administratieve rompslomp. Dit brengt de kosteloosheid van de inenting in opspraak, die vooral belangrijk is voor de minst begoeden.

Mag ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernemen op de volgende vragen.

1. Waarom werd de administratie zo verzwagd bij de bestelling van de gratis vaccins?

Is het onderscheid tussen nationale en gewestelijke overheid hier wel nodig?

2. Is het niet mogelijk de ter beschikkingstelling zo te laten organiseren, dat alles op een heel eenvoudige manier op één adres en bij één dienst kan gebeuren en dat de eventuele verdeling der kosten gesplitst kan worden ?

3. Welke maatregelen zijn hiertoe genomen of zijn gepland om dit te bereiken ?

Antwoord

De situatie waarnaar het geachte lid in zijn vraag verwijst, is het gevolg van de staatshervorming waarbij de volledige bevoegdheid inzake preventie aan de Gemeenschappen werd toegewezen, behoudens de nationale profylactische maatregelen waaronder enkel de verplichte vaccinaties vallen.

Ten gevolge hiervan dienen de verplichte vaccins besteld te worden bij het Nationale Ministerie van Volksgezondheid, de niet-verplichte vaccins worden besteld bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Deze procedure kan enkel vereenvoudigd in overleg met de ter zake bevoegde Staatssecretaris van de nationale Regering. Het probleem werd bij haar reeds ter sprake gebracht en zal verder worden onderzocht.

J. PEDE GEMEENSCHAPS MINISTER VAN BINNEN- LANDSE AANGELEGENHEDEN EN RUIMTELIJKE ORDENING

**Vraag nr. 20
van 16 januari 1986
van de heer A. DE BEUL**

Oprichting onwettig lunapark te Blankenberge — Maatregelen

In Blankenberge werd zonder een bouwvergunning een lunapark opgericht. Staatssecretaris Bril zou dit onwettige lunapark openen.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is het juist dat dit lunapark werd opgetrokken zonder bouwvergunning?

2. Werd tegen de opening van dit onwettig lunapark, door uw diensten opgetreden?

3. Vindt u het niet afkeurenswaardig dat een staatssecretaris in functie, zich leent tot dergelijke praktijken ?

4. Is de afbraak van dit onwettig lunapark gevorderd? Welke andere herstelmaatregelen stellen uw diensten voor?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 16 januari 1986 heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de ruimte die thans als lunapark is ingericht, de gelijkvloerse verdieping is van een appartementsgebouw waarop op 24 november 1983 een bouwvergunning werd afgegeven door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Blankenberge.

Op de plannen van de gelijkvloerse bouwlaag, zoals ze gevoegd werden bij de bouwvergunning van 24 mei 1983 stond vermeld dat het hier een handelsgebouw en winkel betrof. De hoofdfunctie van het gebouw is en blijft deze van residentiële appartementen, zodat overeenkomstig art. 1 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 17 juli 1984 er geen sprake is van de wijziging van het gebruik, wat de hoofdfunctie betreft, van een vergund gebouw. A fortiori geldt dat de omvorming van een handelsgedeelte of winkel naar een lunapark geen bij de wet bedoelde bestemmingswijziging inhoudt.

Het gebouw, waarin het lunapark ingericht werd, is vergund. Het inrichten van dat lunapark is in de gegeven omstandigheden niet bouwvergunningplichtig. Voor het overige zijn uw vragen dan ook zonder voorwerp.

Tenslotte zou een antwoord op punt 3 van uw vraag onwettig zijn, alleen reeds bij lezing van het antwoord dat de heer Staatssecretaris Louis Bril u gegeven heeft op uw vraag nr. 4 van 17 januari 1985.

**Vraag nr. 24
van 22 januari 1986
van de heer L. VANHORENBEEK**

Bekkevoort — vallei Begijnenbeek — Stand van onderzoek door AROL

Op mijn parlementaire vraag nr. 13 1 dd. 13 mei 1985 mocht ik van uw achtbare voorganger vernemen dat aan de provinciale directie AROL gevraagd werd een onderzoek betreffende de gestelde materie in te stellen.

Werd dit onderzoek ondertussen verricht en zo ja, welke zijn de conclusies die daaruit kunnen getrokken worden ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 32 januari 1986 heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat uw parlementaire vraag nr. 131 van 13 mei 1985 twee elementen bevatte.

1. Het betonneren en dichtleggen van de Begijnenbeek;

2. het ophogen van de vallei van de Begijnenbeek.

Wat het overwelven van de Begijnenbeek betreft werd door de politierechtbank van Diest op 24 januari 1985 een vonnis betreffende de overtreding inzake grote wegen, buurtwegen en onbevaarbare en onbeplootbare waterlopen geveld.

De tekst van het vonnis op tegenspraak na beraad op het einde der zitting luidt als volgt:

„ Veroordeling tot een boete van 20 frank en vermeerderd met 590 opdecimen op 1.200 F gebracht of een vervangende gevangenisstraf van 3 dagen — kosten 3 18 F. Ambtshalve : bevel tot afbraak van de zonder machtiging uitgevoerde overwelving van de Begijnenbeek, stroomafwaarts, vanaf het punt 27, over een afstand van 35 meter; bevel herstel in de oorspronkelijke toestand met opruiming van alle materialen en dit uiterlijk voor 1 oktober 1985 ”. Het vonnis is onmiddellijk uitvoerbaar verklaard wat betreft afbraak, herstel en opruiming (cf. art. 175 SVWB).

Op 17 februari 1986 stelde AROL-Brabant een onderzoek ter plaatse in. Hieruit bleek dat de overwelving van de Begijnenbeek nog niet werd weggehaald. De overwelving is momenteel nog ± 64 m lang.

Voor het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem, ophogen van de vallei van de Begijnenbeek, werd op 4 juli 1985 proces-verbaal opgesteld.

Het proces-verbaal werd op 1 augustus 1985 aan het parket van de heer Procureur des Konings te Leuven overgemaakt.

Het dossier is voor het ogenblik nog in onderzoek — AROL Brabant, teneinde een passende herstelmaatregel te kunnen voorstellen.

Vraag nr. 28
van 3 februari 1986
van de heer G. CARDOEN

Aanleg Vlaams Golfterrein te Melsbroek — Naleving bepalingen gewestplan en bescherming Floordambos

Door de vzw „ Brabantse Golf ”, Steenwagenstraat Melsbroek werd aan de Vlaamse Regering gevraagd, de nodige maatregelen te treffen voor een Vlaams Golfterrein te Melsbroek.

Deze vereniging zou in het dossier „ Snoy ” en op de aanpalende akkers en bossen een 55 ha groot golfterrein met 18 holes aanleggen. Begin augustus 1985 werd in het parkgebied de golfschool reeds officieel geopend en op de landbouwgronden in het najaar gazon uitgezaaid.

Volgens de plannen is ook de inplanting van 8 golf-lanen voorzien in het aanpalend oud-eikenbos.

In de streek waar in het verleden reeds veel landbouwgrond werd afgestaan voor algemeen belang (o.a. uitbreiding luchthaven), zou het golfproject opnieuw een regelrechte aanslag op de vruchtbare gronden betekenen en de degradatie van een waardevol parklandschap.

Graag zou ik van de geachte Minister vernemen of met betrekking tot de golfplannen te Melsbroek

1. een strikte toepassing van het gewestplan zal worden geëist ;
2. er initiatieven zullen genomen worden opdat de landbouwgronden terug voor landbouwexploitatie beschikbaar komen, en eveneens om het Floordambos als natuurgebied te bewaren en te beschermen.

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag d.d. 3.2.86 heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

1. Bouwvergunningsplichtige werken in het kader van de aanleg van een golfterrein kunnen niet goedgekeurd worden in een landbouwgebied of in een natuurgebied. Zie ter zake ook mijn antwoord op de vraag nr. 14 dd. 8 januari 1986 van de heer A. De Beul.
2. Het nemen van initiatieven om die landbouwgronden terug voor landbouwexploitatie beschikbaar te stellen, valt buiten mijn bevoegdheid, voor zover er geen overtreding op de wetgeving op de ruimtelijke ordening is geweest en er door de rechtbank ook geen uitspraak werd gedaan over een eventueel bouw misdrijf.

Het Floordambos werd in het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse bestemd tot bosgebied. Een eventuele aanduiding als natuurgebied vereist een wijziging van het gewestplan.

De toepassing van de wetgeving op het natuurbehoud of de bescherming van de landschappen behoort niet tot mijn bevoegdheid. Wel kan ik u mededelen dat reeds in 1976 een voorstel tot bescherming als landschap voor het Floordambos door de KCLM goedgekeurd werd op 7.10.1976. Door de ter zake bevoegde Minister werd het kasteel Snoy en omgeving bij besluit dd. 16.1.1985 op het ontwerp van lijst opgenomen. De voorlopige bescherming van het Floordambos werd betekend op 6 juni 1985.

Vraag nr. 29
van 3 februari 1986
van de heer E. FLAMANT

Aandeel uit het Gemeentefonds voor de Gentse haven — Verdeelsleutel

Bij de toekenning van de haventranche aan het Havenbedrijf van Gent wordt rekening gehouden met de bruto-register-tonnenmaat van de schepen.

Hierdoor wordt de haven van Gent ernstig benadeeld. Voor Gent zou de totale beladingsgraad veel gunstiger uitvallen.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Hoeveel het verschil bedraagt in mali voor het Gentse Havenbedrijf ingevolge de huidige berekening?

2. Is de verdeelsleutel op basis van de bruto-register-tonnenmaat geldig voor alle havens?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens mede te delen.

Binnen de omslagregeling van het Gemeentefonds is er geen enkel bedrag bestemd voor de havenbedrijven, zodat het geachte lid verkeerdelijk stelt dat de haven van Gent benadeeld zou worden door de huidige verdelingsregelen.

De tonnemaat van de in- en uitvarende zeeschepen is slechts één van de maatstaven voor de verdeling van het gedeelte van 43,35 % van het Gemeentefonds dat toevalt aan de gemeenten met 150.000 inwoners en meer, in casu de steden Antwerpen en Gent. Voor de andere gemeenten is de havenbedrijvigheid geen criterium.

Uit hetgeen voorafgaat kan worden afgeleid dat elke verhoging van het aandeel in het Gemeentefonds ten voordele van de stad Gent ten nadele uitvalt van de stad Antwerpen, en vice versa. Ik beschik noch over de materiële gegevens noch over voldoende personeel om een fictieve berekening uit te voeren van de fondsen aandelen der beide grote steden indien niet de tonnemaat, maar wel de beladingsgraad als criterium wordt gehanteerd binnen de klasse der gemeenten met meer dan 150.000 inwoners.

**Vraag nr. 30
van 3 februari 1986
van de heer W. VAN RENTERGHEM**

Verkavelingsvergunning — Verzaking en rechtsgevolgen

Blijkens het antwoord op mijn schriftelijk vraag nr. 13, d.d. 23 oktober 1979, aan de heer Staatssecretaris voor Ruimtelijke Ordening betreffende het verzaken aan een verkavelingsvergunning zou een verkavelingsvergunning subjectieve rechten scheppen in hoofde van de houder der vergunning en kan de houder aan de vergunning verzaken voor de niet-verkochte loten.

Desbetreffend zou het mij aangenaam zijn indien ik van de geachte Gemeenschapsminister volgende preciseringen kon vernemen.

1. Kan de vergunninghouder — voor de niet-verkochte loten — nog aan de verkaveling verzaken op het tijdstip dat er tenminste één derde van de loten verkocht is (cf. art. 57, §4 van de stedenbouwwet)?
2. Kan de persoon die alle loten van een verkaveling heeft aangekocht verzaken aan de desbetreffende verkavelingsvergunning?

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vraag, heb ik de eer hem mede te delen dat, overeenkomstig het destijds door de toenmalige Staatssecretaris voor Ruimtelijke Ordening gegeven antwoord, het Hof van Cassatie op 13 april 1984 — het betrof een zaak in de

Gemeente Eeklo — verklaard heeft dat de verkrijger van een verkavelingsvergunning het recht heeft afstand te doen van die vergunning, maar tevens gesteld heeft dat de verkrijger daarbij de rechten van derden en de taak van het bestuur niet mag misken. Een goede ruimtelijke ordening ter plaatse is niet mogelijk indien de afstand van de verkavelingsvergunning niet uitdrukkelijk en ondubbelzinnig geschiedt en niet is aangenomen door de gemachtigde ambtenaar van het bestuur van de ruimtelijke ordening. Deze ambtenaar moet dus zijn akkoord betuigen met het vrijwillig afstand doen van een verkavelingsvergunning.

Het moet voor iedereen duidelijk zijn dat de hoedanigheid van de vergunninghouder geen rol speelt en dus niet relevant is, vermits de vergunning wordt gegeven voor een bepaalde handeling; dat er dienvolgens enkel sprake is van een zakelijke en niet van een persoonlijke rechtsbetrekking tussen bestuur en burger.

Het recht om van een verkavelingsvergunning af te zien is zodanig evident dat de wetgever het zelfs niet nodig geoordeeld heeft hieromtrent enig artikel in de stedenbouwwet op te nemen. Anderzijds remt artikel 57, paragraaf 2 van voormelde wet, dat handelt over de wijziging van een verkavelingsvergunning het recht afstand te doen als dusdanig niet af, doch dit artikel werd enkel ingelast om de rechten van eventuele medekopers uit een verkaveling niet te benadeln.

Een verkavelingsvergunning heeft dezelfde verordenende kracht als een bijzonder plan van aanleg en is gericht op een goede ruimtelijke aanleg met het oog op het bouwen. Hieruit volgt dat het verkrijgen van een verkavelingsvergunning niet alleen rechten verleent aan de verkrijger, maar ook verplichtingen meebrengt niet alleen voor hem, maar ook voor de overheid, onder meer het in acht nemen van de voorschriften van de vergunning bij het afgeven van bouwvergunningen en het bouwen enerzijds, en het in acht nemen van de verkregen rechten bij het opstellen of wijzigen van plannen van aanleg of bij ontginning anderzijds.

De houder van de verkavelingsvergunning waarvan reeds ten minste één derde van de loten verkocht zijn, of voor meer dan negen jaar verhuurd zijn, of met een erfpacht of een opstalrecht belast zijn, kan verzaken aan de verkavelingsvergunning voor de niet-verkochte loten, indien de administratie, dit is het college van burgemeester en schepenen en de gemachtigde ambtenaar van het bestuur van de ruimtelijke ordening in kennis ervan worden gesteld, en hun instemming hiermede betuigd. Het bevoegde bestuur moet immers er op toezien dat bij zodanige afstand van de verkavelingsvergunning de rechten van derden niet worden over het hoofd gezien en de toekomstige goede ruimtelijke ordening niet wordt miskend.

Van een dergelijke eventuele benadeling van medekopers uit een verkavelingsvergunning kan geen sprake zijn wanneer een persoon alle percelen uit de verkaveling, dus de hele verkaveling, heeft gekocht. Wel blijft het akkoord vereist van het bestuur, namelijk van het college van burgemeester en schepenen en

van de gemachtigde ambtenaar van het bestuur van de ruimtelijke ordening.

Vraag nr. 31
van 3 februari 1986
van de heer F. WILLOCKX

Gemeentetaks op filmvoorstellingen — Opheffing

„België is de laatste van alle EEG-landen die nog specifieke (gemeentelijke) belastingen heft op de filmvoorstellingen. In andere landen van de Europese Gemeenschap was de afschaffing van deze belasting — die uit een ver verleden stamt — het gevolg van de invoering van de BTW. Het mechanisme van de belasting over de toegevoegde waarde is niet verzoenbaar met enige andere consumptiebelasting of uitzonderlijke belasting op goederen of diensten. De UNESCO heeft bovendien met algemene stemmen van de lidstaten van de Algemene Vergadering van 1968, waartoe ook België behoorde, alle landen verzocht elke film als een cultureel werk te beschouwen dat recht heeft op dezelfde behandeling als een boek. Nu bestaat er in België echter geen gemeentebelasting op de verkoop van boeken.

Dat deze uitzonderlijke belasting, die naargelang van de betrokken gemeente kan schommelen van 0 tot 23 %, bij ons nog steeds bestaat, betekent een te zware last voor een sector die reeds diep is getroffen door de crisis en die nog verder op de proef wordt gesteld door de ongebonden concurrentie van de televisie en kabeltelevisie.”

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister welke maatregelen de gemeenten kunnen nemen om af te zien van deze taks?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens mede te delen.

Geen enkele wettekst gebiedt de gemeenten een belasting te heffen op de filmvoorstellingen. Binnen de tot nog toe geldende administratieve rechtspraak staat het de gemeenten volledig vrij al dan niet van deze belasting af te zien.

Gelet op de culturele waarde van de filmproducties en de tanende rentabiliteit van de bioscopen neem ik mij voor een onderzoek uit te voeren naar de wenselijkheid van deze belasting, mede rekening houdend met het belang van haar opbrengst voor het geheel der gemeentefinanciën.

Vraag nr. 32
van 5 februari 1986
van de heer J. VAN ELEWYCK

VZ W's opgericht door de Executieve — Stand van zaken sedert 1981

Het Rekenhof formuleert ernstige bezwaren met betrekking tot door de Vlaamse Executieve opgerichte

vzw's. Het Rekenhof stelt dat de Executieve zich aldus onrechtmatig in de plaats stelt van de decreetgevers — de Vlaamse Raad. Een soort zich door de Executieve toegeëigende volmacht dus...

De Gemeenschapsminister gelieve mij, voor elk van de door hem beheerde departementen, mede te delen:

- welke vzw's sedert 1981 werden opgericht;
- voor elke vzw:
  - op welke datum
  - naam en doelstelling
  - samenstelling beheerraad
  - de personeelsformatie
  - de betoelaging(en) : bedragen, op welke post?
- op welke wijze wil de Minister voor elke vzw tegemoet komen aan de opmerkingen van het Rekenhof?

N.B.: Deze vraag werd aan alle Gemeenschapsministers gesteld.

Antwoord

Ik vestig de aandacht van het geachte lid erop dat de Gemeenschapsministers, in tegenstelling tot de Ministers van de nationale regering, geen eigen departement beheren.

Er bestaat inderdaad slechts één ministerie, dat ter beschikking staat van alle Gemeenschapsministers, zodat er niet kan van uitgegaan worden dat elke Gemeenschapsminister op een vraag, die stoelt op de vooropstelling dat elke Gemeenschapsminister een eigen departement beheert, kan antwoorden.

Ik kan wel bevestigen dat de besturen van het Ministerie waarop ik op grond van mijn bevoegdheid een beroep doe, geen kennis hebben van het bestaan van een VZW die in relatie tot hun werking staat.

Vraag nr. 34
van 7 februari 1986
van de heer L. VANHORENBEEK

Aanleg TGV-spoorwegbedding in Vlaanderen — Bevoegdheid Vlaamse Executieve

Ingevolge het geopperde plan voor een treinverbinding tussen Keulen (Amsterdam ?), Parijs en Londen vloeit heel wat inkt over een mogelijke TGV-verbinding doorheen Vlaanderen en/of Wallonië. Nationale gezagsdragers spreken zich overigens publiekelijk uit onder de één of andere vorm en het is algemeen bekend dat hierbij ook financiële groepen naar voordeel streven.

Het is nochtans correct dat Verkeerswezen wel een nationale aangelegenheid is maar dat, ingeval een plan voor het snelspoor doorheen Vlaanderen gestalte zou krijgen, dit dan betrekking heeft op de bevoegdheid van de Vlaamse Executieve, inzonderheid de ruimtelijke ordening.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. In welke mate wordt hij thans reeds betrokken bij de besprekingen over deze materie in binnen- en buitenland?
2. Of, in voorkomend geval, de uiteindelijke beslissing autonoom en onherroepelijk bij de bevoegdheid ligt van de Vlaamse Executieve indien er zou worden beslist tot de aanleg van een spoorwegbedding voor de TGV?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer P. Deprez, Gemeenschapsminister van Externe Betrekkingen.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag betreffende de aanleg van een TGV-bedding doorheen Vlaanderen heb ik de eer het geachte lid mede te delen.

1. Ikzelf noch de bevoegde administratie van ruimtelijke ordening en leefmilieu zijn betrokken geweest bij besprekingen inzake de aanleg van een TGV-verbinding.

Evenwel werd ik op 13 februari 1986 door de heer Minister van Verkeerswezen en van Buitenlandse Handel officieel op de hoogte gebracht van de historiek van dit project en van de huidige stand van zaken.

2. Indien de nationale overheid zou beslissen tot de aanleg van een TGV-verbinding doorheen Vlaanderen dan zal ik in het kader van mijn bevoegdheid inzake ruimtelijke ordening alleszins uitspraak moeten doen over de bouwvraag. Bovendien wens ik de aandacht van het geachte lid te vestigen op het feit dat geen enkel tracé voor een TGV-verbinding is opgenomen in de gewestplannen vastgesteld bij koninklijk besluit. Aangezien het gewestplan volgens art. 12 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw „maatregelen ter verbetering van het net der voornaamste verkeerswegen” moeten omvatten zou, indien de Vlaamse Executieve hiertoe bereid zou zijn, een beslissing moeten genomen worden tot inherzieningstelling en wijziging van die gewestplannen waarop het tracé betrekking heeft. Het is evenwel voorbarig hierover nu reeds een uitspraak te doen aangezien ik over geen enkel gegeven inzake de TGV-verbinding beschik.

Vraag nr. 35
van 7 februari 1986
van de heer H. KNUTS

Verkoop onder ontbindende voorwaarde — Terug in bezitstelling gemeente

Een gemeente koopt een perceel grond met de bedongen voorwaarde, bouwverplichting binnen een bepaalde termijn enz. Indien aan deze voorwaarde niet is voldaan is de verkoop ontbonden na ingebrekestelling bij deurwaardersexploot of bij aangetekend schrijven.

De gemeente kan het desbetreffende perceel op de twee volgende manieren terug verwerven :

- a. door akte van aankoop in der minne; meestal slechte wil van de koper welke zal weigeren de akte van verkoop te ondertekenen:
- b. door een vonnis te vragen aan de bevoegde Rechtbank voor uitvoering van de bedongen voorwaarden. Gezien de lange wachttijd bij de Rechtenbanken kan het zeer lange tijd duren eer de gemeente in het bezit gesteld wordt van het perceel grond.

Op welke wijze kan een gemeente op korte termijn terug in het bezit gesteld worden van het perceel met een wettige eigendomstitel ?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens mede te delen.

Het recht van de gemeenten tot wederinkoop van onroerende goederen, bestemd voor sociale woningbouw, ingeval de kopers hun verplichtingen niet nakomen, is een clause die wordt opgenomen in de desbetreffende verkoopsovereenkomsten, die tevens de wijze bepalen waarop de besturen de desbetreffende gronden terug kunnen verwerven.

Deze overeenkomsten zijn van burgerrechtelijk aard en zijn bijgevolg onderworpen aan de desbetreffende vigerende wetgeving.

Indien de tegenpartij weigert over te gaan tot regeling in der minne, dient hoe dan ook beroep te worden gedaan op de bevoegde rechtbank.

Vraag nr. 36
van 10 februari 1986
van de heer J. GABRIELS

Begroting gemeenten — Stemningsprocedure in Gemeenteraad

Bij de jaarlijkse stemming van de begroting in de gemeenteraad heeft elk raadslid het recht om te vragen dat de begroting artikel per artikel gestemd kan worden. Vaak is dit een ellenlange en vaak nietszeggende operatie die louter de gemeenteraadszitting belast.

In dit verband had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen om de volgende vragen.

1. Is het in sommige met name grotere gemeenten toegelaten om de begroting niet artikel per artikel te stemmen?
2. Kan men het recht van een raadslid weigeren wanneer deze vraagt om de begroting artikel per artikel te stemmen?
3. Wat gebeurt er als de meerderheid in de raad niet ingaat op de eis tot het stemmen van de begroting artikel per artikel?
4. Wordt aan een ingediend bezwaar tegen deze gang van zaken gevolg gegeven?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat overeenkomstig artikel 17 van het Algemeen Reglement

op de Gemeentelijke Comptabiliteit de gemeenteraad uitspraak doet over elk artikel van de begroting, zodat de Raad in feite zoveel besluiten neemt als er artikelen op de begroting zijn uitgetrokken.

Omdat deze door de wet bepaalde werkwijze zo omvangrijk is, wordt deze regel in de meeste gemeenten niet zeer strikt toegepast en is het de gemeenten toegestaan de wijze van stemmen anders te organiseren, voor zover alle raadsleden daarmee instemmen. Deze soepelheid belet evenwel niet dat elk raadslid het volste recht behoudt te eisen dat over bepaalde artikelen of groepen van artikelen afzonderlijk wordt gestemd, teneinde een uitdrukkelijke uitspraak te bekomen over bepaalde kredieten. De gemeenteraad is verplicht op dit verzoek in te gaan.

Het afwijzen door de meerderheid van het verzoek van het raadslid kan tot gevolg hebben dat de begroting door de bestendige deputatie niet in behandeling wordt genomen, maar aan het gemeentebestuur wordt teruggestuurd teneinde het document opnieuw aan de gemeenteraad voor te leggen. Het behoort in de eerste plaats tot de bevoegdheid van de provinciale overheid de klachten betreffende de wijze van stemmen over de gemeentebegrotingen te onderzoeken. Ikzelf noch mijn ambtsvoorganger heeft zich ooit moeten uitspreken over beroepen tegen besluiten van de bestendige deputatie die het gevolg zijn van betwistingen inzake de artikelsgewijze stemming over de begroting.

Vraag nr. 38
van 11 februari 1986
van de heer F. PIOT

Aanleg TGV-verbinding — Overleg Gemeenschappen

Nu in de schoot van het nationaal departement van Verkeerswezen de plannen inzake de eventuele aanleg van een TGV-verbinding Parijs-Brussel-Keulen/Amsterdam blijkbaar zeer concrete vormen aannemen, had ik graag vernomen of de Gemeenschapsminister reeds om advies gevraagd werd in verband met bedoelde plannen, en of er enig uitzicht is op overleg tussen zijn diensten en die van Verkeerswezen bij de verdere uitwerking van de bundel.

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag in verband met de eventuele aanleg van een TGV-verbinding Parijs-Brussel-Keulen/Amsterdam heb ik de eer het geachte lid te verwijzen naar mijn antwoord op de vraag nr. 34 dd. 7.2.1986 van de heer L. Vanhorenbeek.

Aangezien de aanleg van dergelijke verbinding vergunningsplichtig is in het kader van de wetgeving inzake ruimtelijke ordening zal overleg tussen de nationale overheid en het Vlaamse Gewest alleszins nodig en/of gewenst zijn daar de aanleg van deze infrastructuur niet voorzien is in de betrokken gewestplannen.

Vraag nr. 40
van 11 februari 1986
van de heer L. KELCHTERMANS

Wijziging verkavelingsvergunning — Procedure

Artikel 57, §2 van de wet op de stedebouw voorziet de procedure volgens dewelke een wijziging van verkaveling kan verkregen worden.

Dit artikel stelt o.a. dat alvorens de eigenaar een aanvraag indient, hij per aangetekend schrijven een eensluidend afschrift van de aanvraag richt aan alle eigenaars van de verkaveling, die de aanvraag niet medeondertekend hebben.

Deze bepalingen worden in de praktijk vaak eng geïnterpreteerd en toegepast, waardoor m.i. te kort wordt gedaan aan de bedoeling van de wetgever.

Mag ik derhalve van de geachte Minister een antwoord vernemen op de volgende vragen.

1. Wat beduidt de zinsnede „ afschrift van de aanvraag ”? Is dit het volledig dossier of alleen het aanvraagformulier zelf, al dan niet samengaand met het wijzigingsplan der lotenindeling?
2. Moeten de eigenaars die schriftelijk hun akkoord betuigden met de voorziene wijziging maar de aanvraag niet medeondertekenden, ook nog aangetekend verwittigd worden? Of kunnen deze akkoorden beschouwd worden als een soort medeondertekening zelf?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 11 februari 1986 heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onder „ afschrift van de aanvraag ” moet worden verstaan dat de aanvrager van de wijziging van de verkaveling zijn bedoelingen ter zake duidelijk aan de andere eigenaars van een kavel uit bewuste verkaveling kenbaar maakt. M.a.w. dat bij deze mededeling de nodige stukken dienen gevoegd — wijzigingsvoorstel inzake de voorschriften, nieuwe indeling van de verkaveling... — zodat de andere eigenaars met kennis van zaken zouden kunnen oordelen of hun belangen bij het toestaan van de gevraagde wijziging niet zouden geschaad worden.

Wat het tweede punt van zijn vraag betreft moet ik verwijzen naar de twee mogelijkheden die de wetgever ter zake voorzien heeft nl. het medeondertekenen van de aanvraag of het verwittigen bij aangetekende zending. Het is derhalve uitgesloten dat er nog een derde mogelijkheid nl. het schriftelijk akkoord, zou aanvaard worden. Ter verduidelijking weze gesteld dat het medeondertekenen in de praktijk twee betekenissen heeft. Enerzijds meerdere personen die samen een verkavelingswijzigingsaanvraag indienen. Anderzijds één of meerdere personen die zich akkoord verklaren met die aanvraag en dit kenbaar maken door expliciet op het verkavelingsplan voor akkoord te tekenen.

Vraag nr. 44
van 18 februari 1986
van de heer N. DE BATSELIER

Arrondissement Dendermonde — Werking groendiensten

Graag zou ik van de geachte Minister volgende gegevens bekomen.

1. Welke van de gemeenten in het arrondissement Dendermonde beschikken over een uitgebouwde plantsoendienst of groendienst?
2. In welke gemeenten werkt deze dienst autonoom van de technische dienst?
3. Welke personeelsbezetting hebben in elk van deze gemeenten bovengenoemde diensten?
4. Hoeveel vrouwen zijn daarin tewerkgesteld?
5. Wat is het statuut van dit personeel?
6. Wat is het niveau en het statuut van het leidend personeel?
7. Zijn al deze gegevens merkbaar verschillend of gelijklopend van de gemiddelde Vlaamse gemeente?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede delen dat het oprichten van een „groendienst” geen wettelijke verplichting uitmaakt. De gemeentelijke autonomie speelt hier de grootste rol. Ik meng mij dan ook niet in deze van gemeentelijk belang zijnde aangelegenheid.

Het feit dat ik in het raam van het administratief toezicht geroepen ben, en dit enkel voor de gemeenten die meer dan 20.000 inwoners tellen de besluiten van de gemeenteraden betreffende het kader, de wervings- en bevorderingsvoorwaarden, alsmede de weddeschalen en de bezoldigingsregeling van het statutair gemeentepersoneel, al dan niet goed te keuren, houdt niet in dat ik op de bezetting van de kaders een constant toezicht moet of kan uitoefenen.

Vraag nr. 45
van 19 februari 1986
van de heer A. DE BEUL

Reclameverordening voor visuele reclame — Reglementering

In antwoord op onze vraag nr. 17 van 8 januari 1986 deelde u mee dat in tegenstelling met wat de Gemeenschapsminister Akkermans stelde — een reclameverordening voor het gewest Vlaanderen overbodig is.

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Door de Gemeenschapsminister Akkermans werd AROL gevraagd om een voorstel uit te werken waarbij de visuele reclame gereguleerd wordt door een bouwverordening. Werd dit voorstel reeds opgemaakt en wat waren de voornaamste krachtlijnen?

2. Hoe verklaart u dat uw voorganger de mening was toegedaan dat een bouwverordening voor de visuele reclame noodzakelijk is, en u meent dat een reclameverordening een stap is in de overreglementering?
3. Wanneer men gaat langs Vlaamse wegen . . . stelt men vast dat de wildgroei van de visuele reclame, enorm bijdraagt tot de lelijkheid van het Vlaamse land. Is het juist niet door een gebrek aan duidelijke reglementering en toepassing ervan eerder dan door overreglementering dat de visuele lelijkheid wordt verzaakt?
4. U stelt dat de gemeente voor het opmaken van haar gemeentelijke reclameverordening kunnen beroep doen op „vrijblijvende” gegevens van AROL, die resulteren uit haar ervaring en haar reeds ondernomen studie ter zake. Betekent dit dat AROL reeds een gemeentelijke modelreglement had opgemaakt? Is het juist dat er door AROL reeds een ontwerp reclameverordening voor Vlaanderen werd opgemaakt?
5. Meent u niet dat het heel wat zinvoller zou zijn ofwel een reclameverordening voor Vlaanderen op te maken ofwel een ontwerp gemeentelijke bouwverordening voor te stellen, eerder dan alles aan de inspiratie en de beoordeling van de gemeenten over te laten? Het is toch al te duidelijk dat zulks leidt tot niet altijd zinvolle reglementering?

Antwoord

In verband met de hierboven vermelde aangelegenheid heb ik de eer het geachte lid op de gesteld vragen het volgende te antwoorden.

1. In de visie van mijn geachte voorganger, Gemeenschapsminister Akkermans, was het wenselijk dat reclamereglementering vormelijk uit de nationale sfeer te halen. In deze optiek werd gedacht — wat de inhoudelijke aspecten betreft — een uitsplitsing te maken in zaken van gewestelijk en van louter gemeentelijke belangen. Een uitgewerkt voorstel ter zake is mij niet bekend.
2. en 3. Hiervoor verwijs ik naar mijn antwoord in punt 2, op de vraag van het geachte lid van 8 januari 1986. Ik wens er echter aan toe te voegen dat de visuele vervuiling meestal tot stand komt wanneer de gemeente zijn verantwoordelijkheid niet opneemt.
4. Het is niet zo dat bij AROL een tekst van modelreglement klaar ligt. Wel is bij deze administratie de nodige ervaring met de materie aanwezig om ter zake adequate uitleg aan geïnteresseerde gemeentebesturen te kunnen verstrekken.
5. De huidige situatie bewijst dat vele gemeentebesturen niet méér geneigd zijn om hun verantwoordelijkheden op te nemen onder steeds maar toenemende overheidsinmengingen. Bovendien zijn elkaar overlappende reglementeringen niet van die aard om de duidelijkheid voor de betrokkenen te bevorderen.

Ik blijf er tenslotte bij dat deze materie een voorbeeld kan zijn in de mogelijkheden. bevoegd-

heden en verantwoordelijkheden die deze vorm van territoriale decentralisatie kan bieden.

Vraag nr. 49
van 27 februari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Floordambos te Melsbroek — Inplanting golfterrein

De VZW Brabantse Golf, gevestigd te Melsbroek, zou plannen hebben om in het domein Snoy en op de aanpalende akkers en bossen een 55 ha groot golfterrein met 18 holes aan te leggen. Het project situeert zich volgens het gewestplan gedeeltelijk op vruchtbare landbouwgrond, ongeveer 20 ha. De boeren uit de streek hebben in het verleden reeds veel landbouwgrond afgestaan aan zaken van algemeen belang.

Ter illustratie vernoem ik de uitbreiding van de Nationale luchthaven, de militaire installaties te Melsbroek en te Peutie, de verbreding van de Haachtse steenweg, de aanleg van de E-10 en de verkeerswisselaar...

Verder zouden 8 holes worden aangelegd in het aanpalende oud-eikenbos, Floordambos. De natuurrijkdom van het Floordambos werd reeds in verschillende studies aangetoond (Wielewaal-Brabant, VUB-Departement Natuurkunde 1982). Door de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen werd het precies om zijn wetenschappelijke waarde voorgedragen om als landschap te worden beschermd.

Uit een studie van de Belgische Natuur- en Vogelreservaten 1985, blijkt dat de nadelige gevolgen van een mogelijke inplanting van golfbanen voor flora en faune zeer groot zijn en verder reiken dan het Floordambos.

Het golfproject te Melsbroek betekent dus een regelrechte aanslag op vruchtbare landbouwgronden en de degradatie van een waardevol natuurgebied tot een minder waardevol parklandschap.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is hij op de hoogte van de plannen van de VZW Brabantse Golf te Melsbroek en de problemen die hiermee samen hangen? Hoe staat hij hier tegenover?
2. Is een strikte toepassing van het gewestplan hier niet aangewezen?
3. Welke initiatieven zal hij nemen opdat de betreffende landbouwgronden voor exploitatie beschikbaar blijven?
4. Kan het Floordambos als belangrijk natuurgebied bewaard blijven en zelfs ter dege beschermd worden?
5. Is het geen voorbeeld van een gebrek aan coherent beleid dat eenzelfde terrein terzelfdertijd enerzijds bestemd wordt voor beschermd landschap anderzijds voor een bestemming als golfterrein kan worden voorgedragen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

1. Ik ben niet op de hoogte van concrete plannen van de vzw Brabantse Golf van Melsbroek. De voor- en tegenstanders hebben mij evenwel hun verlangens en hun grieven kenbaar gemaakt.

Namens de Voorzitter van de Vlaamse Regering, namens de Gemeenschapsminister van Cultuur en namens mijzelf, heb ik op 13 maart 1986 in antwoord op mondelinge vragen van de raadsleden E. Coppens, O. Meyntjens en M. Vogels ons standpunt t.o.v. het golfterreinbeleid aan de Vlaamse Raad medegedeeld.

2. De voorschriften van het gewestplan moeten geëerbiedigd worden. Ik wil er echter op wijzen dat een multifunctioneel gebruik van vele soorten gronden mogelijk is, zonder dat er een inbreuk gebeurt op de voorschriften van de gewestplannen. Dit sluit aan bij het principe van de soepelheid die in de stedenbouwwet ingeschreven werd.
3. Het in exploitatie houden of terug in exploitatie brengen van gronden voor landbouwdoeleinden valt buiten mijn bevoegdheid.
4. Mijn collega P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, heeft op 5 maart ll. het beschermingsbesluit voor Floordambos ondertekend.
5. Er zijn meerdere voorbeelden gekend van een soepel samengaan tussen verschillende functies: b.v. bestaande golfterreinen die als landschap beschouwd werden.

Het moet dan ook mogelijk zijn bij analogie in een beschermd landschap passende bijkomende functies in te bouwen. De schaarste van de aanwezige ruimte noopt ons immers tot een rationeel geïntegreerd grondgebruik. In tegenstelling met hetgeen het geachte lid beweert, kan dit juist een vorm zijn van een coherent beleid ter zake.

Vraag nr. 51
van 5 maart 1986
van de heer C. DE CLERCQ

KB van 28 december 1972, artikel 17, 6.2 — Oprichting kerkgebouw

Het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen voorziet in artikel 17, 6.2. „ De gebieden voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen “.

De vraag stelt zich of in dergelijk gebied een kerkgebouw al dan niet mag worden opgericht.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat religieuze instellingen en gebouwen voor de eredienst in principe kunnen aanvaard worden in gebieden voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen zoals voorzien in art. 17, 6.2. van het ko-

ninklijk besluit betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen.

Of dergelijke instelling op een bepaalde plaats aanvaardbaar is hangt evenwel ook van de plaatselijke goede aanleg, de lokale stedenbouwkundige context en de globale ligging van het betrokken gebied voor gemeenschapsvoorzieningen.

Wanneer er voor dat gebied een BPA bestaat, wordt de ordening ervan alleen nog door het BPA beheerst en niet meer door de voorschriften van het gewestplan.

Tenslotte is het ook mogelijk dat er een gemeentelijke bouwverordening bestaat die een impact kan hebben op de concrete oprichting van een kerkgebouw.

Vraag nr. 52
van 5 maart 1986
van de heer C. DE CLERCQ

Gemeentepersoneel — Personeelsbezetting

De Minister gelieve mij voor elk van de dertien gemeenten van het Arrondissement Mechelen m.b.t. het gemeentepersoneel mede te delen:

- A. — aantal ambten in vast kader;
— effectieve personeelsbezetting van dit vast kader.
- B. — Aantal ambten in tijdelijk kader met onderverdeling : contractuelen, BTK, DAC, tewerkgestelde werklozen.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat ik in het raam van het administratief toezicht geroepen ben, en dit enkel voor de gemeenten die meer dan 20.00 inwoners tellen, de besluiten van de gemeenteraden betreffende het kader, de wervings- en bevorderingsvoorwaarden, alsmede de weddeschalen en de bezoldigingsregeling van het statutair gemeentepersoneel, al dan niet goed te keuren.

Gelet op de gemeentelijke autonomie meng ik mij niet in de manier waarop het personeelskader wordt bezet.

Ik heb daarenboven geen bevoegdheid i.v.m. personen die tewerkgesteld worden als tewerkgestelde werkloze of die gebezigd worden in een BTK of het DAC.

Vraag nr. 53
van 5 maart 1986
van de heer J. SLEECKX

Waterspaarbekken te' Duffel- Rumst — Naleving gewestplan

Op dit ogenblik wordt gewerkt aan de bouw van een waterspaarbekken te Duffel-Rumst.

Kan de Minister mij meedelen of het desbetreffend gewestplan beantwoordt aan de nieuwe bestemming van dit gebied?

In bevestigend geval van wanneer dateert deze wijziging aan dit gewestplan?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de gewestplannen Antwerpen en Mechelen voor het betrokken gebied deels de bestemming van agrarisch gebied voorzien en deels de bestemming van natuurgebied en gebied voor gemeenschapsvoorziening.

De aanvraag voor het bouwen van een veiligheidsreservoir met bijhorende gebouwen en kunstwerken, uitgaande van de heer Staatssecretaris van Volksgezondheid en Leefmilieu, werd op 13.9.1984 goedgekeurd bij ministerieel besluit.

Artikel 20 van het koninklijk besluit van 2812.72 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen laat immers toe, onder bepaalde voorwaarden, af te wijken van de voorzieningen van het gewestplan en dit voor bouwwerken van openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen.

Vraag nr. 54
van 7 maart 1986
van de heer R. VAN STEENKISTE

Gemeentelijke grondregies — Lijst van Vlaamse gemeenten

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij mededelen hoeveel Vlaamse gemeenten over een Gemeentelijke Grondregie beschikken?

Gaarne bekwam ik de lijst van deze gemeenten bij het verstrekt antwoord.

Antwoord

Ingaand op het verzoek van het geachte lid, kan ik hem mededelen dat 29 gemeenten uit het Vlaamse Gewest beschikken over een eigen grondbedrijf. Per provincie gaat het om volgende gemeenten:

1. Provincie Antwerpen : Brasschaat, Mechelen, Willembroek, Mol, Turnhout
2. Provincie Brabant: Beersel, Overijse, Zaventem, Roosdaal, Leuven
3. Provincie West-Vlaanderen : Brugge, Ieper, Kortrijk, Waregem, Oostende
4. Provincie Oost-Vlaanderen : Aalst, Zottegem, Erpe-Mere, Buggenhout, Hamme, Gent, Oudenaarde, Lokeren, Sint-Niklaas
5. Provincie Limburg: Genk, Heusden-Zolder, Lommel, Peer, Houthalen-Helchteren.

Vraag nr. 56
van 10 maart 1986
van de heer W. DESAEYERE

***Aanleg fietspad door natuurgebied „ De Mater ” —
 Naleving gewestplan***

Het natuurgebied De Mater in Genk is dit een beschermd natuurgebied?

Er bestaan bepaalde plannen voor een fietspad door dit natuurgebied en in een verdere fase een weg door dit uniek natuurgebied. In welke mate is dit in overeenstemming met het gewestplan?

Antwoord

Ingevolge de parlementaire vraag nr. 56 heb ik de eer het geachte lid mee te delen dat het natuurgebied „ De Mater ” in Genk in het gewestplan is aangeduid als R-gebied. De voorschriften van het KB 28.12.72 art. 13.4.3.2 zijn op deze gebieden van toepassing, m.n. de natuurgebieden met wetenschappelijke waarde of natuurreservaten zijn gebieden die in hun staat bewaard moeten worden wegens hun wetenschappelijke of pedagogische waarde. In deze gebieden zijn enkel de handelingen en werken toegestaan, welke nodig zijn voor de actieve en passieve bescherming van het gebied.

Andere beschermingsmaatregelen voor natuurgebieden vallen niet onder de bevoegdheid ruimtelijke ordening. Hiervoor verwijs ik het geachte lid naar mijn collega bevoegd inzake natuurbehoud.

Er zijn in de administratie ruimtelijke ordening geen plannen bekend voor de aanleg van een weg, noch een fietspad door het gebied.

T. KELCHTERMANS
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN ONDER-
WIJS EN VORMING

Vraag nr. 4
van 14 januari 1986
van de heer A. LARIDON

***Studietoelagen — Indexatie en aanpassing aan reële
 onderhouds- en studiekosten***

In het Regeerakkoord van de Vlaamse Executieve van 24 november 1985 onder punt 6 „ Het onderwijs- en wetenschapsbeleid “, lees ik :

„ Voor het Secundair Onderwijs zal het stelsel der studietoelagen aangepast worden, zodat de studietoelage een substantiële bijdrage is voor de gerechtigde. Dermate dat voor de minstbegoede — met inachtnamen van de gezinsomvang — de volledige studiekost wordt gedragen.”

De volledige studiekost van het decreet voor het hoger onderwijs beantwoordt evenmin aan de reële studiekost en leefkost.

Mag ik de geachte Minister het volgende vragen?

1. De bedragen van dat decreet aan te passen, en hiertoe een objectieve studie van de reële studie-

kosten in het secundair en hoger onderwijs te laten uit tvoeren ?

2. De bedragen, in coherentie met de politiek van indexering van de inschrijvingsgelden, eveneens automatisch te indexeren?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens mede te delen.

Het besluit van de Vlaamse Executieve van 13 juli 1983 betreffende de studietoelagen voor hoger onderwijs, stelt in artikel 14 dat ondermeer de minimum- en de maximumgrens automatisch aangepast worden aan de schommelingen van het indexcijfer der consumptieprijzen. In deze reglementering is de koppeling aan het indexcijfer van het bedrag van de studietoelagen niet opgenomen. Anderzijds werden vanaf het academiejaar 1985- 1986 deze bedragen met 10 % verhoogd, wat in feite vergelijkbaar is met een indexering van de studietoelagen t.o.v. het besluit van de Vlaamse Executieve van 13.7.1983.

Het ligt in mijn bedoeling aan de Vlaamse Executieve voor te stellen het genoemd besluit van de Executieve aan te passen waardoor de indexering van de bedragen jaarlijks en automatisch toegepast wordt.

Wat de studietoelagen voor secundair onderwijs betreft, werd zeer onlangs een studie gemaakt over de studiekosten en de Hoge Raad voor studietoelagen is gevraagd een advies uit te brengen omtrent een regeling naar analogie met deze voor het hoger onderwijs.

Vraag nr. 8
van 5 februari 1986
van de heer J. VAN ELEWYCK

VZW's opgericht door de Executieve — Stand van zaken sedert 1981

Het Rekenhof formuleert ernstige bezwaren met betrekking tot door de Vlaamse Executieve opgerichte vzw's. Het Rekenhof stelt dat de Executieve zich aldus onrechtmatig in de plaats stelt van de decreetgevers — de Vlaamse Raad. Een soort zich door de Executieve toegeëigende volmacht dus...

De Gemeenschapsminister gelieve mij, voor elk van de door hem beheerde departementen, mede te delen :

- welke vzw's sedert 1981 werden opgericht;
- voor elke vzw:
  - op welke datum
  - naam en doelstelling
  - samenstelling beheerraad
  - de personeelsformatie
  - de betoelaging(en): bedragen, op welke post?
- op welke wijze wil de Minister voor elke vzw tegemoet komen aan de opmerkingen van het Rekenhof?

N.B.: Deze vraag werd aan alle Gemeenschapsministers gesteld.

Antwoord

In verband met bovengenoemde vraag kan ik het geachte lid mededelen dat wat „onderwijs en vorming” betreft geen VZW's opgericht zijn door de Vlaamse Executieve.

Vraag nr. 9
van 13 februari 1986
van de heer P. BREYNE

Regeringsmedailles Pro Arte laureaten muziekacademies — Toekenning

Tot voor kort werd door de Vlaamse Regering aan de laureaten van de afdeling uitmuntendheid B met grote onderscheiding uit de verschillende disciplines van de secundaire muziekacademies (beperkt leerplan) een Regeringsmedaille toegekend, de zgn. medaille Pro Arte.

Dit werd ten zeerste gewaardeerd door de betrokken laureaten, die hierin een bekroning zagen voor hun jarenlange inspanningen om op artistiek gebied een behoorlijk peil te bereiken, ook diegenen die op dit terrein geen verdere professionele loopbaan op het oog hebben.

Dit goede gebruik lijkt sedert enige tijd niet meer te zijn gehandhaafd.

Ik kan moeilijk geloven dat motieven van besparingen hiervan de oorzaak zijn, rekening houdend met de geringe budgettaire weerslag in het geheel van de uitgaven voor het kunstonderwijs.

Graag had ik derhalve van de geachte Gemeenschapsminister vernomen of hij dit gebruik wenst verder te zetten of op welke manier hij de inspanningen van betrokken laureaten voortaan wil honoreren.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de reglementering inzake de toekenning van een Regeringsmedaille aan bepaalde laureaten van de muziekscholen en muziekacademies, niet werd gewijzigd.

Het feit dat aan het verzoek van sommige inrichtingen geen gevolg kon gegeven worden, wegens uitputting van de voorraad, heeft wellicht de indruk gewekt dat dit gebruik was afgeschaft.

Hieraan zal onverwijld verholpen worden na de levering van de medailles, die begin april mag verwacht worden.

Vraag nr. 10
van 24 februari 1986
van de heer A. DE BEUL

Europees Jaar van de Muziek — Stand van zaken

Het Europees Jaar van de Muziek werd door de stuurgroep van de Vlaamse Gemeenschap afgesloten

met een Internationaal Colloquium over het muziekonderwijs. Men stelde op dit colloquium een herstructurering van het secundair kunstonderwijs voor. Deze herstructurering zou moeten betrekking hebben op een duidelijke oriëntatie in de richting van de amateur- en van de beroepsmusici, een afbouwen van de wachtlijsten en een versoepeling van de cumulatieve wet.

Voor het hoger kunstonderwijs wordt één en dezelfde structuur gevraagd met erkenning van de specificiteit. Daarbij moet het aanbod, zowel op het vlak van de instrumenten als van de genres, worden verruimd.

Voor het dagonderwijs wordt een betere voorziening gevraagd in het VSO en een meer systematische aanpak in het lager onderwijs gekoppeld aan een eventuele invoering van een speciale leerkracht muziek.

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke maatregelen voorziet u om de „wachtlijsten” af te bouwen?
2. De bevestiging van het aantal lessen, die voor het schooljaar 1985-1986 slechts beperkt werd verruimd, moet worden versoepeld. Zoniet kan aan de toenemende vraag niet worden beantwoord. Welke maatregelen voorziet u voor het schooljaar 1986-1987? Zullen deze maatregelen bekend gemaakt worden voor het einde van dit schooljaar?
3. Meent u niet dat formaliteiten om van scholen van tweede categorie over te schakelen naar scholen van eerste categorie (vakacademie) niet moeten vergemakkelijkt worden? Hoeveel aanvragen waren er in 1985 en hoeveel werden gunstig geadviseerd?
4. Zal de Ronde-tafelconferentie die onder leiding van de heer J. Flerackers door Gemeenschapsminister Lenssens werd samengeroepen met de opdracht een inventaris te maken van de problemen van het muziekonderwijs en oplossingen aan te dragen, spoedig opnieuw samengeroepen worden teneinde het aangevatte werk voort te zetten en tot het opstellen van een eindrapport en besluiten te komen?

Antwoord

In antwoord op zijn vierde vraag deel ik het geachte lid mee dat ik inderdaad de heer Flerackers heb uitgenodigd de werkzaamheden van de Ronde-tafelconferentie voor het Muziekonderwijs te hervatten ten einde een advies vanuit de sector te formuleren omtrent de organisatie van het secundair muziekonderwijs in Vlaanderen.

De adviezen van de Ronde-tafelconferentie zullen medebepalend zijn voor de eerste en derde vraag van het geachte lid.

Ook pas wanneer bekend zal zijn hoe het secundair muziekonderwijs in Vlaanderen zal uitgebouwd worden kan het aantal lessen verruimd worden. Daarom is het belangrijk dat de Ronde-tafelconferentie snel tot conclusies komt.

P. DEPREZ
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN EXTERNE
BETREKKINGEN

Vraag nr. 15
van 7 februari 1986
van de heer L. VANHORENBEEK

Aanleg TG V-spoorwegbedding in Vlaanderen — Bevoegdheid Vlaamse Executieve

Ingevolge het geopperde plan voor een treinverbinding tussen Keulen (Amsterdam?), Parijs en Londen vloeit heel wat inkt over een mogelijke TGV-verbinding doorheen Vlaanderen en/of Wallonië. Nationale gezagsdragers spreken zich overigens publiekelijk uit onder de één of andere vorm en het is algemeen bekend dat hierbij ook financiële groepen naar voordeel streven.

Het is nochtans correct dat Verkeerswezen wel een nationale aangelegenheid is maar dat, ingeval een plan voor het snelspoor doorheen Vlaanderen gestalte zou krijgen, dit dan betrekking heeft op de bevoegdheid van de Vlaamse Executieve, inzonderheid de ruimtelijke ordening.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. In welke mate wordt hij thans reeds betrokken bij de besprekingen over deze materie in binnen- en buitenland?
2. Of, in voorkomend geval, de uiteindelijke beslissing autonoom en onherroepelijk bij de bevoegdheid ligt van de Vlaamse Executieve indien er zou worden beslist tot de aanleg van een spoorwegverbinding voor de TGV ?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer J. Pede, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag betreffende de aanleg van een TGV-spoorwegbedding in Vlaanderen heb ik de eer het geachte lid in de eerste plaats en dit voor wat de ruimtelijke aspecten betreft te verwijzen naar het antwoord van de heer J. Pede, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening. (Vraag nr. 34 van 7 februari 1986 van de heer L. Vanhorenbeek).

Anderzijds kan ik het geachte lid mede delen dat ikzelf tot op heden niet betrokken ben geweest bij enig overleg, uitgaande van de nationale overheid, inzake de eventuele aanleg van een snelspoorverbinding door Vlaanderen.

P. DEWAELE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 17
van 8 januari 1986
van de heer A. DE BEUL

Recreatiedomein Ter Heide — Samenstelling beheersorgaan en realisatie structuurplan

Een beheersorgaan werd voor het recreatiedomein Ter Heide (Rotselaar) opgericht. Deze is samengesteld uit ambtenaren van alle betrokken besturen, uit vertegenwoordigers van de gemeente en uit vertegenwoordigers van de plaatselijke verenigingen.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoe werd bij de samenstelling van dit beheersorgaan rekening gehouden met het Cultuurpact?
2. Kan u de gedetailleerde samenstelling van dit beheersorgaan meedelen? Welke besturen, plaatselijke verenigingen en vertegenwoordigers van de gemeente zijn hier terug te vinden?
3. Op de vraag van 17 oktober 1984 nr. 6 deelde u mee dat een voorontwerp van de infrastructuur werd ingediend. Hoe is de stand van dit dossier en welke gebouwen worden precies voorzien? Wat is de oppervlakte van deze voorziening?
4. Volgens de gegevens van het structuurplan zou volgens u een raming van 25 miljoen voor de aanleg van een parking, een toegangsweg en het ont-haalgebouw met loods nodig zijn. Dit alles moest gerealiseerd zijn in 1985. Naar we vernemen is echter nog steeds geen aanvang genomen met de werken. Kan u ons meedelen wanneer deze zullen starten en welke fasering voorzien is? Welk bedrag werd ingeschreven? Werden op vroegere begrotingen reeds bedragen voorzien?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen.

1. Conform de beslissing van de Vlaamse Executieve van 10 juli 1985 werd voor het domein „ Ter Heide ” te Rotselaar een adviescommissie opgericht. Zoals duidelijk gesteld wordt in art. 2 van voornoemd besluit betreft het hier geen beheerscommissie maar wel een adviescommissie, belast met het verstrekken van adviezen aan de Vlaamse Executieve.

Teneinde het operationeel karakter van deze infrastructuur te optimaliseren dient hier inderdaad nog veel beleidsvoorbereidend werk geleverd. Ik meen dan ook te mogen stellen dat deze prioritaire bezorgdheid van de vorige Executieve resulteerde in het oprichten van bedoeld orgaan. Elk lid heeft zich bovendien akkoord kunnen verklaren met de samenstelling zoals deze in een tweede besluit geformuleerd werd.

2. Een kopie van beide besluiten zullen rechtstreeks aan mijn achtbare collega toegestuurd worden.
3. Het probleem van de infrastructuur zal opnieuw bekeken worden in de adviescommissie. Het ontbreken van de nodige kredieten voor de uitvoering van de voorziene infrastructuurwerken hebben de planning uitgesteld, zodat de bezorgdheid zoals verwoord in de derde en de vierde vraag voorlopig nog niet kan beantwoord worden.

Vraag nr. 37
van 21 januari 1986
van de heer J. VALKENIERS

Mededelingen BR T-journaal — Taalgebruik

Op 10 januari jl. werd er na het TV-journaal een opsporingsbericht uitgezonden. Niet zozeer de inhoud maar wel het woordgebruik hebben mij zeer verbaasd. Zo was er sprake van de onderzoeksrechter te Nivelles, de autoweg naar Namur en als klap op de vuurpijl werd aan de kijker voorgehouden dat er te Overijse zoiets als een „Chaussée de Rosières” zou bestaan.

Het is onderhand voldoende bekend dat de BRT niet vooraan staat in de verdediging van de Vlaamse eisen, maar toch vernam ik graag welke maatregelen de Minister kan nemen om dergelijke wetsovertredingen onmogelijk te maken.

Antwoord

In antwoord op de vraag van het geachte lid kan ik volgende gegevens, mij door de BRT verstrekt, mededelen.

„ 1. Feiten

De Gerechtelijke Politie heeft op 10 januari 1986, zoals gewoonlijk buiten kantoor tijd, een opsporingsbericht bezorgd bij de Eindregie van de Vlaamse Televisie. Het werd uitgezonden om 20.35 u. na het eerste journaal. De omroepster heeft aan het oorspronkelijk bericht enkel onbelangrijke aanpassingen aangebracht. De Franstalige plaatsnamen Nivelles, Wavre, Namur en Rosières werden ongewijzigd voorgelezen. De omroepster is daarbij uitgegaan van de bedenking dat de tekst afkomstig van gerechtelijke overheden, volgens de wet is opgesteld en dat volgens de meeste mensen „vreemde” plaatsnamen best werden uitgesproken volgens het lokaal gebruik.

Dat er te Overijse geen Chaussée de Rosières bestaat is ongetwijfeld waar, maar de juiste „vertaling”, „Roziërensesteenweg” ligt echt niet voor de hand.

2. Juridische context

Namen van straten in eentalige gebieden mogen uitsluitend worden vermeld in de taal van dat gebied. De overtreding van die regel op 10 januari 1986 was te wijten aan de snelheid waarmee dergelijke laattijdige bezorgde en in kantoortaal gestelde berichten door de regie moeten worden bijgeschaafd, zonder nochtans teveel aan de tekst van de overheid te raken.

Wettelijk bestaat overigens geen verplichting om namen van in een ander landsgedeelte gelegen gemeenten te vertalen. De Ministerraad heeft op 4 december 1964 onderrichtingen verstrekt over de vertaling van sommige gemeentenamen, maar die kunnen niet met een wettelijke verplichting worden gelijkgesteld. Wel is het bij de BRT gewoonte om de onderrichtingen van de Ministerraad na te leven, mede omdat de lijst van gemeentenamen met wettelijke vertaling in de

„Taalproeve” van de BRT-Taalraadsman is opgenomen.

Om bovenvermelde redenen is daar op 10 januari 1986 van afgeweken.

3. Nabeschouwing

Met de parlementaire vraag van de heer Valkeniers is nog eens het probleem gesteld van het omroepen van opsporingsberichten en vooral van de toelevering daarvan.

- a. Opsporingsberichten worden de BRT altijd 's avonds laat bezorgd.
- b. Zij zijn vaak in onbeholpen Nederlands opgesteld.
- c. De omroep(st) brengen meestal vluchtig enkele verbeteringen aan.
- d. Deze werkwijze laat zeer weinig ruimte voor juridische beschouwingen : ofwel zendt de BRT onmiddellijk een zo goed als mogelijk aangepast en „vertaald” bericht uit, ofwel wordt 's anderendaags een bericht in correcte taal omgeroepen.

Best zou dus aan de Gerechtelijke Politie gevraagd worden de BRT teksten te bezorgen die aan de wettelijke normen beantwoorden en die in behoorlijke Nederlands zijn opgesteld.

Aan BRT-zijde zullen de betrokken diensten een strikte naleving van de wet trachten te paren aan een soepele presentatie van in behoorlijk Nederlands gestelde berichten.

Aansluitend aan het antwoord van de BRT, wil ik als mijn mening te kennen geven dat het voor de BRT een koud kunstje moet zijn enkele plaatsnamen in het Nederlands te vertalen. Ik heb de Raad van Beheer van de BRT mijn zienswijze en instructies dienaangaande ter kennis gebracht.

Vraag nr. 48
van 29 januari 1986
van de heer M. DESUTTER

Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme — Verdeling en uitsplitsing van dotatie voor 1986

In het Regeerakkoord van de Vlaamse Executieve dat op 24 november laatstleden werd goedgekeurd, lezen wij dat het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme operationeel zal gemaakt worden.

Dit zal dan normaal gebeuren middels een dotatie.

Welk is het bedrag van deze dotatie voor 1986 en hoe wordt deze uitgesplitst ?

Zal de Bestuursraad van het Commissariaat-Generaal vrij beslissen over de verdeling van de dotatie over de diverse functies? Zal de Bestuursraad zijn goedkeuring moeten geven aan alle uitgaven?

Antwoord

1. In antwoord op de vraag van het geachte lid kan ik bevestigen dat er inderdaad een dotatie voorzien zal worden voor het VCGT.

2. Op 30 januari 1986 werd door de Vlaamse Raad het decreet goedgekeurd waarbij de voorlopige kredieten werden geopend die in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap van het begrotingsjaar 1986.

Het betreft hier inderdaad voorlopige kredieten die toegekend zijn op basis van de in 1985 opge- maakte voorstellen.

De voorbereiding van het eigenlijke begrotings- ontwerp is nog volop bezig, zodat er momenteel nog geen mededeling kan gegeven worden van de uitsplitsing over de verschillende artikels.

3. Op het VCGT zijn de bepalingen van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut — categorie B van overeenkomstige toepassing.
4. Dit betekent dat artikel 3, §2 van genoemde wet van overeenkomstige toepassing is op het VCGT. Dit artikel bepaalt dat het voorwerp van begroting van de organismen van de categorie B wordt op- gemaakt door de organen van beheer en goedge- keurd door de Gemeenschapsminister van wie het organisme afhangt, en door de Gemeenschapsmi- nister van Financiën.

De begroting van de organismen van de categorie B wordt als bijvoegsel aan het ontwerp van begro- ting van het Ministerie, waarvan de organismen afhangen aan de Kamers medegedeeld.

5. D.w.z. dat de Raad van Bestuur beslist over de in begroting goedgekeurde kredieten.

De Raad van Bestuur kan ter zake ook delegatie verlenen aan zijn ambtenaren.

Vraag nr. 55
van 3 februari 1986
van de heer G. CARDOEN

Aanleg Vlaams Golfterrein te Melsbroek — Naleving bepalingen gewestplan en bescherming Floordambos

Door de vzw „Brabantse Golf”, Steenwagenstraat Melsbroek werd aan de Vlaamse Regering gevraagd, de nodige maatregelen te treffen voor een Vlaams Golfterrein te Melsbroek.

Deze vereniging zou in het dossier „Snoy ” en op de aanpalende akkers en bossen een 55 ha groot golf- terrein met 18 holes aanleggen. Begin augustus 1985 werd in het parkgebied de golfschool reeds officieel geopend en op de landbouwgronden in het najaar gazon uitgezaaid.

Volgens de plannen is ook de inplanting van 8 golf- nenen voorzien in het aanpalend oud-eikenbos.

In de streek waar in het verleden reeds veel land- bouwgrond werd afgestaan voor algemeen belang (o.a. uitbreiding luchthaven), zou het golfproject op- nieuw een regelrechte aanslag op de vruchtbare gron- den betekenen en de degradering van een waardevol parklandschap.

Graag zou ik van de geachte Minister vernemen of met betrekking tot de golfplannen te Melsbroek:

1. een strikte toepassing van het gewestplan zal wor- den geëist;
2. er initiatieven zullen genomen worden opdat de landbouwgronden terug voor landbouwexploitatie beschikbaar komen, en eveneens om het Floor- dambos als natuurgebied te bewaren en te be- schermen.

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer J. Pede, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag in verband met de eventuele aanleg van een golfterrein in en om de omgeving van het Floordambos te Melsbroek heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

1. Het waken over de naleving van het gewestplan ressorteert onder de bevoegdheid van de Gemeen- schapsminister voor Ruimtelijke Ordening. Uiter- aard zal ik bij de beoordeling van bouwaanvragen en aanlegprojecten de strikte toepassing van het gewestplan eisen, te meer omdat de definitieve bescherming als landschap, door mij genomen op 5 maart 1986, dient beschouwd te worden als een precisering en aanvulling van de opties van het gewestplan t.a.v. het Floordambos en omgeving.
2. Tot nog toe werd geen formeel plan met betrek- king tot de aanleg van golfterreinen in de omge- ving van het Floordambos of het kasteel van Snoy voorgelegd, zodat een uitspraak hieromtrent voor- barig zou zijn, bij de beoordeling van eventuele plannen zal er echter van uitgegaan worden dat aan de erfdiensbaarheden zoals in het bescher- mingsbesluit opgenomen niet zal worden ge- raakt.

Vraag nr. 63
van 4 februari 1986
van de heer A. DE BEUL

Auteursrechtelijk beschermde werken — Voorlichting inzake piraterij

Door de Nederlandse Tweede Kamer der Staten- Generaal wordt momenteel hard gewerkt aan een zo goed mogelijke beveiliging tegen piraterij van auteursrechtelij k beschermde werken.

Acht de Minister het niet aangewezen om, in navol- ging van het Nederlandse voorbeeld, zowel auteurs als publiek door middel van een actieve voorlichting, omtrent de aard en betekenis van het auteursrecht te wapenen tegen de normvervaging welke de piraterij in de hand werkt.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag meld ik het geachte lid dat het ook tot mijn intentie behoort, het belanghebben- de en geïnteresseerde publiek terzake op een adequate wijze de nodige voorlichting te mogen verschaffen.

Aangezien echter deze materie die vooralsnog en wat ondermeer de rechtsmiddelen betreft, onder de bevoegdheid ressorteert van de Ministers van Justitie (wetgeving) en van Onderwijs (auteursrechtcommissie) raad ik het geachte lid ook aan deze vraag eveneens op nationaal vlak te willen stimuleren.

De bescherming van het auteursrecht behoort in de eerste plaats tot de bevoegdheid van de nationale Minister. Het ligt voor de hand dat de vraag vooraf op dit niveau, waar ook de Commissie voor de auteursrechten zetelt, zou worden gesteld.

Het advies dat deze Commissie inzake piraterij en desgevallend reprografie bij de nationale Regering uitbrengt, zal vanzelfsprekend de Gemeenschapsminister bij het bepalen van zijn houding ter zake, van het grootste nut zijn.

Vraag nr. 64
van 4 februari 1986
van de heer A. DE BEUL

Nationale Dienst voor Opgravingen — Personeelsbezetting

Aan de Nationale Dienst voor Opgravingen werd de zorg voor het archeologisch erfgoed dat zich in de Belgische bodem bevindt toevertrouwd.

De Nationale Dienst moet dit bodemarchief zorgvuldig beheren, beschermen en bestuderen. Naast de opgravingen bestaat de taak van de Nationale Dienst er in een systematische inventaris op te maken van de archeologische sites in het Rijk. Eigenlijk zou de Nationale Dienst zelf een centrale archeologische databank moeten kunnen uitbouwen.

Alhoewel tientallen jonge archeologen werkloos zijn, moet de Nationale Dienst voor de Opgravingen volkomen onderbemand werken.

Wil de Minister mij mededelen wat hij gaat doen om deze scheve situatie zo vlug mogelijk recht te zetten?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 4 februari 1986 in verband met de personeelsbezetting van de Nationale Dienst voor Opgravingen, kan ik het geachte lid mededelen dat de Nationale Opgravingsdienst ressorteert onder de bevoegdheid van de nationale Regering.

Het geachte lid wordt verzocht zijn vraag tot de bevoegde nationale Minister(s) te willen richten.

Vraag nr. 65
van 4 februari 1986
van de heer Y. OTTENBOURGH

„Lakenhalle” te Tienen — Aanbrengen van reclameborden

Op de zogenaamde „Lakenhalle”, het voormalige Vrederegerecht aan de Grote Markt te Tienen, (be-

schermd op 13 juni 1973) werden opnieuw grote reclameborden aangebracht.

Daardoor zou schade kunnen worden toegebracht aan de arduinen gevel.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is het aanbrengen van reclamepanelen aan beschermde monumenten toelaatbaar?
2. Is in het Tiense geval toelating verleend, en zo ja, door wie?
3. Werd er inderdaad schade aangebracht aan de gevel en hoe kan die worden hersteld?
4. Is het Bestuur voor Monumentenzorg ter zake opgetreden en in welke zin?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 4 februari 1986 kan ik, na onderzoek, het geachte lid het volgende mededelen.

1. Het aanbrengen van reclamepanelen aan beschermde monumenten is niet verboden. Het is wel verboden het monument te „ontsieren” (art. 11 § 1 van het decreet van 3 maart 1976).
2. Wat betreft de „Lakenhalle” te Tienen, heeft het Bestuur Monumenten en Landschappen geen toelating verleend om reclamepanelen aan te brengen.
3. De arduinen pijlers werden beschadigd. Er werden gaten in geboord, die moeten gedicht worden.
4. Het Bestuur Monumenten en Landschappen heeft het gemeentebestuur van Tienen aangeschreven om de schade te herstellen.

Vraag nr. 75
van 7 februari 1986
van de heer M. DESUTTER

Studiedag VUB „sportieve recreatie in de toeristische sector” — Criteria deelname BLOSO e.a.

Het Centrum voor Vrijtijdsproblematiek van de Vrije Universiteit Brussel en de Vlaamse Kampeertoeristen richten op 28 februari 1986 een studiedag in over de „sportieve recreatie in de toeristische sector”.

Dit gebeurt met medewerking o.a. van het BLOSO, het Vlaams Commissariaat voor Internationale Samenwerking en het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme.

Graag vernam ik waaruit de medewerking van deze drie organismen bestaat.

Aan welke voorwaarden dient een inrichter van een studiedag te voldoen om de medewerking te kunnen verkrijgen van één, van deze drie of van meerdere instellingen.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens mede te delen.

1. De medewerking van het BLOSO bestaat uit een financiële tussenkomst via de propagandatoelagen voor clubmanifestaties, op basis van het deficit.

Mij is bekend dat er voor betrokken manifestatie een aanvraag voor propagandatoelage ingediend werd op mijn administratie. Na onderzoek van de rekenplichtige stukken zal er, via de Inspectie van Financiën, mij een voorstel ter zake ter ondertekening worden voorgelegd.

De propagandatoelagen voor clubmanifestaties worden toegestaan aan organisatoren van belangrijke manifestaties i.v.m. sport, ingericht in het Nederlands taalgebied of in **Brussel-Hoofdstad**, volgens het KB van 28 april 1965 tot regeling van de toekenning van de toelagen voor de activiteiten die de propaganda ten gunste van de Lichamelijke Opvoeding en de sport dienen. (BS 04.06.1965).

2. Het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme werd niet geraadpleegd bij de voorbereiding van de studiedag met als thema „Toeristische animatie” die wordt gehouden op 28 februari 1986.

Het is slechts op 16 december 1985 dat een brief werd gericht aan het VCGT door het Centrum voor Vrijtijdsbestedingsproblematiek met de bedoeling om voor 60.000 F tussenbeide te komen in de organisatiekosten.

Dit verzoek werd op 15 januari 1986 door de Bestuurscommissie van het VCGT afgewezen op grond van het feit dat de organisator zijn verzoek te laat heeft ingediend om nog enige inspraak te hebben in de studiedag.

3. Verder deel ik het geachte lid mede dat wij tot op heden geen ontwerp van antwoord ontvingen van het Vlaams Commissariaat voor Internationale Culturele Samenwerking.

Zodra de gegevens in ons bezit zijn, zullen wij niet nalaten u een aanvullend antwoord te verstrekken.

Vraag nr. 76
van 10 februari 1986
van de heer J. GABRIELS

Monumentenzorg — Spoedprocedure dringende instandhoudingswerken aan beschermde monumenten

Toepassing van de omzendbrief betreffende de spoedprocedure voor de subsidiëring van werken aan beschermde monumenten is blijkbaar een langzaam aan procedure.

Verschillende gemeentebesturen die deze procedure wensen toe te passen op basis van de nieuwe omzendbrief d.d. 27 maart 1985 wijzen er op dat deze procedure die voor sommige gebouwen vrij dringend is zeer lang kan duren. Ondermeer het ontbreken van een verplichtende termijn in de omzendbrief geeft

daartoe aanleiding. De Algemene Technische Diensten kunnen m.a.w. naargelang eigen goedgevonden hiervoor de verdere procedure in gang zetten.

De vroegere omzendbrieven van 1978 en 1980 mochten immers niet meer toegepast worden, waardoor een aantal dossiers die ingediend waren bleven liggen.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Is het logisch dat een procedure voor dringende instandhoudingswerken op een logge en trage wijze worden afgewerkt?
2. Welke stappen wenst de Minister te ondernemen om ter zake een vlotte en snelle procedure tot stand te brengen waardoor dossiers voor dringende instandhoudingswerken snel kunnen afgewerkt worden?
3. Is het niet logisch om zoals in de vroegere omzendbrieven een duidelijke termijn te stellen waarbinnen de werken mogen uitgevoerd worden?

Antwoord

De omzendbrief van 27 maart 1985, betreffende de spoedprocedure voor dringende herstellingswerken aan beschermde monumenten, is slechts verschenen in het Belgisch Staatsblad van 31 augustus 1985.

Ingevolge het uitblijven van het verschijnen van deze omzendbrief zijn vele aanvragen niet kunnen behandeld worden. Na de publikatie diende uiteraard een grote achterstand te worden ingehaald. Dit kan de indruk verwekt hebben dat de procedure onvoldoende vlot werd toegepast.

Aangezien thans de overgangperiode voorbij is, zal ik aan het Bestuur Monumenten en Landschappen opdracht geven om samen met de Algemene Technische Diensten onderling de nodige afspraken te maken om een efficiënte toepassing van de omzendbrief te waarborgen.

Vraag nr. 77
van 11 februari 1986
van de heer J. VALKENIERS

Eentalig Engelse affiches Festival van Vlaanderen — Behoud Vlaams karakter culturele manifestaties

Men meldt mij dat op ettelijke plaatsen te Brussel, o.a. ter hoogte van het nr. 120 van de Louizalaan affiches werden aangebracht voor een manifestatie ingericht door het Festival van Vlaanderen in samenwerking met een grote Vlaamse bank.

Op zichzelf niets abnormaals, ware het niet dat deze affiches éentalig in het Engels zijn opgesteld.

Kan er, zeker bij zulke culturele manifestaties geen aandacht worden geschonken aan het benadrukken van het Vlaams karakter?

Antwoord

In antwoord op de vraagstelling van het geachte lid, kan ik mededelen dat het propageren, door het Festi-

val van Vlaanderen, van bepaalde manifestaties, onder meer door middel van Engelstalige affiches, niet noodzakelijk in strijd is met het Vlaams karakter van zulke culturele manifestaties. Het bij wege van Engelstalige affiches ruchtbaar maken van een internationale uitstraling van een manifestatie van het Festival van Vlaanderen, zoals bijvoorbeeld het jongste concert van het Cleveland Orchestra, laat onverkort de Vlaamse oorsprong van dit initiatief.

Vraag nr. 78
van 12 februari 1986
van de heer A. DE BEUL

Erkenning en subsidiëring van Nederlandstalige organisaties van amateuristische kunstbeoefening — Toepassing

Het koninklijk besluit van 12 oktober 1981 betreffende de erkenning en de subsidiëring van de Nederlandstalige organisaties van amateuristische kunstbeoefening, schijnt in zijn concrete toepassing nogal wat moeilijkheden op te leveren, zodanig dat sommigen uit de sociaal-culturele sector beweren dat er subsidiëringen gebeuren op grond van „experimentele criteria“.

Komt het de Minister in dit verband niet aangewezen voor het desbetreffend zgn. „vierde decreet“, dd. 20 februari 1980, te herzien.

Antwoord

Ik kan het geachte lid meedelen dat een nauwkeurige uitvoering van het decreet van 20 februari 1980 en zijn uitvoeringsbesluit van 12 oktober 1981 voor de organisatie inderdaad moeilijkheden geeft meer bepaald wat betreft de naleving van bepaalde werkingscriteria.

Wat betreft de subsidiëring, in het bijzonder de berekening van de werkingskosten, werd in afspraak met het ganse werkveld een objectief puntensysteem ontwikkeld om binnen de perken van het beschikbare krediet de organisaties een minimale zekerheid te geven omtrent de te verwachten subsidies.

In verband met een mogelijke wijziging van het decreet kunnen wij het geachte lid meedelen dat een voorontwerp van wijziging van het decreet reeds besproken is door de ganse sector.

Deze tekst werd reeds aan het advies van de leden van de Hoge Raad voor de Volksontwikkeling voorgelegd.

De Raad van State verstrekke hierover advies op datum van 21 augustus 1985.

Ik kan het geachte lid verzekeren dat het in mijn bedoeling ligt dit dossier van decreetwijziging verder te onderzoeken.

Vraag nr. 79
van 12 februari 1986
van de heer J. VALKENIERS

BRT- TV-Journaal — Controle uitgezonden fragmenten

Op zondag 9 februari ll. werd in het eerste TV-journaal een interview uitgezonden met senator Edward Kennedy. Deze sprak hierin, zonder evenwel namen te noemen, over „de (Russische) Minister van Buitenlandse Zaken en de Secretaris-Generaal...“

Bij de ondertiteling werd dit als volgt weergegeven: „Tsjemenki (sic) en Gorbatsjov...“. Blijkbaar is men dus op de vertaaldienst niet op de hoogte van Tsjernenko's overlijden, noch van de vervanging van Gromyko door Shevamadze als Minister van Buitenlandse Zaken.

Graag vernam ik van de Minister hoe dergelijke blunder op het scherm kon komen?

Worden de uit te zenden fragmenten niet gecontroleerd voor ze op antenne gaan?

Antwoord

Zoals door het geachte lid opgemerkt, is er bij de ondertiteling van het interview met senator Kennedy, dat in het TV-journaal van 9 februari 1986 werd opgenomen, een fout geslopen in de ondertiteling.

Ten onrechte werd i.p.v. de heer Shevamadze de naam van wijlen de heer Tsjernenko ijdel gebruikt.

De nieuwsdienst is op de hoogte van het overlijden van de heer Tsjernenko en van de vervanging van de heer Gromyko door de heer Shevamadze. Fouten worden niet altijd uit onwetendheid gemaakt.

In dit geval was een menselijke vergissing in het spel.

De betrokkene werd erop gewezen dat dit niet zou mogen voorkomen en dat de eindcontrole vóór uitzending beter moet verzorgd worden.

Vraag nr. 80
van 14 februari 1986
van de heer F. PIOT

Internationaal Jaar van de Jeugd — Follow-up initiatieven

Op 27 december 1985 werd op het Stadhuis te Brussel het Internationaal Jaar van de Jeugd met een officiële plechtigheid besloten.

Vanuit de stuurgroep werd, o.a. tijdens een interview met de BRT, de verwachting geuit dat mogelijkheden voor een follow-up zouden worden gecreëerd, zodat de in 1985 genomen initiatieven verder kunnen uitgewerkt worden.

Kan de Gemeenschapsminister van Cultuur mij meedelen of op deze wens wordt ingegaan door de Gemeenschapsexecutieve, en op welke wijze?

Antwoord

In antwoord op de vraag van het geachte lid kan ik meedelen dat ik op datum van 7 februari de aanbevelingen van de Stuurgroep van de Vlaamse Gemeenschap voor het Internationaal Jaar heb ontvangen.

Ik zal deze voorstellen met bijzondere aandacht en welwillendheid bestuderen en zo nodig initiatief nemen t.a.v. de Vlaamse Executieve om de meest

gepaste opvolging van het Internationaal Jaar van de Jeugd te verzekeren.

Vraag nr. 82
van 19 februari 1986
van de heer A. DE BEUL

Bescherming van kasseiwegen — Stand van zaken

Op onze vraag nr. 30 van 17 januari gaf u drie „bekende voorbeelden” van aparte beschermingen van kasseiwegen. Bij mijn weten zijn dit praktisch de enige voorbeelden.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Zou u de lijst kunnen geven van alle aparte beschermingen van kasseiwegen?
2. U stelde dat het wijzigen van een wegbedekking een vergunningsplichtige activiteit is. U verwijst naar het decreet van 3 maart 1976. Enerzijds is dit besluit niet van toepassing voor de landschappen en anderzijds is de wijziging van de wegbedekking, geen vergunningsplichtige activiteit volgens de stedenbouwwet. Op welke juridische argumentatie is uw stellingname gebaseerd?
3. Hoe kan volgens uw redenering bij de bescherming van kasseiwegen in een beschermd landschap het advies van het Bestuur voor Monumenten en Landschappen, bindend zijn? Volgens ons geldt dit enkel voor monumenten en stads- en dorpsgezichten.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag nr. 82 van 19 februari kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Er is geen lijst beschikbaar van aparte beschermingen van kasseiwegen.
2. Het uitvoeren van infrastructuurwerken is aan een vergunning onderworpen overeenkomstig de wetgeving op de ruimtelijke ordening en de stedenbouw. De Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening is bevoegd om antwoord te geven op vragen aangaande deze wetgeving.
3. Voor werken in beschermd landschappen is een toelating vereist overeenkomstig artikel 6 van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen.

Vraag nr. 84
van 19 februari 1986
van de heer F. GHESQUIERE

Tentoonstelling „De Vrouw in het Rijk van de Farao's” — Catalogus

Voor het ogenblik loopt de tentoonstelling te Brussel „De Vrouw in het Rijk van de Farao's”.

Hierop wordt een catalogus verkocht (kostprijs 500 F).

Dit boek werd gedrukt in de Bondsrepubliek Duitsland bij Zaberndruck Mainz am Rhein.

Papier: Papierfabrik Scheufelen, Lenningen.
Lithografie: Witzeman & Schmidt, Wiesbaden.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Op wiens initiatief werd bedoelde catalogus uitgegeven?
2. Hoe gebeurde de keuze van de drukker?
3. Welke was de juiste rol in dit verband van het Commissariaat-generaal voor Internationale Culturele Samenwerking?
4. Werd er gepoogd Vlaamse drukkers-uitgevers hierbij te betrekken en hoe?

Antwoord

1. De tentoonstelling „De Vrouw in het Rijk van de Farao's” kwam tot stand op initiatief van het Haus der Kunst te München dat — als pilootorganisator voor de rondreis in Europa — hiertoe rechtstreeks een contract afsloot met de Egyptian Antiquities Organization te Kaïro.

Na Berlijn en Hildesheim werd eveneens het Commissariaat-generaal voor de Internationale Culturele Samenwerking gepolst omtrent een eventuele bereidheid om deze tentoonstelling ook in Brussel te organiseren.

Na onderzoek naar de opportuniteit en na gunstig advies van de Inspectie van Financiën, werd door de toenmalige heer Gemeenschapsminister van Cultuur, K. Poma, een overeenkomst afgesloten met het Haus der Kunst te München, gebaseerd op het contract tussen dit Haus der Kunst en Kaïro.

2. Volgens het contract met München en Kaïro diende de catalogus, affiches en andere drukwerken verplicht gedrukt te worden door het Verlag Ph. von Zabern te Mainz, dat als eerste de Duitse catalogi had gedrukt en derhalve ook alle kleurselecties bezat, alsook het copyright.

Ook inhoudelijk (teksten, reproducties, ...) was de catalogus volledig door de Duitse partner geconcipeerd en uitgewerkt, terwijl voor de uitgave in Brussel enkel wetenschappelijke correcties en aanpassingen werden toegevoegd.

3. In dit verband was het Commissariaat-generaal voor de Internationale Culturele Samenwerking gebonden door de overeenkomst, gesloten tussen mijn voorganger en het Haus der Kunst te München.
4. Het Commissariaat-generaal heeft kunnen bedingen dat het zetwerk, de aanmaak en montage van de filmen van de teksten van de catalogus, alsook alle andere drukwerken in België mochten uitgevoerd worden.

Deze opdrachten werden uitgevoerd door de drukkerij Imschoot te Gent, in het kader van het bestaande raamcontract tussen deze drukkerij en de instelling CGICS.

Vraag nr. 86
van 21 februari 1986
van de heer A. DE BEUL

Sint-Pauluskerk te Antwerpen — Bescherming en restauratie

De Sint-Pauluskerk te Antwerpen bevindt zich in een lamentabele toestand.

Na de brand die de kerk trof, 18 jaar geleden, werd het dak afgedekt met roofing. Deze dakbedekking doet het — ongelooflijk maar toch waar — nu nog.

Nochtans moest deze noodoplossing maar vijf jaar meegaan. Het is dan ook niet te verwonderen dat het regenwater deze kerk en haar waardevol kunstpatriumium gevaarlijk aantast.

Er werd vastgesteld dat regenwater langs een zijaltaar en een pijler binnensijpelt.

Welke dringende maatregelen zal de Minister nemen om dit belangrijke beschermde monument te redden voor het nageslacht ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag nr. 86 van 21 februari 1986 kan ik het geachte lid mededelen dat er voor de restauratie van de Sint-Pauluskerk te Antwerpen reeds een principiële belofte van toelage werd verleend. Eind 1985 werden de werken aanbesteed. Uit ingewonnen inlichtingen blijkt dat het dossier mij spoedig via het provinciebestuur ter goedkeuring zal voorgelegd worden.

Op dat ogenblik zal het mij mogelijk zijn een beslissing te nemen.

Vraag nr. 88
van 24 februari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Samenstelling Kabinet CVP — Cel Cultuur

Naar aanleiding van de Regeringsvorming en de samenstelling van de kabinetten was er sprake van een CVP-cel op het Kabinet van de Gemeenschapsminister van Cultuur.

Graag vernam ik:

1. uit hoeveel personen deze cel bestaat;
2. welke rang aan de betrokken kabinetsmedewerkers werd verleend;
3. welke preciese bevoegdheden aan deze cel werden toevertrouwd ;
4. door wie bovenvermelde kabinetsleden werden aangeduid.

Antwoord

In antwoord op de vraag van het geachte lid kan ik hem mededelen dat op mijn kabinet geen CVP-cel bestaat.

Wel is aan het kabinet van mijn collega Kelchtermans een cel Cultuur gehecht.

Wat de detailvragen betreft gelieve het geachte lid zich te wenden tot collega Kelchtermans.

Vraag nr. 90
van 24 februari 1986
van de heer J. VAN ELEWYCK

Erkenning van Plaatselijke Openbare Bibliotheken — Erratum erkenningsbesluiten

Het Belgisch Staatsblad van 13 februari 1986 publiceert op blz. 176 1 een merkwaardig bericht : „ In het Belgisch Staatsblad van 28 januari 1986, blz. 1017, dienen te worden geschrapt de besluiten van de Gemeenschapsminister van Cultuur, genummerd van 1 tot en met 6.”

De besluiten waarvoor het „erratum ” wordt ingeroepen betreft de erkenning door de Gemeenschapsminister van Cultuur van de Plaatselijke Openbare Bibliotheken van de gemeenten Knokke-Heist, Liedekerke, Assenede, Middelkerke, Brussel en Erpe-Mere.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

A. Wat betekent dit „erratum ” ?

- I. Werden op 28 januari 1986 erkenningsbesluiten gepubliceerd, die niet waren ondertekend op de vermelde data? Zo ja,
  1. Wie is er dan verantwoordelijk voor de publikatie en de voormelde data?
  2. Werden bedoelde erkenningsbesluiten intussen wél ondertekend?
- II. Waren de op 28 januari 1986 gepubliceerde erkenningsbesluiten wél ondertekend op de vermelde data ? Zo ja,
  1. Betekent het „erratum ” dat de erkenningsbesluiten zijn ingetrokken? Op welke datum?
  2. Wie ondertekende elke van de erkenningsbesluiten?

B. Waarom diende dit „erratum” gepubliceerd?

Antwoord

In aansluiting op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. In het Belgisch Staatsblad van 28 januari 1986 werden geen erkenningsbesluiten gepubliceerd welke niet waren ondertekend op de vermelde data.
2. Het erratum betekent ook niet dat de erkenningsbesluiten zijn ingetrokken. Het diende enkel gepubliceerd te worden omdat in het Staatsblad van 28 januari 1986 respectievelijk onder de hoofdingen „ Besluiten van de Gemeenschapsminister van Cultuur” en „ Erkenning als plaatselijke openbare bibliotheek ” dezelfde erkenningsbesluiten met een verschillende en deels verkeerde inhoud werden gepubliceerd. Deze vergissing is dus louter van administratieve aard en was ondermeer mogelijk doordat het bericht werd gepubliceerd zonder nazicht van de drukproeven, iets wat ten-

andere uitdrukkelijk was gevraagd door de betrokken dienst. Het erratum betekent dat de publikatie van de besluiten waarvan de inhoud foutief was weergegeven ingetrokken wordt. Het betreft hier dus de besluiten vermeld onder de hoofding „besluiten van de Gemeenschapsminister van Cultuur”.

De publikatie van de besluiten gebundeld onder de hoofding „Erkenning als plaatselijke openbare bibliotheek” blijft dus gehandhaafd.

3. De besluiten betreffende de erkenning van de gemeentelijke openbare bibliotheken van Knokke-Heist, Liedekerke, Assenede, Middelkerke en Brussel werden getekend door mijn voorganger de Heer K. Poma. Het erkenningsbesluit van de gemeentelijke openbare bibliotheek van Erpe-Mere werd door mijzelf ondertekend.

Vraag nr. 111
van 11 maart 1986
van de heer P. PEETERS

Trefcentrum VAL te Brussel-Centrum — Erkenning en dringende onderhouds- en restauratiewerken

Bij de splitsing van de VZW Trefcentra Brussel-centrum (afscheiding AB) beloofde de voorganger van de geachte Minister dat de VAL, ondanks de gebrekkige toestand van de infrastructuur, als cultureel centrum in categorie C zou worden erkend. Dit is totnogtoe niet gebeurd.

Daarnaast dringen een aantal dringende onderhouds- en verbeteringswerken zich op aan het VAL-gebouw.

Zou de geachte Minister kunnen mededelen:

1. of hij eerlang de belofte van zijn voorganger zal nakomen en het cultureel centrum in categorie C zal erkennen ;
2. wanneer de dringende onderhouds- en verbeteringswerken aan :
  - a. het dak;
  - b. de verouderde verwarmingsinstallatie;
  - c. de te beperkte en verouderde elektriciteitsinstallatie zullen worden uitgevoerd?

Antwoord

1. Het complex „Val Saint-Lambert” werd midden 1978 aangekocht met de bedoeling het te verbouwen tot trefcentrum.

Het dossier met het oog op de verbouwing werd aanbestedingsklaar gemaakt.

2. Een eerste fase van de werken, met name de inrichting van het café met bijbehorend sanitair op het gelijkvloers, werd uitgevoerd.

De verdere uitvoering van het bestaande ontwerp is duur en voor de nabije toekomst niet haalbaar. Nochtans stellen zich, zoals het geachte lid terecht opmerkt, heel wat bouwtechnische problemen, zodat dringend onderhouds- en verbeteringswerken

aan het dak en de verwarmings- en elektriciteitsinstallatie noodzakelijk zijn.

Met de vzw Trefcentra-Brussel en de administratie wordt thans een plan uitgewerkt teneinde niet alleen de dringende werken uit te voeren, maar tevens meer lokalen en vergaderruimte efficiënt te kunnen ter beschikking stellen in het complex.

3. Na uitvoering van deze noodzakelijke werken, waarmee tegemoet gekomen wordt aan de bezwaren die momenteel rijzen tegen een erkenning als cultureel centrum in categorie c, zal het dossier van deze erkenning zelf kunnen behandeld worden.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)

**J. LENSSSENS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN VOLKS-
GEZONDHEID EN LEEFMILIEU**

Vraag nr. 44
van 15 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Hooge Maey te Antwerpen — Sanering en bescherming kwaliteit grondwater

De Hooge Maey is een industriële stortplaats. Het ligt op ongeveer 2 km van de dorpskom van Stabroek. Het waterwinningsgebied van Putte-Kapellen ligt op 5,6 km, dat van Brasschaat op 9,2 km. Hier vinden de waterwinningen van de PIDPA plaats.

Uit de analyses die m.b.t. het grondwater werden uitgevoerd, wordt geconcludeerd dat hier giftige stoffen worden gestort.

Er werd vastgesteld dat de kleilaag onder de Hooge Maey bij het realiseren van een zandwinningput, werd doorstoken zodat er geen bescherming meer is t.a.v. de ondergrond, bestaande uit de watervoerende zanden van Diestiaan/Antwerpiaan waaruit zowel in België als in Nederland drinkwater gewonnen wordt.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Zijn er reeds precieze resultaten bekend van verder wetenschappelijk onderzoek i.v.m. eventuele bezoedeling van het grondwater?
2. Tot welke besluiten hebben deze resultaten geleid inzake de sanering van deze stortplaats?
3. Welke zijn de gevolgen voor een eventuele ernstige bezoedeling voor de drinkwatervoorziening?
4. Welke maatregelen werden reeds door b.v. OVAM of door de Minister getroffen teneinde het principe „de vervuiler betaalt” in dit geval te doen toepassen?
5. Op welke verantwoorde wijze zal de enorm sterk bevuilde waterhoeveelheid ter plaatse verwijderd worden?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid meedelen wat volgt.

Alle activiteiten, omschreven in de overeenkomst tussen de OVAM als opdrachtgever en de VUB (dienst Hydrologie) als ontwerper, inzake de „Hydrogeologische studie van de Hooge Maey”, zijn uitgevoerd en/of geanalyseerd. De vier interimverslagen van dit studieproject zijn reeds in ons bezit en werden uitvoerig geëvalueerd. Het eindverslag, met definitieve conclusies en resultaten van simulaties der saneringsvoorstellen, is ten einde.

Uit deze „Hydrogeologische studie van de Hooge Maey” kan het volgende besloten worden:

- de verontreiniging is gelokaliseerd in de bovenste zandlagen, onder de stortplaatsen en de zandwinningsput ;
- het verontreinigde grondwater verplaatst zich traag in de zuidoostelijke richting naar het Schijn toe en naar de afvoergracht toe, waar het zal aankomen in de loop van de volgende jaren;
- indien er geen actie tot saneren wordt ondernomen, zal het volledige zandpakket onder het stort tot aan de Boomse klei geleidelijk verontreinigd worden. De zijdelingse verplaatsing van het verontreinigd grondwater zal zich echter beperken tot aan het Schijn en de afvoergracht, omdat deze al het toestromende grondwater opvangen en afvoeren;
- een hydrodynamische sanering is aldus wenselijk en mogelijk met verder gebruik van de stortplaats, indien aan de volgende voorwaarden voldaan wordt :
  - a. het onttrekken en zuiveren van het verontreinigde grondwater, door middel van de combinatie van een drainagesysteem en een centrale bemaling (totaal op te vangen debiet: 2.500 m³/dag);
  - b. het verhinderen van de vorming van percolaat in de bestaande stortplaatsen of verhinderen dat dit percolaat zich bij het grondwater voegt. Dit moet gebeuren door het aanbrengen van ondoordringbare afdeklagen op de bestaande stortvakken, een isolatie op de toekomstige stortvakken, in combinatie met een eventueel secundair drainagesysteem per stortvak.

Het inrichten van de nieuwe stortvakken moet dus gebeuren volgens de voorschriften en reglementen ter zake:

- c. het saneren van de bestaande zandwinningsput, door opvullen met inert materiaal.

Het uitstromend water, dat het gevolg zal zijn van deze opvulling, moet gecapteerd worden en via een „hoofd”-drainagebuis naar een fysico-chemische zuiveringsinstallatie gebracht worden.

Gezien de resultaten van de algemene hydrogeologische studie, resultaten der veelvuldig uitgevoerde wateranalyses en het hydrogeologisch mathematisch model, bestaat er de eerste tientallen jaren geen enkel

gevaar voor ernstige bezoedeling van het waterwinningsgebied van Putte-Kapellen en Brasschaat, zijnde van de PIDPA.

De uitbatingsvoorwaarden van de stortplaats „Hooge Maey” zijn voldoende streng om verdere vervuiling tegen te gaan en daarop aansluitend heeft de stad Antwerpen de „stortprijs” opgetrokken ten einde aan de voorvernoemde uitbatingsvoorwaarden te voldoen. Op deze wijze wordt in belangrijke mate aan het principe „de vervuiler betaalt” tegemoetgekomen.

De „bevuilde waterhoeveelheid” of het verontreinigd grondwater zal verwijderd worden door de hierboven vermelde saneringsvoorstellen.

Het zuiveren van dit opgepompt percolaat alsook van het drainagewater zal geschieden door de aanleg van een aangepaste fysico-chemische behandelingsseenheid.

De studie tot ontwerp alsook de nodige capaciteit van deze eenheid behoort tot het algemeen saneringsprogramma dat, aansluitend op voorvernoemde studie, zal aanvangen.

Vraag nr. 45
van 15 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Analyselaboratoria voor afvalstoffen — Erkenningsprocedure, criteria en budgettaire middelen

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke laboratoria werden erkend voor de analyse van afvalstoffen?
2. Aan welke criteria de laboratoria moeten voldoen om deze erkenning te verkrijgen?
3. Welke de procedure voor erkenning is?
4. Voor welke bedragen, welke en hoeveel analyses, werden uitgevoerd door :
  - a. deze erkende laboratoria;
  - b. het SCK in het kader van het raamcontract met OVAM?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid meedelen wat volgt.

Momenteel werden er 26 laboratoria erkend. De lijst met naam en adres wordt in een afzonderlijke zending aan het geachte lid, toegestuurd.

De procedure voor erkenning wordt beschreven in het besluit van de Vlaamse Executieve van 30 juli 1982 houdende nadere regels inzake de erkenning van laboratoria ter uitvoering van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen (art. 2 tot 6).

De aanvrager moet analyses uitvoeren op typemonsters die door het SCK worden ter beschikking gesteld. Het laboratorium voert dan de analyses uit die

ze met haar specifieke apparatuur kan uitvoeren. Ter plaatse wordt gecontroleerd door ambtenaren van SCK en OVAM of het laboratorium wel zelf beschikt over de betreffende apparatuur.

Het laboratorium krijgt vervolgens een erkenning, die uitsluitend slaat op de parameters waarvoor een bevredigend resultaat werd bekomen. In geval van niet-erkenning wordt de procedure herhaald, zoals beschreven in art. 4 van bovenvermeld besluit.

Sedert de erkenningsprocedure van start ging, en de eerste laboratoria werden erkend (maart 1984) werden reeds een 140-tal analyses van peilputwaters, percolatiewaters en rookgassen gemeld aan OVAM. De bedragen die hiermee gemoeid zijn kunnen niet achterhaald worden gezien de laboratoria dit niet moeten melden enerzijds, en gezien de bedragen die worden aangerekend sterk kunnen uiteenlopen anderzijds.

Op het contract tussen SCK en OVAM stond voor het jaar 1985, 4 miljoen F ingeschreven voor het uitvoeren van analyses voor OVAM. Tijdens het jaar 1985 werden 570 analyses verricht op alle mogelijke afvalstoffenmonsters.

Vraag nr. 47
van 15 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Storten van Vliegias in Sledderzee te Genk — Stand van zaken

De vroegere zandgroeve Henno-Schoefs zou gebruikt worden als stortplaats voor vliegias.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke adviezen door de adviesverlenende en vergunningverlenende instanties werden ingewonnen en op welke wijze de plaatselijke omwonenden inspraak werd verleend?
2. Om welke redenen bovenvermelde stortvergunning werd verleend?
3. Welke alternatieven werden onderzocht?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende medelen.

Door de Bestendige Deputatie van Limburg werden naar aanleiding van de vergunningsaanvraag van de NV Ebes voor het exploiteren van een stortplaats voor vliegias in de groeve gelegen te Genk-Sledderlo, adviezen ingewonnen bij volgende instanties :

OVAM, GOM, AROL, AEW — Dienst Natuurlijke Rijkdommen en Energie, College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente Genk, VWZ, NMDW, Ministerie van Landbouw — Bestuur van Land- en Tuinbouw, Lisec, Dienst Gezondheidsinspectie van de Administratie voor Gezondheidszorg.

De adviezen waren op één na gunstig.

Bij voormelde adviesprocedure gebeurde de inspraak van de omwonenden via het plaatselijke gemeente-

bestuur. Naar aanleiding van het beroep dat door een aantal omwonenden werd ingesteld, vond op 23 mei 1985 een hoorzitting plaats waarop alle omwonenden hun opmerkingen en bedenkingen konden kenbaar maken.

De stortvergunning werd verleend (in eerste instantie door de Bestendige Deputatie op 14 maart 1985 en nadien bij Ministerieel Besluit dd. 26 oktober 1985) omwille van volgende redenen :

- a. de nood aan een stortplaats voor de vliegias afkomstig van de centrale te Langerlo. Vooral in de winter kunnen niet alle vliegassen gerecupereerd worden.
- b. De gunstige kwotering die voormelde site kreeg op basis van het MER naar aanleiding van de ombouw van de oliegestookte elektriciteitscentrale Ebes-Langerlo op steenkolen enerzijds en het advies van de NMDW anderzijds.
- c. Alhoewel er in de groeve te Sledderlo in water zou gestort worden mag men aannemen dat er geen noemenswaardige verontreiniging van het grondwater zal optreden door betreffende groeve met vliegias op te vullen. Dit wordt gestaafd door de ervaring op twee stortplaatsen voor vliegias waar geen verontreiniging van het oppervlakte- en grondwater werd waargenomen. Teneinde echter niets aan het toeval over te laten werd in de uitbatingvoorwaarden van het Ministerieel Besluit als bijkomende voorwaarde opgenomen dat de evolutie van de kwaliteit van het groevewater continu dient gevolgd te worden door een studiecentrum (op kosten van de NV Ebes en in samenwerking met OVAM). Na 4 jaar stortactiviteit dient een rapport houdende evaluering van de invloed van de stortactiviteiten op het milieu te worden voorgelegd.

Naar aanleiding van de ombouw van de oliegestookte elektriciteitscentrale Ebes-Langerlo op steenkool werd in opdracht van de NV Ebes door Lisec een MER-studie uitgevoerd die de verschillende aspecten van de ombouw benadert.

In verband hiermee werden 12 locaties in de omgeving van de centrale te Langerlo als mogelijke stortplaats voor vliegias onderzocht namelijk : diverse plaatsen te Genk, Maasmechelen, Neeroeteren en Dilsen.

Vraag nr. 48
van 15 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Galvanisatieonderneming te Hechtel-Eksel — Maatregelen

Reeds in de jaren zeventig werd door de milieugroep ISIS geconstateerd dat afvalbladen van een galvanisatie-onderneming, zonder neutralisatie, werden geloosd op het gemeentelijk stort „De Ballast” of in de bodem.

Het bodemwater zou alleszins besmet zijn met zware metalen.

Graag vernam ik of gevolgen van dergelijke exploitatie reeds werden onderzocht.

Zo ja, met welke resultaten en met welke beleidsconclusies.

Zo neen, wordt dergelijk onderzoek niet nuttig geacht.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

In 1980 werd een Pro-Justitia opgesteld door de plaatselijke politie en werden monsters genomen.

Uit een reeks analyses van particuliere putwaters en veeputwaters in de buurt van het vroegere bedrijf Bleyden te Hechtel-Eksel, uitgevoerd door het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie, bleek dat de gehalten voor zware metalen onvoldoende hoog zijn om putwater als drinkwater af te keuren. Deze inlichtingen werden op 17 november 1980 door de heer Gezondheidsinspecteur van het Ministerie van Volksgezondheid en het Gezin aan het gemeentebestuur medegedeeld.

Aan OVAM werd nooit een klacht overgemaakt in verband met eventuele lozingen op het stort „De Ballast“.

In de omgeving van het bedrijf werden wel hoge Zn-concentraties in de bodem gevonden.

Deze hogere gehalten in de bodem moeten echter eveneens in relatie gezien worden met de gehele problematiek van bodemverontreiniging in Noord-Limburg.

Vraag nr. 49

van 15 januari 1986

van de heer L. VANVELTHOVEN

Oud slibbekken te Ham — Naleven exploitatievoorwaarden, resultaten onderzoek en maatregelen

Enkele chemische bedrijven, die kunstmeststoffen en chloorbereidingen produceren, storten de afval van dit chemisch proces in een slibbekken in Ham, ten oosten van het Albertkanaal.

Het oude slibbekken kende reeds een dijkbreuk.

Om de dijken te verstevigen werden putten gegraven.

In opdracht van het gemeentebestuur van Ham heeft het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie te Diepenbeek ter plaatse monsters genomen. De resultaten van het bodemonderzoek liegen er niet om: grote hoeveelheden zware metalen werden in de bodem aangetroffen o.m. een overdosis aan cadmium, kwik en lood.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Werden de uitbatingvoorwaarden gekoppeld aan de vergunning voor het uitbaten van het slibbekken afgegeven door de Bestendige Deputatie dd. 11 augustus 1983 en die vermeldt dat op de bodem en wanden van het slibbekken een ondoorlatende afsluitlaag moet aangebracht worden tenein-

de infiltratie van het percolaat van het bekken naar de ondergrond te verhinderen, nageleefd?

2. Kan mededeling worden gedaan van de onderzoeksresultaten evenals van het advies geformuleerd door het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie?
3. Tot welke maatregelen zal eventueel worden overgegaan; welke de kostprijs is; of het principe „de vervuiler betaalt” kan en zal worden toegepast.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De uitbatingvoorwaarden van de vergunning van het proefbekken van Tessenderlo-Chemie — de enige stortplaats die nu aangelegd is — werden vastgelegd in de vergunning van de Bestendige Deputatie van Limburg dd. 11 augustus 1984 en door het ministerieel besluit van 23 januari 1985. In deze uitbatingvoorwaarden wordt uitdrukkelijk vermeld dat de bodem en wanden van het slibbekken ondoorlatend dienen te zijn.

De aanleg van de afsluitlaag gebeurde volgens de voorgeschreven voorwaarden voorzien in de vergunning. Dit proefbekken zal eerstdaags in gebruik genomen worden.

Na de oplevering van de vergunning zal de OVAM overgaan tot de bemonstering van de peilputten.

Door het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie werd ter zake geen advies geformuleerd aan de Bestendige Deputatie.

De in de vergunning opgelegde peilputten zijn aangebracht en werden eind januari 1986 voor de eerste maal bemonsterd.

Bij niet naleving van de exploitatievoorwaarden zal de OVAM de gepaste maatregelen treffen, overeenkomstig de bepalingen van het decreet dd. 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen.

Uiteraard worden alle inrichtings- en exploitatiekosten, die een milieuvriendelijke exploitatie moeten waarborgen, door het bedrijf gedragen.

Vraag nr. 50

van 15 januari 1986

van de heer L. VANVELTHOVEN

Verlaten terreinen en fabrieken te Nieuwpoort — Sarnering

Omstreeks 1965 stopte de fabriek „Produits Chimiques de Nieuwpoort” haar activiteiten. Hier werden eerst zinksulfaat en bariumsulfide geproduceerd, later werd er verfpigment vervaardigd.

Op de stortplaats, vlak naast de fabriek, kwamen afvalprodukten terecht. De afvalprodukten (waarin 10.000 à 100.000 ppm zink en/of barium met als begeleidende metalen cadmium, nikkel en lood, waardoor ze volgens het KB van 9 februari 1976 giftig zijn) werden gedumpt in de achterliggende moerasgronden en vijvers.

Het terrein is nu ontoegankelijk voor het publiek. Uit de gegevens van de Aardkundige Dienst van België, blijkt dat onder de terreinen van de fabriek plaatse-lijk klei aanwezig is op enerzijds geringe diepte (5 meter) anderzijds ook op grotere diepte (23-100 meter). De bovenste klei is zeer discontinu en biedt geen waarborg als bescherming tegen de ondergrond.

De grootste klacht van de omwonenden betreft stoflast. Dit waait op bij droog weer.

Het af te voeren volume wordt geschat op 50.000 à 100.000 m³.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is dergelijke hoeveelheid afvalprodukten inderdaad aanwezig?
2. Is het grondwater en het oppervlaktewater afdoende beschermd?
3. Wordt de afvoer van dergelijke produkten niet noodzakelijk geacht en welke is de gebeurlijke kost hiervan?
4. Kan in deze aangelegenheid het principe van „de vervuiler betaalt” toegepast worden?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De hoeveelheden 50.000 à 100.000 m³ zijn geschatte waarden. De juiste volumes zijn op heden nog niet bepaald.

De verontreinigde zone bevindt zich tot op een overgang tussen de kwartaire polderklei en een zandlaag. Grondwaterverontreiniging is mogelijk, maar er bestaat echter geen onmiddellijk gevaar voor de volksgezondheid daar het brakke grondwater niet opgepompt wordt.

Ter plaatse bevindt zich een restant van een moeras dat verontreinigd is en dat bij de saneringswerken zal betrokken worden.

Uit de eerste beoordelingen blijkt dat een deel van de verontreiniging ter plaatse kan ingekapseld worden. De te sterk verontreinigde materialen (giftig volgens Koninklijk Besluit van 9 februari 1976) dienen verwijderd te worden.

Indien de eigenaar van de gronden weigert in te gaan op het saneringsverzoek treedt OVAM op om de materialen ambtshalve te verwijderen. De kosten zullen gekend zijn na de aanbesteding in het kader van de ambtshalve verwijdering.

De kosten hiervan worden via een rechtsprocedure verhaald op de eigenaar.

Vraag nr. 51
van 15 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Stortplaats te Langemark- Poelkapelle — Onderzoek en maatregelen

Op deze stortplaats werden, naar verluidt, in 1980 vaten gevonden met xyleen en toluen.

Graag vernam ik :

1. of deze geruchten op waarheid berusten?
2. Of verder onderzoek reeds is gebeurd. Zo ja, met welke resultaten?
3. Wie verantwoordelijk gesteld kan worden voor deze zaak?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De vermelde feiten dateren van vóór de oprichting van de OVAM. Door de politie van Langemark-Poelkapelle werd een onderzoek verricht. Er werd geen Pro-Justitia opgemaakt, omdat er geen enkele concrete aanduiding voorhanden was.

Gezien geen Pro-Justitia werd opgemaakt werd niemand verantwoordelijk gesteld voor deze zaak.

Gelet enerzijds op de vaagheid van de geruchten en het gebrek aan concrete gegevens en anderzijds op het feit dat het gaat om een stortplaats met voldoende natuurlijke bescherming uit Ieperiaanse klei, wordt thans een bijkomend onderzoek niet noodzakelijk geacht.

Vraag nr. 52
van 15 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Stortplaats te Kemzeke — Onderzoek en maatregelen

Naar verluidt rusten in deze oude kleiput zwaar giftige organische solventen van de firma AKZO.

Graag vernam ik:

1. of deze kleiput reeds werd onderzocht?
2. Welke de resultaten van dit onderzoek zijn?
3. Wie verantwoordelijk kan gesteld worden voor deze verontreiniging?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

De vroegere stortplaats te Kemzeke werd in het kader van het ARAB vergund tot 7 juli 1988.

Overeenkomstig het Besluit van de Vlaamse Executieve dd. 21 april 1982 houdende nadere regelen voor het aanvragen, verlenen, weigeren, vervallen en intrekken van een vergunning voor de verwijdering van afvalstoffen werd door de Intercommunale Vereniging voor het Land van Waas een vergunningsaanvraag ingediend, waarbij de Bestendige Deputatie van Oost-Vlaanderen een vergunning afleverde op datum van 13 juli 1984 voor een termijn van 7 jaar.

Bij ministerieel besluit werd deze vergunning vernietigd op datum van 25 januari 1985.

Het storten van organische solventen is de OVAM niet bekend. Wel werden op 28 november 1984 verschillende monsternames van percolaatwater rond en op het stort door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) uitgevoerd. Uit analyseresultaten blijkt dat het afvalwater licht belast is met organische materialen en toelaatbaar is voor lozing in rioleringen.

De Intercommunale Vereniging van het Land van Waas werd door de OVAM aangemaand het stort volgens de vroegere vergunningsvoorwaarden definitief af te werken.

J. PEDE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN-
LANDSE AANGELEGENHEDEN EN
RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag nr. 26
 van 31 januari 1986
 van de heer N. DE BATSELIER

Gemeentebelasting huisvuil — Voordelen in natura en aanpassing aan het inkomen

In een omzendschrijven d.d. 23 maart 1984 van de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden betreffende de gemeentebelasting op het ophalen van huisvuil, zou ik aan de Minister volgende vragen willen stellen.

1. Hoeveel bedraagt de huisvuilbelasting in elke gemeente van de Vlaamse Gemeenschap?
2. Zijn er nog gemeenten in de Vlaamse Gemeenschap die heden vermindering geven van deze gemeentebelasting in functie van het inkomen?
3. Welke gemeenten in de Vlaamse Gemeenschap staan voordelen in natura toe van huisvuilzakken?
4. Welke gemeenten in de Vlaamse Gemeenschap geven hogervernoemd (3) voordeel in functie van het inkomen van de gerechtigden?
5. Is het toestaan van hogervernoemd systeem van sociaal voordeel toegelaten door de Minister?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens mede te delen.

Het toekennen van tariefverminderingen in functie van het inkomen van de belastingplichtige is inzake de gemeentebelasting op het ophalen van huisvuil formeel verboden. De omzendbrief van 29 maart 1984 is terzake duidelijk : „Tarieffaciliteiten mogen aan bepaalde categorieën belastingplichtigen slechts worden toegestaan indien er een direct verband bestaat tussen de belastbare materie en de hoedanigheid die wordt ingeroepen om van een verminderd tarief te genieten. Enkel voor alleenstaanden mogen de faciliteiten opgenomen worden in de belastingverordening en rechtstreeks doorberekend in het kohier. Deze tarieffaciliteit mag in geen geval gekoppeld worden aan een inkomensgrens”.

Het opzoeken van de statistische gegevens waarnaar het geachte lid vraagt, vergt een aanzienlijke hoeveelheid manueel werk dat ik met het personeel waarover ik beschik niet kan uitvoeren.

II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)

G. GEENS
VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE
EN WERKGELEGENHEID

Vraag nr. 42
 van 11 maart 1986
 van de heer L. VANVELTHOVEN

Kabinetsmedewerkers uit banksector — Stand van zaken

In de pers (o.m. De Standaard van 6 mei 1986) wordt opnieuw melding gemaakt van de aanwezigheid op ministeriële kabinetten van medewerkers die niet door de overheid worden bezoldigd maar wel door de particuliere instelling waar ze vroeger werkzaam waren.

Graag vernam ik in dit verband:

1. op welke kabinetten personen uit de bankwereld of andere particuliere instellingen praktisch dagelijks aanwezig zijn, of er een bureau hebben, terwijl deze personen toch doorbetaald zijn door de bank of de particuliere instelling;
2. van welke banken of particuliere instellingen dergelijke medewerkers op kabinetten vertoeven;
3. welke rol aan dergelijke medewerkers op deze kabinetten werd toebedeeld, met vermelding van bank of instelling en kabinet.

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat ik, zoals vooropgesteld in mijn antwoord van 13 maart 1986, op een dringende mondelinge vraag van de heer K. Van Miert, de leden van de Vlaamse Executieve heb verzocht mij de gegevens ter zake met betrekking tot hun kabinet mede te delen.

Na de ontvangst van deze antwoordelementen zal aan de gestelde vragen gevolg kunnen gegeven worden.

P. AKKERMANS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN
HUISVESTING

Vraag nr. 11
 van 24 februari 1986
 van de heer L. VANVELTHOVEN

Achterstand betaling huurgelden — Sociale woningen

Het ontstaan van de „nieuwe armoede” kwam in het verleden o.m. tot uiting in het niet of het vertraagd betalen van de huurgelden, door huurders van sociale woningen.

Graag vernam ik, opgedeeld per provincie:

1. hoeveel huurders, in Vlaanderen, achterstand hebben opgelopen inzake de betaling van hun huur?
2. Welk globaal bedrag aan achterstallige huurgelden momenteel verschuldigd zijn?
3. Of deze toestand reeds tot enige beleidsmaatregel aanleiding heeft gegeven?

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat de gevraagde inlichtingen worden ingewonnen bij de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting.

Zodra deze mij toekomen zal ik hem een definitief antwoord verschaffen.

De beleidsmaatregelen terzake zullen kaderen in de globale evaluatie van het sociaal huurstelsel, evaluatie die momenteel bezig is.

Vraag nr. 12
van 27 februari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Sociale huurwoningen in Vlaanderen — Aantal

Graag vernam ik, opgesplitst per provincie:

1. hoeveel sociale huurwoningen Vlaanderen op 1 januari 1986 telde?
2. In welke verhouding t.o.v. het totaal aantal gezinnen dit aantal staat per provincie?
3. Hoeveel dergelijke woningen op 1 januari 1986 niet waren verhuurd?
4. Hoeveel aanvragen op 1 januari 1986 niet konden ingewilligd worden en in welke verhouding dit aantal staat t.o.v. het totaal aantal gezinnen per provincie.

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat aan de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting werd opgedragen de gevraagde gegevens ten spoedigste over te leggen.

Zodra deze in mijn bezit zijn, zal ik het geachte lid onverwijld een definitief antwoord verschaffen.

J. LENSSENS
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN VOLKS-
GEZONDHEID EN LEEFMILIEU

Vraag nr. 118
van 19 februari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Gebruik van strooizout — Alternatieven en kosten- **batenanalyse**

Over de voordelen van het gebruik van strooizout is iedereen het eens: het maakt in winterse dagen grote verkeersaders snel weer goed berijdbaar, waardoor heel wat materiële schade en menselijk leed wordt voorkomen.

Maar de nadelen van het gebruik van zout komen heel wat minder ter sprake.

Geweten is dat strooizout het koetswerk van onze wagens en het asfalt of beton van onze wegen zeer sterk aanvreet. De schade is niet direct in cijfers uit te drukken, maar hij wordt door **experten** op miljarden geschat.

Daarnaast mogen we de milieu-effecten van strooizout allesbehalve onderschatten.

Via riooltjes, greppels, grachten en andere waterlopen komt het verzilte dooiwater terecht in de bodem. Het LISEC toonde aan dat het gemiddelde zoutgehalte van het water na een strenge winter tot zelfs het tienvoudige kan oplopen. Iedereen die een beetje verstand heeft van ecologie weet dat de gevolgen daarvan op plant en dier dodelijk kunnen zijn.

In het buitenland schakelde men na geconfronteerd te zijn met wetenschappelijke rapporten over schade aan wegen, gebouwen, voertuigen, natuur en mens, veelal over op het gebruik van andere strooimiddelen c.q. zand, kiezel, asse en andere granulaten.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Werden in ons land nog andere studies gemaakt over de schade van strooizout aan mens, auto, wegen en natuur? Welke hiervan zijn de voornaamste resultaten?
2. Werd het gebruik van alternatieve strooimiddelen reeds onderzocht? Zo ja, welke zijn de **alternatieven** en wat zijn de belangrijkste uitkomsten van dit onderzoek?
3. Kan u bij de gemeenten aandringen om het gebruik van strooizout drastisch te verminderen ten voordele van meer milieuvriendelijke strooimiddelen?
4. Kan u meedelen welke hoeveelheden enerzijds strooizout anderzijds alternatieve strooimiddelen in Vlaanderen worden gebruikt?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoekingen worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 119
van 19 februari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

„PVBA De Ster” te Veurne — Maatregelen tegen **stankoverlast**

Naar ik verneem, veroorzaakt de PVBA De Ster te Veurne ernstige milieuhinder. Deze luzernedrogerij

zou niet alleen een verpestende geur maar ook een bruinzwarte roetneerslag verspreiden op de gevels, ramen, deuren, . . .

De „PVBA De Ster” verwerkt afval uit de fabricatie van geconcentreerde oploskoffie in veevoeders.

Het probleem van milieuhinder zou onder andere te wijten zijn aan lekken in drooginstallaties.

Om dit te verhelpen heeft de PVBA een koelschouw besteld, die binnenkort geplaatst zou worden.

Stof en stank zou volledig kunnen weggewerkt worden indien de firma een natte gaswasser zou installeren. Dit is echter een miljoeneninvestering.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is hij op de hoogte van de problemen te Veurne en in hoeverre stemmen deze met de werkelijkheid overeen ?
2. Welke vergunningen werden aan De Ster toegestaan voor het drogen van luzeme en door wie en wanneer werden deze gecontroleerd?
3. In hoeverre biedt het plaatsen van een koelschouw een oplossing voor de bestaande problemen?
4. Welke alternatieven stelt de **Gemeenschapsminister** voor en welke stappen zal hij ondernemen om deze milieuhinder te stoppen.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 120
van 19 februari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Cadmium- en radium 226-lozingen — Alternatieven

Onlangs werd aan BASF-Antwerpen een vergunning toegekend om verder te gaan met de massale gipslozingen in de Schelde. Dit gipsafval is zeer gevaarlijk voor mens en milieu omdat het zware metalen bevat (o.a. cadmium en radium 226).

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke alternatieven voor het lozen van gips in de Schelde werden onderzocht en welke zijn de belangrijkste bevindingen van dit onderzoek?
2. Welke hoeveelheid cadmium per kg nat gewicht wordt vastgesteld in garnalen en paling, gevangen in het estuarium van de Schelde ter hoogte van Doel. Welke conclusies kan de Minister daaruit trekken?
3. Of de emissienorm voor cadmium van de EG-richtnorm (5 u g/l) kan worden verlaagd tot de EG-streefnorm (maximum 1 u.g/l)?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 121
van 19 februari 1986
van de heer A. DE BEUL

Lozing smeerpip — Ingebruikname collector, resultaten Scheldewatercommissie, lozingsgraad

In onze vraag nr. 16 van 16 december 1985 antwoordde u dat „de opgelegde voorwaarden (van de lozingsvergunning) moeten van die aard zijn dat de lozing geen verslechtering van de Schelde-waterkwaliteit, ter hoogte van de Belgisch-Nederlandse grens zal veroorzaken”.

Nochtans zal het grootste deel van het chemisch afval afkomstig zijn van Tessenderlo Chemie. Door het ingebruik nemen van de nieuwe smeerpip zouden de lozingen van cadmium en radium 226 in de Westerschelde verdubbelen en in droge perioden zelfs veracht-, respectievelijk verzesvoudigen.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoe zullen de opgelegde lozingsvoorwaarden er moeten uitzien opdat er geen verslechtering van de Scheldewaterkwaliteit zou gebeuren? Meent u niet dat men dan niet van een smeerpip van een proper-water-pip zal moeten spreken?
2. Indien er geen verslechtering van de Scheldewaterkwaliteit mag zijn, zal het chemisch afval er in de bedrijven zelf moeten uitgehaald worden. Is dit de conclusie of op welke wijze zal het volgens u dan moeten gebeuren?
3. Hoe dikwijls heeft de Scheldewatercommissie reeds over de eventuele ingebruikname van de collector gesproken?
4. Wat zijn de resultaten van de reeds voorbij besprekingen?
5. Welke lozingen en welke lozingsgraad zal worden toegestaan?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 122
van 19 februari 1986
van de heer A. DE BEUL

Asbestfabrieken — Reiniging, controle of afvoer en neutralisering van de asbestafval

Op onze vraag nr. 13 van 16 december 1985 antwoordde u dat „wanneer vooraf melding wordt gemaakt van een verwijdering van asbestafval”, toezicht wordt gehouden. Dit betekent — en dit wordt geïllustreerd door de twee meldingen in 1984 en de drie meldingen in 1985 — dat het toezicht louter op basis van vrijwillige melding. Hieruit en uit eigen ervaring en onderzoek blijkt, dat niet de minste controle wordt uitgeoefend op het grootste deel van deze reinigingen. Inzake het storten van asbestafvalstoffen heeft men dan ook geen enkele garantie.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Waarom werd nog steeds geen inventaris opgemaakt van fabrieken, werkplaatsen enz. waar asbestafval kan aanwezig zijn?
2. Meent u niet dat vrijwilligheid en gebrek aan kennis over eventuele potentiële „asbestafvalbezitters” duidelijk maakt, dat in deze sector nog alles te saneren valt?
3. In welke mate worden de gespecialiseerde reinigingsbedrijven verplicht om een lijst van de uitgevoerde werken, de hoeveelheid en de soort afvalstof, te melden?
4. Het gebrek aan meldingsplicht voor de reinigingsbedrijven brengt mee, dat ze voor de verwijdering van „speciale” afvalstoffen, een goedkope oplossing zoeken. Welke controle wordt door uw diensten hierop preventief verricht? Welke „nazorg” gebeurt bij deze verwijdering?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 123
van 24 februari 1986
van de heer M. DIDDEN

Gebruik van afvalolie — Controle

Enige tijd geleden kwam in de publieke opinie ter sprake dat er in het Vlaamse Gewest brandstof onder de benaming stookolie werd verkocht, terwijl het bleek te gaan over afvalolie.

Vermits u ingevolge het decreet van 2 juli 1981 en het besluit van de Vlaamse Executieve van 25 juli 1985 bevoegd bent om toezicht te houden op het gebruik van afvalolie en afval in het algemeen durf ik u verzoeken mij antwoord te geven op volgende vragen.

1. Zijn er door uw diensten controles uitgevoerd die betrekking hebben op bovenvermelde frauduleuze activiteiten?
2. Om hoeveel controles gaat het en welk gevolg werd er aan gegeven?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 124
van 24 februari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Waterkwaliteit van Limburgse waterlopen — Maatregelen tegen vissterfte en vervuiling

Een studie van het Lisec concludeert dat de Zuid-Willemsvaart ernstige verschijnselen vertoont van eutrofiëring. De geschiktheid voor visuitzetting is hierdoor in het gedrang temeer omdat er reeds enkele malen massale vissterfte voorkwam.

De kanalen Bocholt-Herentals (ter hoogte van de gemeente Lommel) en Leopoldsburg-Lommel zijn ongeschikt voor visuitzetting, omwille van eutrofiëring en verontreiniging door zware metalen. De Dommel en het Schulensbroek zijn, aldus hetzelfde onderzoek, minder geschikt tot geschikt voor visuitzetting.

Ongeschikt voor visuitzetting zijn verder de Zwarte Beek, de Oude Maas en de Voer op de plaats van staalname. Deze waterlopen zijn verontreinigd, de Oude Maas en de Zwarte Beek zijn bovendien geëutrofiëerd, de Voer heeft een hoog gehalte aan zwevende stoffen. De milieu-kenmerken zijn evenmin gunstig voor de ontwikkeling van een goede vispopulatie. Veelal negatieve geluiden, waarover wij onze bezorgdheid uitdrukken.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister wat hij gaat doen om de slechte kwaliteit van de Limburgse waterlopen (verontreiniging en eutrofiëring) te verbeteren.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 125
van 24 februari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Industriële verontreiniging door Vieille Montagne — Maatregelen

Volgens een recent onderzoek van het Lisec is de waterkwaliteit van het kanaal Leopoldsburg-Lommel ter hoogte van Leopoldsburg nog goed. Er is hier een goed ontwikkelde waterfauna.

Minder gunstig is echter de hoge Zn-concentratie die 0,25 mg/l bedraagt. Hoewel de norm maximaal 1 mg/l is, wordt voor goed viswater 0,1 mg/l aangeraaden.

Meer noordwaarts, te Lommel, beschrijft men de situatie als zeer slecht. De industriële verontreiniging, afkomstig van Vieille Montagne geeft hier hoge concentraties van zware metalen. In het sediment werden namelijk te hoge gehalten aan cadmium, zink, lood en koper gemeten.

Ondertussen gaat de vervuiling door de Vieille Montagne door, zonder enige verandering.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Of, en indien ja, sinds wanneer de Minister op de hoogte is van deze ernstige vervuiling door de Vieille Montagne?
2. Hoe ernstig schat de Minister de situatie in?
3. Waarom werd er tot op heden niet opgetreden tegen het vervuilende bedrijf?
4. Welke stappen zal de Minister in de toekomst ondernemen om aan deze vervuiling spoedig een einde te maken en hoe de verantwoordelijken zullen worden aangepakt?
5. Wat met het principe „ de vervuiler betaalt”?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 126
van 24 februari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Kanaal Bocholt-Herentals op het grondgebied van Lommel — Maatregelen tegen vervuiling en vissterfte

In de loop van 1984 en 1985 heeft het Lisec een onderzoek uitgevoerd naar de kwaliteit van het oppervlaktewater op verschillende plaatsen in de provincie Limburg, die als visuitzetplaatsen in aanmerking kwamen.

Het onderzoek wijst op meerdere plaatsen, op een eutrofiëring van het water, hetgeen ongunstig is voor de vispopulatie. Daarbij moet gevreesd worden voor te hoge ammoniakgehalten, welke in die mate kunnen oplopen dat er daadwerkelijke vissterfte voorkomt.

Tevens is er te Lommel een verontreiniging door zware metalen, waarschijnlijk door stofuitval. De metallurgiefabriek van Hoboken-Overpelt strekt zich uit tot aan het kanaal en de opslagplaats van de ertsen ligt er vlak naast. Hier werd in het kanaal een Zn-concentratie van 0,11 mg/l gemeten, hetgeen nog onder van 1 mg/l ligt. Het Nederlandse Ministerie voor Landbouw en Visserij raadt aan beneden de 0,1 mg/l te blijven.

Stroomafwaarts op het kanaal, te Mol-Maat, hebben de Antwerpse Waterwerken Zn-concentraties gemeten van gemiddeld 0,12 mg/l en 0,32 mg/l als maximum.

Omwille van deze verontreiniging door zware metalen, en de eutrofiëring is de uitzettingsplaats te Lommel niet geschikt voor visuitzetting.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is de Minister op de hoogte van deze vervuiling?
2. Werden de verantwoordelijken voor deze vervuiling opgezocht en gesanctioneerd?
3. Welke stappen gaat de Minister ondernemen om een verdergaande vervuiling tegen te gaan en kanaalwaters te saneren?
4. Dient de norm voor de Zn-concentraties in het kanaalwater niet verlaagd te worden van 1 mg/l tot 0,1 mg/l?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 129
van 3 maart 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Vervuiling Westlimburgse waterlopen — Maatregelen ter bevordering van de waterkwaliteit

De studies naar de kwaliteit van de Limburgse waterlopen zijn op zijn zachtst gezegd pessimistisch.

De Grote Beek of Laak wordt vanaf Ham zwaar verontreinigd. Verderop wordt het nog erger want de fabrieksliep, die daar uitmondt is thermisch vervuild door koelwater van Limburg Chemie: de beek bevat enorm veel chloriden, fosfaten, calcium en zware metalen.

Ook de Kleine Beek of Winterbeek wordt stroomafwaarts zwaar belast.

De Zwarte Beek wordt vanaf Beringen verontreinigd. Stroomafwaarts wordt deze beek bijkomend belast door het sterk vervuilde water van de Helderbeek en de Hal beek.

De Mangelbeek wordt ernstig verontreinigd te Lillo-Houthalen, na de samenvloeiing met de erg vervuilde Broekbeek.

De Laakbeek wordt zwaar verontreinigd door de Groenstraatbeek die de afvalwaters van Houthalen vervoert en door de indirecte lozingen.

Demer en Herk tenslotte zijn zeer sterk vervuild door huishoudelijke agrarische en industriële lozingen.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister wat hij gaat doen om de slechte waterkwaliteit van deze Westlimburgse waterlopen te verbeteren en de veelsoortige vervuiling drastisch te saneren.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 130
van 3 maart 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Borgloon, Westelijke omleiding — Bescherming ecologische waarde van het landschap

De aanleg van de westelijke omleidingsweg dreigt ecologisch en ook landschappelijk heel wat ravage aan te richten.

Zo zou hij een dikke streep van verwoesting halen door de plaatselijke hoogstamboomgaarden. Geweten is dat dergelijke hoogstamboomgaarden ecologisch en landschappelijk hoog gewaardeerd worden.

Door het verdwijnen van die ettelijke ha boomgaard worden én natuur én landbouw onherstelbaar geschonden. Ook zou de prachtige vallei aan Kleeveld en Kuttetekoven worden doorkerfd. Het landschap zal hierdoor ernstig worden toegetakeld.

Doordat de omleidingsweg wordt aangelegd tegen de rechter valleiwand, bestaat er kans dat de **wateraanvoer** van de Rullingenbeek wordt beïnvloed. Tenminste één bron van de Rullingenbeek wordt afgesneden. En of dit nog niet voldoende is, wordt de heuvel aan de Graethempoort afgegraven, wat een **aanzienlijke** landschapsverandering met zich brengt. Bovendien wordt de woonkern Graethempoort zwaar aangetast.

Graag vernam ik van de geachte **Gemeenschapsminister** een antwoord op de volgende vragen.

1. Zijn er studies verricht naar de ecologische en landschappelijke gevolgen van de aanleg van de westelijke omleidingsweg rond Borgloon?
Welke waren daarvan de voornaamste resultaten?
2. Hoe staat hij tegenover dit project?
3. Welke stappen zal hij ondernemen om de aanleg van deze omleidingsweg te vermijden en het behoud van de natuur alsnog te verzekeren?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 132
van 5 maart 1986
van de heer W. VAN DURME

Vilvoorde — Huisvuilverbrandingsinstallatie voor Brussels huisvuil

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen?

1. Welke polygechloreerde dibenzofuranen en dito dioxines en hoeveel ervan per kubieke meter rookgassen worden er vastgesteld in de schoorsteen?
2. Hoe hoog ligt de immissie binnen stralen van respectievelijk 5, 10, 15 en 20 km? Hoe worden deze metingen uitgevoerd?
3. Beschikt het Ministerie over metingen van bovenstaande bij een windkracht van maximaal 2 meter per seconde op 10 meter hoogte, in de richting van de rookpalm en zo ja, welke zijn de resultaten ervan?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 133
van 5 maart 1986
van de heer W. VAN DURME

Vissterfte in het Darse-dok — Maatregelen

Op zondag 8 december 1985 vond een massale vissterfte plaats in het Darse-dok, een insteeddok te Vilvoorde van het kanaal Brussel-Willebroek.

Door de dienst Visserij van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu werden **waterstalen** genomen en overgemaakt aan het **labo** van het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie. Een container met getroffen vissen werd naar een laboratorium van de Leuvense Universiteit gevoerd.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen?

1. Heeft het onderzoek reeds resultaten opgeleverd? Zo ja, wat was de uitslag van de analyses? Zo nee, wanneer worden deze verwacht?
2. Is de oorzaak van de vissterfte met zekerheid vastgesteld en kan een verantwoordelijke worden aangewezen? Wie zal voor de schade instaan?
3. Is er een betrokkenheid aan te wijzen van de nabijgelegen elektriciteitscentrale, die enerzijds koelwater aan een (te) hoge temperatuur loost, waardoor het water minder zuurstoftijk wordt gemaakt, en anderzijds periodieke onderhoudsbeurten van haar koelsysteem doorvoert en hierbij schadelijke stoffen zou kunnen lozen?
4. Welke maatregelen zullen er worden getroffen om dergelijke voorvallen in de toekomst te vermijden?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden ver-

richt, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 135
van 6 maart 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Installatie Intercompost — Kostprijs, personeelsbezetting, capaciteit en resultaten

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. a. De huidige kost van de installatie.
- b. De subsidies toegestaan door de verschillende instanties.
2. De voorziene verwerkingscapaciteit en de huidige werkelijke verwerkingsmogelijkheden.
3. a. De hoeveelheid afval die sinds de inwerkingstelling werd aangevoerd.
- b. De hoeveelheid afval die werkelijk werd verwerkt.
4. a. Het aantal personeelsleden dat wordt tewerkgesteld.
- b. Het aantal personeelsleden dat op geregelde tijdstippen technisch werkloos is, met vermelding van de redenen hiervan.
5. a. De kosten verbonden aan:
  - herstellingswerkzaamheden;
  - bijkomende afwerking, nodig om een optimale werking te bekomen.
- b. De mogelijkheden om alsnog voor deze kosten subsidies te bekomen.
6. De resultaten van de verwerking.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 136
van 6 maart 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Installatie VVVA — Werking, kostprijs en resultaten

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. a. De huidige kost van de installatie.
- b. De subsidies toegestaan door de verschillende instanties.
2. De voorziene verwerkingscapaciteit en de huidige werkelijke verwerkingsmogelijkheden.

3. a. De hoeveelheid afval die sinds de inwerkingstelling werd aangevoerd.
- b. De hoeveelheid afval die werkelijk werd verwerkt.
4. a. Het aantal personeelsleden dat wordt tewerkgesteld.
- b. Het aantal personeelsleden dat op geregelde tijdstippen technisch werkloos is, met vermelding van de redenen hiervan.
5. a. De kosten verbonden aan:
  - herstellingswerkzaamheden;
  - bijkomende afwerking, nodig om een optimale werking te bekomen.
- b. De mogelijkheden om alsnog voor deze kosten subsidies te bekomen.
6. De resultaten van de verwerking.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 137
van 6 maart 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Installatie IVN WL — Werking en kostprijs

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. a. De huidige kost van de installatie.
- b. De subsidies toegestaan door de verschillende instanties.
2. De voorziene verwerkingscapaciteit en de huidige werkelijke verwerkingsmogelijkheden.
3. a. De hoeveelheid afval die sinds de inwerkingstelling werd aangevoerd.
- b. De hoeveelheid afval die werkelijk werd verwerkt.
4. a. Het aantal personeelsleden dat wordt tewerkgesteld.
- b. Het aantal personeelsleden dat op geregelde tijdstippen technisch werkloos is, met vermelding van de redenen hiervan.
5. a. De kosten verbonden aan:
  - herstellingswerkzaamheden;
  - bijkomende afwerking, nodig om een optimale werking te bekomen.
- b. De mogelijkheden om alsnog voor deze kosten subsidies te bekomen.
6. De resultaten van de verwerking.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden ver-

richt, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

J. PEDE
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN BINNEN-
LANDSE AANGELEGENHEDEN EN
RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag nr. 33
van 7 februari 1986
van de heer A. DE BEUL

Natuurgebied te Stekene — Uitvoeren herstelmaatregelen

In 1980 werden twee tennisvelden en een gebouw opgericht in een natuurgebied te Stekene. Het herstel in de oorspronkelijke staat werd in het vonnis van het Hof van Beroep te Gent op 8 maart 1984 bevestigd. Dit vonnis werd echter nog steeds niet uitgevoerd.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Waarom heeft het Bestuur van de Stedebouw nog steeds niet, het herstel in de oorspronkelijke toestand, uitgevoerd?
2. Werd het College van Burgemeester en Schepenen door voormeld bestuur uitgenodigd opdat het dit vonnis zou uitvoeren?
3. Welke concrete maatregelen voorziet u om het herstel in de oorspronkelijke toestand van het natuurgebied te bekomen?
4. Meent u niet dat het Bestuur, van de Stedebouw, in gevallen waarbij het herstel in de oorspronkelijke toestand wordt geëist, steeds een dwangsom zou moeten vragen?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag van 7 februari 1986 heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de vraag voor verslag en onderzoek aan de bevoegde provinciale dienst AROL Oost-Vlaanderen werd toegezonden.

Zodra ik het gevraagde verslag zal ontvangen hebben zal ik niet nalaten het geachte lid te antwoorden op de door hem gestelde vragen.

Vraag nr. 42
van 14 februari 1986
van de heer A. DE BEUL

Cultuur-technische werken — Bouwvergunning

Bij brief van 3 augustus 1981 verzocht de Staatssecretaris voor Streekeconomie en de Ruimtelijke Ordening, de Raad van State om een advies met betrekking tot het vergunningsplichtig zijn, van cultuur-technische werken. In het advies van de Raad van State van 18 februari 1982 (nr. A.27.602/VII-803) wordt als besluit gesteld:

1. „De ruilverkavelingscomités zijn gehouden een bouwvergunning aan te vragen voor het uitvoeren van cultuur-technische werken, in zones die binnen de reikwijdte van artikel 44, § 1, van de wet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedebouw vallen.”
2. „Ten einde de mogelijkheid van strijdende beslissingen te beperken zou de Minister of zijn gemachtigde op een aanvraag om vergunning welke ingediend is op grond van artikel 48 van de wet van 29 maart 1962, pas mogen beschikken nadat de Koning zijn goedkeuring zal hebben gegeven van het plan van de uit te voeren cultuur-technische werken, en nadat hij in voorkomend geval tot de herziening van de bestaande gewestplannen en plannen van aanleg zou hebben besloten. “...

Momenteel storen de verkavelingscomités zich niet aan dit advies.

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Werd het advies van de Raad van State door de ruilverkavelingscomités, bij hun aanvragen in 1983, 1984 en 1985 gerespecteerd? Hoeveel aanvragen werden in die jaren afgegeven zonder dat een bouwvergunning werd gevraagd?
2. Werd de huidige, bevoegde Gemeenschapsminister reeds gewezen op het bestaan van dit advies van de Raad van State?
3. Worden sinds 9 december 1985 de werken aan ruilverkavelingen stilgelegd wanneer een bouwvergunning ontbreekt? In hoeveel gevallen is dit reeds gebeurd?
4. Wat zal er gebeuren met de ruilverkavelingen die na het advies van de Raad van State, werden uitgevoerd zonder bouwvergunning? Hoeveel proces-verbalen werden in 1983, 1984, 1985 en 1986 reeds opgesteld in dit verband?
5. Zal in deze gevallen van bouwovertrekking een herstel in vroegere toestand, een meerwaarde of regularisatie worden voorgesteld?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoekingen worden verricht ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 47
van 21 februari 1986
van de heer A. DE BEUL

Aanstellen stedebouwkundige ontwerpers — Europees Charter

Op 8 november 1985 werd een Europees Charter opgesteld. Dit werd ondertekend door de verschillende bonden van stedebouwkundigen in Italië, Nederland, Vlaanderen, Wallonië, Ierland, Groot-Brittannië en Frankrijk.

Op dit ogenblik geldt voor de erkenning en de aanwijzing van ontwerpers nog steeds de ministeriële omzendbrief van 27 juni 1965 (Belgisch Staatsblad van 3 juli 1965). Het Waalse Gewest heeft deze omzendbrief gewijzigd door een omzendbrief van 29 november 1985.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Vindt u het normaal dat in de stedenbouwkundige praktijk, ontwerpers aangesteld worden voor het leven? Dit gebeurde ondermeer in **Opwijk** en **Herzele**.
2. Bent u zinnens de ministeriële omzendbrief van 27 juni 1965 te herzien? Zal u zich laten leiden door de omzendbrief van 29 november 1985 van het Waalse Gewest?
3. Wordt het Europees Charter van 8 november 1985 door u onderschreven en goedgekeurd? Welke beleidsbeslissingen zullen hiervan het gevolg zijn?
4. Werd door u reeds contact opgenomen met de Bond voor Vlaamse Stedenbouwkundigen en met Vlaamse Federatie voor Planologie? Wat waren de resultaten van deze contactname?
5. Welke concrete maatregelen zullen er genomen worden op de verschillende administratieve niveaus (gemeenten, **intercommunales**, provincies en Vlaamse Gewest en Gemeenschap), om gekwalificeerde planologen en stedenbouwkundigen in het kader op te nemen?
6. Meent u niet dat ontwerpers van plannen van aanleg over specifieke diplomavereisten moeten beschikken? Hoe zal u hierin reglementerend optreden?

Voorlopig antwoord

Gevolggevend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid meedelen dat de nodige informatie wordt ingewonnen bij de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu.

Van zodra me de desbetreffende gegevens worden toegezonden, zal inhoudelijk op de gestelde vraag kunnen geantwoord worden.

Vraag nr. 50
van 28 februari 1986
van de heer **L. KELCHTERMANS**

Bouwvergunningen — Termijnen hoger beroep

Het artikel 55 van de wet op de stedenbouw regelt de procedure van beroepen inzake de weigering of de verlening van bouwvergunningen.

Paragraaf 2 voorziet dat het College van Burgemeester en Schepenen, de gemachtigde ambtenaar en de aanvrager in hoger beroep kunnen gaan tegen een beslissing van de Bestendige Deputatie bij de Koning (thans Minister) binnen de 30 dagen na ontvangst van de beslissing van de Bestendige Deputatie.

Van de beslissing van de Koning (thans Minister) wordt aan de partijen kennis gegeven binnen de zestig

dagen na afgifte bij de post van de aangetekende zending die het beroep bevat. Ingeval de partijen gehoord worden, wordt de termijn met vijftien dagen verlengd.

Deze laatste bepalingen werden door de wetgever ingevoerd om aan de betrokken partijen binnen een redelijk termijn uitsluitel te geven over hun mogelijkheden en om alzo bij te dragen tot rechtszekerheid van de onderdanen.

In de praktijk stelt men thans vast dat heel wat hogere beroepen niet afgewerkt worden binnen de door de wet vastgestelde termijn, maar zeer lang uitlopen, zelfs tot 2 jaar. Deze handelwijze is regelrecht in strijd met de beginselen van de wetgever.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoeveel beroepen zijn er nog bij uw diensten aangehangig tegen beslissingen van de Bestendige Deputatie in verband met bouwvergunningen? Graag uitgesplitst per provincie van het Vlaamse land?
2. Hoelang zijn ze reeds aangehangig, uitgesplitst per aantal maanden?
3. Welke zijn de redenen waarom niet tijdig beslist werd?
4. Welke zijn de maatregelen die reeds genomen zijn of die u zinnens bent te nemen om de uitvoering te waarborgen van de wetgeving op de beroepen over de bouwvergunningen?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag van 28 februari 1986 heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat ik, zodra de gedetailleerde cijfers zoals door hem gevraagd mij zullen bekend zijn, niet zal nalaten het geachte lid te antwoorden op de door hem gestelde vragen.

Vraag nr. 55
van 10 maart 1986
van de heer **R. VAN STEENKISTE**

Planschadedossiers — Regeling

De planschaderegeling, zoals voorzien in de artikelen 37 en 38 van de wet van 29 maart 1962 op de ruimtelijke ordening, dreigt een financiële strop te worden voor het Gewest. Uit recente verklaringen van de heer Gemeenschapsminister blijkt het immers om vorderingen te gaan voor in totaal 10 miljard frank, dit wil zeggen meer dan één tiende van de Vlaamse begroting.

De nationale Regering is tot nog toe niet met geld over de brug gekomen om de planschadevorderingen te helpen betalen, maar ze heeft er wel voor gezorgd dat de tegenhanger van de planschade, namelijk de belasting op de meerwaarde wanneer die meerwaarde het gevolg is van een Plan van Aanleg, afgeschafte werd (artikel 67, 7, C van het Wetboek van Inkomstenbelastingen werd opgeheven bij koninklijk besluit nr. 2 van 15 februari 1982). Het Vlaamse Gewest is dus wel goed om de schade, te vergoeden, maar niet om de voordelen te krijgen.

Gaarne zou ik het antwoord kennen van de geachte Gemeenschapsminister op de volgende vragen.

1. Hoeveel planschadevorderingen zijn er?
2. Welk is het totaalbedrag van deze vorderingen?
3. Gelieve het aantal vorderingen en het bedrag te geven van de schadevergoedingen per Gewestplan.
4. Uit de verklaringen in de pers blijkt dat u overweegt niet alle planschadevorderingen die ingelost moeten worden in geld te vergoeden. Een aantal gevallen zouden door herstel in natura (herstel van de bestemming in de oorspronkelijke staat) vergoed moeten worden. Hier vraag ik mij af:
  - a. in welke gevallen overweegt de geachte Gemeenschapsminister een herstel in natura? In welke gevallen een herstel in geld?
  - b. Welke criteria zullen aangewend worden om te bepalen of herstel in natura of herstel in geld moet gebeuren?
  - c. Tot welk bedrag acht de geachte Gemeenschapsminister een herstel in geld budgettair haalbaar, met andere woorden welk bedrag kan de Vlaamse Gemeenschap in haar budget vrijmaken voor het vergoeden van de planschade?
  - d. Welke stappen zijn (zullen worden) ondernomen om ook de nationale regering te dwingen in dit dossier haar verantwoordelijkheid op te nemen door voldoende financiële middelen ter beschikking van de Vlaamse Gemeenschap te stellen?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

T. KELCHTERMANS GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ONDERWIJS EN VORMING

Vraag nr. 11
van 27 februari 1986
van de heer A. DENYS

Vacature directeur Rijksmuziekacademie te Gent — Procedure

Op 28 april 1982 verscheen in het Belgisch Staatsblad een vacature betreffende de functie van directeur van de Rijksmuziekacademie te Gent.

Tot dusver blijkt dat deze benoeming nog niet werd verwezenlijkt.

Graag had ik van de geachte Minister vernomen hoe het komt dat deze benoeming zolang uitblijft ondanks diverse kandidaturen, en wanneer hij eraan denkt deze procedure af te sluiten?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 12
van 5 maart 1986
van de heer J. BOSMANS

Prestaties licentiaten algemene vakken in Rijkskunst-humaniora's — Gelijkschakeling bezoldiging

Bij de oprichting van de kunsthumaniora's in 1972 zouden deze scholen enkel een hogere cyclus hebben gehad.

Daarom werden er ook uitsluitend licentiaten-geaggregeerden HSO aangesteld voor de algemene vakken. Geen enkel probleem stelde zich met de weddeschalen.

Bij de veralgemening van het VSO kregen deze scholen een jaar bij wegens de nieuwe structuur van het VSO namelijk, de oriëntatiegraad — tweede graad (derde en vierde jaar) en determinatiegraad — derde graad (vijfde en zesde jaar).

Hier zou zich nu het probleem stellen voor de kunsthumaniora's en inzonderheid voor de licentiaten: het derde jaar behoort tot het LSO.

Tot september 1978 zouden zich geen problemen hebben gesteld met de weddes van de licentiaten met lesopdracht in het derde jaar. Zij bleven immers als licentiaten uitbetaald. Doch, vanaf september 1978 werd op last van de Inspectie van Financiën de weddeschaal 2 16 toegepast omdat de kunsthumaniora's geen Koninklijk Atheneum of Lyceum waren.

Door omzendbrief SOY/8 1/4 dd. 28 september 1981 betreffende de benaming van Rijksinstellingen voor Secundair Onderwijs, kregen alle Rijkscholen voor Secundair Onderwijs met de tweede en derde graad de benaming Koninklijk Atheneum of Koninklijk Technisch Atheneum. Hierdoor werd voor alle licentiaten, behalve die in de drie kunsthumaniora's de beperking van hoofdstuk CI van het Koninklijk Besluit van 27 juni 1974 opgeheven en werden zij ook in het derde jaar van de tweede graad als licentiaat uitbetaald.

Met andere woorden, de enige licentiaten algemene vakken die in het Rijksonderwijs als regent betaald worden voor hun prestaties in het derde jaar zijn te vinden in de Rijkskunsthumaniora's.

Desbetreffend mocht ik van de geachte Minister vernemen waarom deze discriminatie in bezoldiging aangehouden wordt en welke maatregelen eventueel kunnen of zullen worden uitgevaardigd om aan deze onrechtvaardige toestand een einde te stellen.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat momenteel de nodige onderzoeken ter zake worden verricht.

Een definitief antwoord zal later worden verstrekt.

P. DEWAELE
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 54
van 31 januari 1986
van de heer A. DE BEUL

Bescherming Gents Operagebouw — Stand van zaken

Het Gentse Operagebouw is dringend aan grondige restauratie toe.

Mede hierom werd voor dit gebouw een aanvraag tot bescherming ingediend.

Wil de Minister mij de stand van zaken van dit dossier mededelen?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag van 31 januari 1986 kan ik het geachte lid mededelen dat het dossier betreffende de bescherming van het Gentse Operagebouw in vooronderzoek is.

Het voorstel tot voorontwerp van lijst zal eerlang aan mij worden overhandigd.

Vraag nr. 89
van 24 februari 1986
van de heer J. VALKENIERS

BRT — Zuid-Afrika-berichtgeving

Graag vernam ik, in minuten, hoeveel de voorstanders en hoeveel de tegenstanders van het huidige bestuur in Zuid-Afrika aan het woord of in beeld zijn geweest op radio en TV in het afgelopen jaar.

Voorlopig antwoord

Het zal het geachte lid niet verbazen dat ik een voorlopig antwoord moet geven op zijn vraag.

De nodige gegevens zijn opgevraagd bij de BRT maar hij zal begrijpen dat de omroep, niet onmiddellijk de nodige gegevens, in minuten, kan ter beschikking stellen.

III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)

G. GEENS
VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN ECONOMIE
EN WERKGELEGENHEID

Vraag nr. 25
van 7 februari 1986
van de heer A. DE BEUL

VZ W Vlaanderen Anders — Subsidiëring door Executieve

In de tweede helft van 1985 werd de vzw Vlaanderen Anders (statuten in Belgisch Staatsblad van 31 oktober 1985) opgericht met de bedoeling de vernieuwende tendenzen in het welzijnswerk en de gezondheidszorg, in de sectoren leefmilieu, cultuur, vrije tijd, onderwijs, vorming en ontwikkeling, internationale samenwerking enz. in een nieuw (ander) daglicht te stellen en deze ontwikkelingen te ondersteunen.

Van 12 tot 18 december organiseert VL-Anders een beurs in paleis 5 van de Heizel.

Mag ik van de Voorzitter vernemen of door hemzelf of enig ander Gemeenschapsminister namens de Executieve — mede in verband met voormelde manifestatie — aan VL-Anders toezeggingen werden gedaan inzake :

- subsidiëring;
- ter beschikking stellen van infrastructuur;
- ter beschikking stellen van personeel.

Zo ja, wil de Voorzitter mij dan de preciese draagwijdte van de toezegging mededelen?

Vraag nr. 28
van 14 februari 1986
van de heer W. VAN DURME

„ VL-Anders ” — Inbreng Vlaamse Gemeenschap

Van 12 tot 18 december a.s. wordt in Brussel op de Heizel de beurs „ VL-Anders ” georganiseerd. „ VL-Anders ” omvat een animatie-programma met tentoonstellingen, concerten, sportmanifestaties, happenings... Tevens worden er congressen, seminaries en workshops georganiseerd.

Volgens de organisatoren zal „ VL-Anders ” het forum van de maatschappelijke veranderingen én vernieuwingen in Vlaanderen worden, een platform voor die initiatieven die getuigen van het anders aanpakken (het nieuwe doen) op sociaal-cultureel, economisch en technologisch vlak.

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij antwoorden op de volgende vragen?

1. Wat is de inbreng van de overheid in dit initiatief op financieel en organisatorisch vlak?
2. Wat zal de globale kost zijn van dit initiatief?

Vraag nr. 31
van 21 februari 1986
van de heer E. DE GROOT

Reconversie Rupelstreek — Bouwrijpheid putten P, M en N

Op 27 juni 1985 had ik de eer de geachte Voorzitter te interpellieren op de Vlaamse Executieve over de reconversie van de Rupelstreek. In zijn antwoord vermeldde de Voorzitter ondermeer dat de Vlaamse Executieve een onderzoek instelde betreffende een bodemonderzoek naar de bouwrijpheid van de putten P, M en N.

Daar ik echter betwijfelde of dit wel degelijk was gebeurd, antwoordde de Voorzitter mij de nodige gegevens hierover schriftelijk te bezorgen.

Ofschoon het nu reeds februari 1986 is mocht ik tot nu toe nog geen enkel bericht ontvangen met gegevens betreffende het bodemonderzoek naar de bouwrijpheid van de putten P, M en N.

Ik wil de geachte Voorzitter dan ook vragen mij deze gegevens mede te delen.

J. PEDE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN-
LANDSE AANGELEGENHEDEN EN
RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag nr. 39
van 11 februari 1986
van de heer J. DEVOLDER

Bouwvergunning van een kantoor- en dienstgebouw gelegen aan de hoek Baron de Maerelaan aan de Zee-dijk te Zeebrugge — Toepassing wet van 28 juli 1976

Op 9 december 1985 werd deze bouwvergunning geweigerd. Ik stel me echter de vraag of deze weigering niet in tegenspraak is met hetgeen in de Senaatscommissie, ter voorbereiding van de wet van 28 juli 1976 werd benadrukt.

In deze commissie werd gestemd dat de bezitter van een stedeboekkundig attest, gedurende een periode van één jaar na de uitreiking van dit attest over een „recht beschikt” en dat hem volwaardige rechtszekerheid wordt geboden met betrekking tot de gegeven bestemming aangeduid in het attest.

Na afgifte van het attest kan de administratie binnen het jaar het attest slechts weigeren wanneer de bestemming inmiddels zou gewijzigd zijn door een plan van aanleg.

Voor de bovenvermelde bouwaanvraag was dit echter niet het geval.

Commentaren van rechtsgeleerden voorzien dat indien in de bouwaanvraag de voorwaarden van het stedeboekkundig attest worden nageleefd, de Overheid (de gemachtigde ambtenaar) haar vrije appreciatiebevoegdheid verliest om de vergunning te weigeren of om de voorwaarden te wijzigen binnen de voorziene tijdspanne van een jaar na het afgeven van het stedeboekkundig attest. Graag had ik van de geachte Minister zijn houding ter zake gekend.

Vraag nr. 43
van 18 februari 1986
van de heer N. DE BATSELIER

Milieudossiers — Bevoegdheid gemeenten

1. In welke concrete soort van dossiers, die behoren tot het milieubeleid, moeten de gemeenten of een instantie ervan in Vlaanderen :
  - a. een advies geven;

- b. een beslissing nemen;
  - c. in beroep gaan?
2. Welke taken zijn sinds 1980 (autonome regionale regeringen) toegevoegd of afgeschaft voor de gemeenten in die materies die behoren of raken aan het milieubeleid?
  3. Op welke diensten kunnen de gemeenten, of hun instanties rekenen om de dossiers in bovengenoemde materies te behandelen?
  4. Wat is de kost van de gemeenten voor (3)?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu.

Vraag nr. 46
van 19 februari 1986
van de heer A. DE BEUL

Wijziging wegbedekking — Bouwvergunning

In antwoord op onze vraag nr. 30 van 16 januari deelde de Gemeenschapsminister van Cultuur mee dat „wanneer een wegbedekking wordt veranderd, hiervoor een bouwvergunning moet worden verkregen”.

Naar we menen te weten wordt de bedekking van b.v. een kasseiweg met een asfaltbedekking, door de meeste gemeentebesturen niet als een vergunningsplichtige activiteit beschouwd.

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is het aanbrengen van een andere wegbedekking vergunningsplichtig?
2. Bij het aanbrengen van een ander profiel over de weg of het aanleggen van een nieuw tracé, is een bouwvergunning noodzakelijk. In een aantal gevallen, vooral wanneer men onteigeningsbesluiten kan vermijden (via minnelijke schikkingen) worden door besturen geen bouwvergunningen aangevraagd. Op deze wijze worden de gewestplannen nog verder ondergraven. Is deze problematiek u bekend? Hoe denkt u op een systematische wijze hieraan te verhelpen?
3. Bij het wijzigen van de wegbedekking in een beschermd landschap, zou een bouwvergunning een degelijk sluitstuk zijn om het willekeurig en overhaast beschadigen en aantasten van het landschap, stads- of dorpsgezicht te voorkomen. Vermits dit geen vergunningsplichtige activiteit is, valt dit — voor wat de monumenten en stads- en dorpsgezichten betreft — niet onder artikel 5, § 4 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten. Meent u niet dat ook het eenvoudig wijzigen van de wegbedekking als een vergunningsplichtige activiteit moet beschouwd worden? Zal u hiertoe de nodige wetgevende initiatieven nemen?
4. In hoeveel gevallen werd bij het louter wijzigen van de wegbedekking b.v. het asfalteren van een kasseiweg — in de omgeving van een beschermd monument of in een stads- en dorpsgezicht — in

1984 en 1985 een bouwvergunning aangevraagd?
In hoeveel gevallen werd in 1984 en 1985 een
overtreding hiervan vastgesteld?

5. Hoe wordt de controletaak, voor de in punt 4
geciteerde problematiek specifiek uitgeoefend?

Vraag nr. 48
van 24 februari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

***Rehabilitatiebeleid inzake bestaande woningen —
Stand van zaken***

Tijdens de laatste jaren was het beleid inzake volks-
huisvesting hoofdzakelijk afgestemd op de rehabilita-
tie van het patrimonium van de erkende vennoot-
schappen.

De rehabilitatie van bestaande woningen moet van-
zelfsprekend opgenomen worden in het algemene ka-
der van het stedenbouwkundig beleid. Aangezien zij
daarenboven meer arbeidsintensief is dan de bouw
van nieuwe woningen, is zij trouwens een welkome
remedie in een periode van hoge werkloosheid.

Uit goede bron vernemen wij dat het WTCB samen
met een werkgroep, in opdracht van de Gemeen-
schapsminister, een programma uitwerkt teneinde de
renovatiekosten van bestaande woningen te evalue-
ren.

Graag vernam ik van de geachte Minister een ant-
woord op de volgende vragen.

1. Welke maatregelen heeft de Minister genomen om
de rehabilitatie van bestaande woningen, in het
kader van een gezond stedenbouwkundig beleid,
verder te stimuleren?
2. Welke instellingen werken actief mee aan het ge-
noemde WTCB-project 'en dit gezien het grote
belang van deze evaluatiemethode binnen het ka-
der van de renovatie-activiteiten van de erkende
vennootschappen?
3. Welke zijn de huidige resultaten van deze werk-
groep?

P. DEPREZ
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN EXTERNE
BETREKKINGEN

Vraag nr. 13
van 5 februari 1986
van de heer J. VAN ELEWYCK

***VZW's opgericht door de Executieve — Stand van
zaken sedert 1981***

Het Rekenhof formuleert ernstige bezwaren met be-
trekking tot door de Vlaamse Executieve opgerichte
vzw's. Het Rekenhof stelt dat de Executieve zich
aldus onrechtmatig in de plaats stelt van de decreet-
gevers — de Vlaamse Raad. Een soort zicht door de
Executieve toegeëigende volmacht dus...

De Gemeenschapsminister gelieve mij, voor elk van
de door hem beheerde departementen, mede te de-
len:

- welke vzw's sedert 1981 werden opgericht;
- voor elke vzw:
  - op welke datum
  - naam en doelstelling
  - samenstelling beheerraad
  - de personeelsformatie
  - de betoelaging(en): bedragen, op welke post?
- op welke wijze wil de Minister voor elke vzw
tegenmoet komen aan de opmerkingen van het Re-
kenhof?

N.B. : Deze vraag werd aan alle Gemeenschapsminis-
ters gesteld.

P. DEWAELE
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 46
van 24 januari 1986
van de heer A. DE BEUL

***Belgisch Toerismebureau in Amsterdam — Aanwezig-
heid Vlaamse Gemeenschap***

Naar het schijnt zou het Vlaamse diensthoofd van
het Belgisch Toerismebureau in Amsterdam vervan-
gen worden door een Waal.

Als men weet dat er jaarlijks 3 miljoen Nederlanders
overnachten in Vlaanderen tegen amper 350.000 in
Wallonië, komt deze beslissing onbegrijpelijk over.

Kan de Gemeenschapsminister die ook het toerisme
onder zijn bevoegdheid heeft mij mededelen welke de
motieven zijn waarop deze beslissing is gesteund?

Op welke manier is de Vlaamse Gemeenschap via het
Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme aan-
wezig in Amsterdam?

Bestaan er afspraken van het Commissariaat-Generaal
voor Toerisme met het Belgisch Toerismebureau
i.v.m. doelstellingen en werkerterrein van beide?

Is de Minister van mening dat, nu het toerismebeleid
een autonome gemeenschapsbevoegdheid geworden is,
er nog Belgische Toerismebureaus in het buiten-
land moeten blijven bestaan?

Vraag nr. 58
van 4 februari 1986
van de heer F. GHESQUIERE

***Buitenlandse vertegenwoordiging — Aantal bureaus,
kostprijs, personeelsbestand en beleidsvisie***

Ik verneem langs de pers dat in de vertegenwoordi-
ging van het toerisme te Amsterdam, er een wijziging
is ingetreden, die op kritiek werd onthaald in de
Vlaamse pers.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een ant-
woord op de volgende vragen.

1. Wat is precies gebeurd en is die kritiek verant-
woord? Het mag toch niet zo zijn dat een Frans-
talig directeur of verantwoordelijke kan bevelen
geven aan Nederlandstalig personeel?

2. Hoeveel buitenlandse bureaus heeft de Vlaamse Gemeenschap nog op dit ogenblik? Waar?
3. Welke is de totale kostprijs voor de Vlaamse Gemeenschap per bureau voor:
  - personeel ;
  - huisvesting;
  - andere?
4. Welk is de **taalrol** van het nu bestaande personeel en/of de nationaliteit?
5. Welke politiek zal er in dit verband in de toekomst gevoerd worden?
6. Welke is de norm van samenwerking met de Franse Gemeenschap, organisatie, werking, doelstellingen?

Vraag nr. 68
van 5 februari 1986
van de heer M. DESUTTER

Toerisme — Kostprijs en aantal marktstudies en enquêtes in 1985

Op de begroting 1985 werd voor marktstudies en enquêtes een bedrag van 1,6 miljoen F voorzien.

Graag vernam ik welke marktstudies en enquêtes (art. 12.2 1.02) in dit betrokken jaar 1985 werden uitgevoerd.

Aan wie werd opdracht gegeven? Op welke datum? Wanneer diende de opdracht beëindigd te zijn? Is dit het geval? Hoeveel was de kostprijs per marktstudie en enquête?

Vraag nr. 69
van 5 februari 1986
van de heer M. DESUTTER

Toerisme — Terreinen en gebouwen aangekocht voor toeristische centra

Graag vernam ik welke terreinen en gebouwen voor het oprichten van toeristische centra werden aangekocht, en voor welk bedrag, in 1985 (Begroting 71.0 1.02).

Welke was de bedoeling van deze aankopen?

Vraag nr. 70
van 5 februari 1986
van de heer M. DESUTTER

Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme — Vlaamse vertegenwoordiging van de Vlaamse Reisbureaus

De reisbureaus worden in het bestuur van het VCGT vertegenwoordigd door de Voorzitter van de Belgische Beroepsvereniging.

Meent u niet, geachte Minister, dat het meer aangevoelen zou zijn dat in dit Vlaams Commissariaat de Vlaamse Reisbureaus zouden vertegenwoordigd zijn door een Vlaamse vereniging?

Vraag nr. 71
van 5 februari 1986
van de heer J. VAN ELEWYCK

VZW's opgericht door de Executieve — Stand van zaken sedert 1981

Het Rekenhof formuleert ernstige bezwaren met betrekking tot door de Vlaamse Executieve opgerichte vzw's. Het Rekenhof stelt dat de Executieve zich aldus onrechtmatig in de plaats stelt van de **decreetgevers** — de Vlaamse Raad. Een soort zich door de Executieve toegeëigende volmacht dus...

De Gemeenschapsminister gelieve mij, voor elk van de door hem beheerde departementen, mede te delen :

- welke vzw's sedert 1981 werden opgericht;
- voor elke vzw:
  - op welke datum
  - naam en doelstelling
  - samenstelling beheerraad
  - de personeelsformatie
  - de betoelaging(en): bedragen, op welke post?
- op welke wijze wil de Minister voor elke vzw tegemoet komen aan de opmerkingen van het Rekenhof?

N.B. : Deze vraag werd aan alle Gemeenschapsministers gesteld.